

EZRA UN NEHEMIJA

DŽONATANS DAFIJS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2019. GADA 4. CETURKSNIM

EZRAS UN NEHEMIJAS EVANĢĒLIJS

Ezra un Nehemija bija īpaši, uz Dievu centrēti, Vārda pamācīti un Gara vadīti vadītāji, kas dziļi ilgojās, lai Dieva ļaudis dzīvotu labklājībā un lai Viņa vārds tiktu paaugstināts un pasludināts visā pasaulē. Viņu dzīve bija piemērs tam, ko Dievs var paveikt ar nodevušos, uzticamu kalpu starpniecību.

Mūsu grēcīgās dabas, izveidoto ieradumu un mantoto rakstura īpašību dēļ patiesas, ilgtspējīgas pārmaiņas mēs varam piedzīvot, tikai pateicoties Dieva pārveidojošā Vārda izpētei un Svētā Gara palīdzībai. Ticīgie dzīvo “ne ar spēku un ne ar varu, bet ar manu Garu” (Zah 4:6) un ticībā pieņemot Dieva apsolījumus (Hab 2:4), no kā rodas enerģiska garīgā dzīve.

Šī ceturkšņa tēmas parāda, ka dzīve ir sarežģīta. Tiklīdz mēs cenšamies darīt kaut ko labu, rodas šķēršļi un pretestība. Pat draugi var atklāti vai slepeni pavērsties pret mums un varbūt pat kļūt par mūsu ienaidniekiem. Šķēršļi un pretošanās labajam parāda, ka sātans ir dzīvs un ka grēks ir reāls. Uzvarēt sātanu cilvēciski ir neiespējami, jo ļaunais ir spēcīgāks par mums. Tikai Dievs var nodrošināt uzvaru, radikāli pārveidot domāšanu un dot mums spēku dzīvot līdzsvarot dzīvi. Dzīves izaicinājumi ir iespēja piedzīvot pārmaiņu. Vilšanās var palīdzēt mums pievērsties būtiskākajam un paātrināt mūsu garīgo augšanu, pār katru krīzi gūstot uzvaru Dieva spēkā.

Ne Ezras, ne Nehemijas grāmata nebeidzas optimistiski. Grēks ir nopietna parādība, kas izplatās viegli un ātri. Vislielākais izaicinājums nenāk no ārpusēs, bet no neuzticības Dievam, kad Viņa ļaudis neseko Viņa atklātajai gribai. Uzticība Kungam un neatlaidība, sekojot Viņa pamācībām, ir visspēcīgākais pārbaudījums Dieva draudzei. Ezra pareizi saprata, ka vienīgais spēks, lai notiktu pārmaiņas, nāk no čaklas Rakstu pētišanas, to aptveršanas un uzņemšanas sevī.

Lai piepildītos sākums pravietojumam par 70 nedēļām un 2300 vakariem un rītiem (abi sākās 457. gadā p.m.ē.), Dievs žēlsirdīgi iejaucās un ietekmēja ķēniņu Artakserksu I, kas ļāva Ezram kopā ar israēliešu grupu atgriezties Jeruzālemē, nodrošināja drošību ceļojuma laikā un pat sagādāja nepieciešamos fiziskos un finansiālos resursus tempļa kalpošanai (Ez 7:11–28).

Galvenās teoloģiskās tēmas šajās divās grāmatās ir Dieva aizgādība, uzticība un vadība. Dievs piepildīja Savus apsolījumus, pat ja Viņa ļaudis bija šauri domājoši, nomaldījušies

no ceļa, samulsināti un ietiepīgi. Pateicoties Saviem kalpiem, Viņš no letargiskā stāvokļa aicināja uz atmodu un reformāciju.

“Atjaunošanas un reformas darbs, ko īstenoja atgriezušies gūstekņi Zerubābela, Ezras un Nehemijas vadībā, attēlo garīgās atjaunošanas darbu, kas tiks īstenots šīs zemes vēstures noslēdzošajās dienās. Israēla atlikums bija vāji ļaudis, pakļauti savu ienaidnieku atriebībai. Bet ar viņu starpniecību Dievs bija nolēmis saglabāt Viņa un Viņa likuma atziņu virs zemes. Viņi bija patiesās pielūgsmes sargi, svētās patiesības uzturētāji.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 677. lpp.)

Ezra un Nehemija vēsturiski ir savā starpā saistīti, un ar viņiem ir saistīta nozīmīga pārmaiņa Dieva ļaužu dzīvē. Šīs 23 nodaļas veido vienu lielu stāstu, bet ar apakštēmām. Tās viena otru papildina un runā par līdzīgiem teoloģiskiem jautājumiem. Rūpīgi izpētot modeli, kāds atklājas šo divu grāmatu kompozīcijā, mēs varam ieraudzīt Dieva lielās vēsturiskās darbības un žēlsirdīgo vadību.

Aterieties, ka ne viss, kas atklāts šajās grāmatās, ir sarakstīts hronoloģiskā secībā un ka dažas daļas ir rakstītas tematiski.

Kā mēs redzēsim, Ezras un Nehemijas izaicinājums nebija atjaunot tempļi (tas tika pabeigts un iesvētīts 515. g. p.m.ē., vairāk nekā 50 gadus pirms Ezras ierašanās), bet atjaunot Jeruzālemes pilsētu, tās administrāciju un nacionālo autonomiju – tas viss sagatavoja ceļu Mesijas nākšanai.

Pētot Dieva Vārdu šajā ceturksnī, lai Kungs svētī mūs ar Sava Gara iedvesmu, lai Viņš aizskar mūsu sirdis, pārveido domāšanu un dod mums spēku ikdienā uzticīgi un entuziastiski sekot Viņam.

Jiri Moskala ir dekāns un Vecās Derības ekseģēzes un teoloģijas profesors Septītās dienas adventistu teoloģiskajā seminārā Endrjūsa Universitātē. Viņš pievienojās fakultātei 1999. gadā. Pirms ierašanās Endrjūsā, Moskala kalpojis dažādos amatos (iesvētīts mācītājs, administrators, skolotājs un direktors) Čehijā. Viņš ir dažādu teoloģisko biedrību loceklis; sarakstījis un izdevis neskaitāmus rakstus un grāmatas čehu un angļu valodā. Jiri Moskala ir piedalījies vairākās arheoloģiskās ekspedīcijās Tell Džalul, Jordānā.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

IERAUGI VĒSTURES NOZĪMI: ZERUBĀBELS UN EZRA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jer 25:11, 12; Dan 9:1, 2; Ezras 4:1–7; Jes 55:8, 9; Ezras 7:1–28.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā saka Persijas ķēniņš Kīrs: Tas Kungs, debesu Dievs, man ir devis visas zemes valstis, un Viņš man ir pavēlējis celt namu Viņam Jeruzālemē, Jūdas zemē” (Ez 1:2).

Jeremijas rakstos Dievs bija apsolījis, ka Viņa ļaudis atgriezīsies mājās pēc 70 gadu ilga gūsta Bābelē. Ķēniņš Kīrs bija Dieva instruments, ar kura palīdzību šī atgriešanās varēja notikt. Dieva svaidīts (Jes 45:1), Kīrs izdeva dekrētu ap 538. gadu pirms Kristus, atbrīvojot Dieva ļaudis, lai viņi varētu atgriezties savā zemē un atjaunot templi.

Dievs (nevis Kīrs) bija tas, kas runāja par Jeruzālemi: “Kas par Kīru saka: tas ir Mans gans, viņš izpildīs Manu gribu, pavēlēdams atjaunot Jeruzālemi un atkal uzcelt Dieva namu!” (Jes 44:28). Dievs bija garantija, ka Jeruzāleme tiks atjaunota, un Viņš pamodināja Kīra sirdi dot atļauju celt templi.

Vienmēr ir iedrošiņoši redzēt Dieva ļaudis pozitīvi atsaucamies Kunga darbam: “Tad cēlās Jūdas un Benjamīna tēvu namu galvenie, arī priesteri un levīti, ikviens, kura garu Dievs bija modinājis, lai ietu un celtu Tā Kunga namu Jeruzālemē” (Ez 1:5).

Šeit mēs redzam tautu, kas pozitīvi atsaucās Dieva varenajiem un žēlsirdīgajiem darbiem. Mūsu vislabākais sniegums ir tad, ja saprotam, kas Dievs ir un ko Viņš ir darījis, kā arī zinot, cik Viņš mīloši darbojas Savu ļaužu labā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. oktobrī.

Pirmā gūstekņu atgriešanās

Izlasi Jer 25:11, 12 un 29:10, Dan 9:1, 2. Kad notika pirmā gūstekņu atgriešanās? Kādu pravietojumu atgriešanās piepildīja? _____

Kungs ietekmēja Kīru, ļaujot atgriezties pirmajiem gūstekņiem, tādējādi piepildot Jeremijas 70 gadu pravietojumu. Jeremija bija rakstījis, ka Jūdas zeme būs pamesta 70 gadus zem Bābeles (tas notika no 606./605. līdz 537./536. g. p.m.ē.), bet tad Dievs atvēra durvis, lai gūstekņi varētu atgriezties. Daniēls, pētot Jeremijas rakstus, saprata, ka ir pienācis šis apsoltās atgriešanās laiks.

Daniēla 9. nodaļā Daniēls ir izmisis, jo 70 gadi jau gandrīz bija pagājuši bez redzamām pārmaiņām, un pie varas tagad bija nākusi jaunā Persijas impērija. Viņš raudāja un vērsās pie Dieva, lūdzot pēc žēlastības un Viņa apsoliņumu piepildīšanās. Tajā pašā nodaļā (Dan 9:24–27) Dievs pārlicināja Daniēlu, ka Viņš ir nomodā pār visu un ka Viņš ir ielānojis nākotnē Atbrīvotāju, kas mirs par cilvēkiem, lai salīdzinātu viņu grēkus un nestu taisnību, kā arī lai piepildītu upurēšanas sistēmu. Būtībā Dievs teica: “Daniēl, neuztraucies. Tieši tāpat kā nāks īstais Atbrīvotājs (Jēzus), tā Es arī tagad sūtīšu jums atbrīvotāju.” Drīz pēc tam Dievs pamudināja Kīru, Persijas ķēniņu, dot pavēli atbrīvot gūstekņus. Dievs ir vienmēr uzticīgs Saviem apsoliņumiem (sk. Dan. 10. nodaļu – kā Dievs iejaucās, lai nodrošinātu Savu ļaužu labklājību viņu dzimtenē).

Ezras 1. nodaļa ziņo par ķēniņa Kīra teikto, ka Israēla tauta ir brīva atgriezties Jeruzālemē un uzcelt Kunga namu. Pavēļa tika dota laikā starp 539. un 537. g. p.m.ē. Kīrs ne tikai ļāva viņiem iet, bet arī nodrošināja viņu atgriešanos ar dāvanām un ziedojumiem, ieskaitot oriģinālos traukus no tempļa, ko bija nolaupijis Nebukadnēcars. Šis notikums mums atgādina par israēliešiem, kas pameta Ēģipti pirms daudziem gadiem, kad Dievs arī pamudināja ļaužu sirdis apdāvināt viņus ar atvadu dāvanām. Pirmā grupa, kas atgriezās Jūdā, sastāvēja no aptuveni 50 000 cilvēkiem, kas, visticamāk, iekļāva arī sievietes un bērnus no citām teritorijām.

Kādi vēl vēsturiski pravietojumi ir piepildījušies tieši tā, kā bija apsoltis Vārdā, un kā mēs varam gūt mierinājumu no tiem, zinot, ka Dievs zina nākotni un ka mēs varam uzticēties Viņa apsoliņumiem, kas mums doti? _____

Pārskats par ķēniņiem un notikumiem

Pirmā grupa, kas devās mājās, saņēma uzdevumu atjaunot Dieva tempļi. Par pretestību tempļa būvniecībai mēs runāsim citās tēmās. Tagad pārrunāsim Persijas ķēniņu pēctecību ieilgušās tempļa celtniecības un Jeruzālemes atjaunošanas laikā. Ir svarīgi saprast Ezras un Nehemijas stāstu vēsturisko kontekstu, jo tas ļauj dziļāk ieskatīties viņu vēstīs.

Izlasi Ezr 4:1–7. Kādi dažādi ķēniņi ir minēti, kuru valdīšanas laikā radās pretestība tempļa būvniecībai? _____

Šeit hronoloģiskā secībā ir nosaukti Persijas ķēniņi, kas ir saistīti ar Ezras un Nehemijas grāmatām. Viss sākas ar Kīru, kas nodibināja Persijas impēriju un iekaroja Bābeli 539. g. p.m.ē.:

Kīrs II “Lielais” (559.–530. g. p.m.ē.)

Kambīzs II (530.–522. g. p.m.ē.)

Dārijs I (522.–486. g. p.m.ē.)

Kserkss (485.–465. g. p.m.ē.) (No Esteres grāmatas zināms arī kā Ahasvers)

Artakserkss I (465.–424. g. p.m.ē.)

Pētot šīs grāmatas, ir svarīgi zināt, ka Ezras grāmatā šo ķēniņu parādīšanās nav minēta hronoloģiskā secībā. Piemēram, Ezr 4:6–24 ir ielikts pirms 5. nodaļas, kas turpina stāstu par pretošanos tempļa būvniecībai. Līdz ar to vēstules, kurās minēts Kserkss (Ahasvers) un Artakserkss I, par ko rakstīts Ezras 4. nodaļā, ir rakstītas pēc notikumiem, kas aprakstīti 5. un 6. nodaļā, kur runāts par Dāriju I. Lasītājam šī secība var likties mulsinoša un var radīt apjukumu, kāds ir bijis ļaudīm gadsimtiem ilgi, lasot šīs grāmatas. Ceturkšņa gaitā notikumu secības pārzināšana palīdzēs mums labāk saprast Ezras un Nehemijas vēstis.

Cik bieži jūs Bibelē esat atraduši kaut ko mulsinošu? Kā jūs varat mācīties uzticēties Dievam un Viņa Vārdam, pat ja jūs saskaraties ar kaut ko tādu, kam, šķiet, nav nekādas jēgas? Kāpēc ir svarīgi, ka mēs tā darām? (Sk. Jes 55:8, 9). _____

Gūstekņu otrā atgriešanās

Ezras 7:1–10 un 8:1–14 mēs redzam, ka ķēniņš Artakserks I ļauj Ezram atgriezties Jeruzālemē (457. g. p.m.ē.) un ņemt sev līdzi visus, kas vēlas atgriezties. Nekas daudz nav zināms par attiecībām starp ķēniņu un Ezru, kā arī par to, vai Ezra strādāja galmā. Ezras 8. nodaļa uzskaita to ģimeņu galvas, kas atgriezās, sākot ar priesteriem, kam sekoja ķēniņu dzimta, bet noslēdza vienkāršā jūdu tauta. Divpadsmit ģimenes ir nosauktas īpaši, radot iespaidu, ka šis ir atgādinājums par divpadsmit Israēla cilšu atbrīvošanu.

Pantos minēti aptuveni 1500 vīru, kas kopā varētu būt aptuveni 5000 līdz 6000 kopā, ja skaita sievietes un bērnus. Šī bija daudz mazāka grupa nekā pirmā, kas bija atgriezies ar Zerubābelu un Jozuu.

Izlasi Ez 7:1–10. Ko tas mums māca par Ezru? _____

Ezra ir rakstvedis ar priesteru pilnvarām. Kā priesteris viņš ir Ārona pēctecis, Mozus brālis, kas bija pirmais Israēla tautas priesteris. Saskaņā ar ziņojumiem, kas pierakstīti Ezras grāmatā, kā arī Jūdas tradīcijās, Ezras vārds pat mūsdienās ir augstā kārtā. Tas, vai Ezra kalpoja kā rakstvedis ķēniņa Artakserksa galmā, nav zināms, tāpēc šis Ezras kā rakstveža apraksts attiecas uz viņa iepriekšējām atbildībām vai arī uz viņa spējām, ko viņš sāk izmantot pēc savas ierašanās Jūdā. Tomēr vajadzētu būt, ka Ezra ir kalpojis samērā tuvu ķēniņam, jo ķēniņš viņu sūtīja kā ekspedīcijas vadītāju.

Ez 7:6 un 10 Ezra ir nosaukts par “prasmīgu” un “nodevušos” rakstvedi jeb skolotāju. Vārds “prasmīgs” burtiski nozīmē “ātrs”, apzīmējot kādu, kas ātri uztver un mentāli apstrādā informāciju. Ezram bija attīstīts prāts – viņš bija zināms kā Dieva likuma zinātnis un garīgu dziļumu pazinējs. Bez tam fakts, ka ķēniņš izvēlējās Ezru, lai vestu israēliešu grupu uz Jūdu, ir apliecinājums Ezras drosmei un vadītāja spējām.

Ievēro, ka Ezra bija nodevis “savu sirdi, lai meklētu Kunga bauslību” (Ez 7:10). Kā mēs šo principu varam attiecināt uz savu dzīvi tagad? _____

Artakserksa dekrēts

Izlasi Ezras 7:11–28. Kādas bija ķēniņa dekrēta sastāvdaļas? Kāpēc šīs pamācības Israēla ļaudīm bija svarīgas? _____

Artakserksa dekrēts atgādina Kīra pirmo dekrētu. Ķēniņš deva padomu ikvienam, kas bija labprātīgs, īpaši no priesteru dzimtas, doties uz Jeruzālemi. Lai gan saskaņā ar Murašu vēsturiskajiem dokumentiem lielākā daļa jūdu beigās palika Persijā (kā tas redzams Esteres stāstā), bija tādi, kas gaidīja izdevību sākt jaunu dzīvi senču dzimtenē. Ķēniņš lielāko daļu komentāru izteica Aiz-Eifratas teritorijas mantziņiem. Tiem bija jānodrošina Ezram viss, kas viņam nepieciešams, lai atjaunotu pilsētu un “Kunga nama skaistumu” (Ezr 7:27). Beigās ķēniņš deva Ezram uzdevumu nodrošināt pienācīgu Dieva likuma, kā arī valsts likumu ievērošanu, ieviešot jūdaisma sistēmu. Kārtība un organizācija, ko radīja šī pavēle, ir jebkurai organizācijai svarīgi aspekti. Bez tam ķēniņš atvieglāja Ezram un israēliešiem uzdevumu atjaunot viņu dzimteni.

Vai ķēniņa rūpes par pilsētas un tempļa atjaunošanu norāda, ka viņš bija sācis ticēt Ezras Dievam? Artakserkss nosauc Dievu par “Israēla Dievu, kura mājoklis ir Jeruzālemē” (Ezr 7:15). Terminoloģija, ko ķēniņš izmanto, aprakstot Israēla Dievu, norāda, ka viņš Kungu uzskatīja par tādu pašu vietējo dievību, kādi bija citi dievi, ko vajadzēja nomierināt ar dāvanām. Viņš negribēja, lai šis vietējais dievs ir dusmīgs uz viņu un uz viņa dēliem (Ezr 7:23). Mums jāievēro arī tas, ka 457. g. p.m.ē. ir arī gads, kad ēģiptieši sacēlās pret persiešu valdību. Tāpēc, visticamāk, ķēniņš ar savu rīcību centās iegūt Jūdu provinces uzticību.

Diemžēl, neskatoties uz ķēniņa sadarbību ar Ezru un Nehemiju, tas nepadārīja viņu ticīgu Dievam. Vismaz šajos pantos nekas nenorāda, ka viņš būtu tāds kļūvis. Tas rāda, ka Kungs var izmantot pat neatgrieztus cilvēkus, lai virs zemes notiktu Viņa griba.

Kā mēs varam mācīties uzticēties Dieva visvarenībai pasaulē, pat esot tik lielās sāpēs un ciešanās, kā mēs šeit redzējām? _____

Izglītības svarīgums

Izlasi Ezr 7:6 un 10. Ko šie panti mums māca par pienācīgu reliģisko izglītību? _____

Ezras dziļā nodošanās Dievam un viņa lēmums pētīt, īstenot un mācīt Dieva Vārdu (Ezr 7:6, 10) sagatavoja viņu lielākai kalpošanai Israēlā. Bībeles teksts burtiski apliecina, ka viņš nodevās Kunga likuma pētīšanai, īstenošanai un mācīšanai.

Elena Vaita izsaka svarīgas domas: “Dzimis no Ārona dēliem, Ezra bija ieguvis priesterim paredzēto izglītību. Turklāt viņš bija pazīstams ar Medo-Persijas valsts gudro, vārdotāju, astrologu un burvju rakstiem, tomēr nebija apmierināts ar savu garīgo stāvokli. Viņš ilgojās pēc pilnīgas saskaņas ar Dievu, pēc gudrības īstenot dzīvē dievišķo gribu. Un tā viņš “bija nodevis savu sirdi, lai meklētu tā Kunga bauslību, lai izpildītu un lai mācītu Israēlā to, kas ir likums un tiesa” (Ezras 7:10). Tāpēc viņš čakli pētīja Dieva tautas vēsturi, visu, kas par to ziņots ķēniņu un praviešu rakstos. Bībeles vēsturiskajās un poētiskajās grāmatās viņš centās rast atbildi, kāpēc Dievs ļāvis Jeruzālemi izpostīt un savus ļaudis aizvest gūstā uz pagānu zemi.” (“Pravieši un ķēniņi”, 608. lpp.)

“Pateicoties viņa rūpīgajam, neatlaidīgajam dzīves darbam, sargājot un pavairojot Svētos Rakstus, Ezras pūles atdzīvināt interesi pētīt Svētos Rakstus vainagojās sekmēm. Viņš savāca visus vēl atrodamos bauslības norakstus un tos pārrakstīja un izplatīja. Tā pavairots un ielikts ļaužu rokās, tīrais Vārds sniedza atziņas, kam bija neaprēķināma vērtība.” (609. lpp.)

Ievēro, ka, lai gan Ezra bija mācījies pagānu ceļus, viņš redzēja, ka tie nav pareizi, tāpēc viņš centās uzzināt patiesību no patiesības avota, kas bija Dieva Vārds un “Kunga bauslība”. Viņam bija daudz kas jāaizmirst no tā, ko viņš bija apguvis laicīgajās universitātēs, jo, bez šaubām, liela daļa no tā, ko tur mācīja, nebija patiesība. Galu galā cik daudz laba viņam varēja izdarīt “astrologu un burvju raksti”?

Kādos veidos pat mums varētu būt noderīgi aizmirst daudz ko no tā, ko pasaule mums māca? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Priesteris un rakstu mācītājs Ezra” (607.–617. lpp.).

Pārdomājiet Ezras čaklo darbu: “Ezra kļuva par Dieva pārstāvi, kas ap viņu dzīvojošos iepazīstināja ar Debesu pamatlīkumiem. Atlikušajos dzīves gados, tiklab Medo-Persijas galma tuvumā, kā Jeruzālemē, viņa galvenais uzdevums bija mācīt. Sniegtot citiem atziņas, ko pats bija apguvis, pieauga arī viņa darba spējas, un viņš izveidojās par dedzīgu un dievbijīgu vīru. Viņš pasaulei bija kā dzīva liecība par to, cik lielā mērā Bībeles patiesības dara cēlāku ikdienas dzīvi.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 609. lpp.)

“Lai reformas varētu īstenot mūsdienās, ir nepieciešami vīri, kas, līdzīgi Ezram un Nehemijam, neapklāj un neatvaino grēku, kā arī neizvairās aizstāvēt Dieva godu. Tie, kam uzlikta šī darba nasta, nepaliks mierā, redzot nepareizu rīcību, un neapsegs ļaunumu ar neīstas mīlestības mētelī. Tie ņems vērā, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu un ka stingrība pret dažiem var būt žēlastība pret daudziem. Tāpat tie atcerēsies, ka tam, kas grēku norāj, vienmēr jāparāda Kristus Gars.” (675. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jā, mums ir daudz brīnišķīgu apsolījumu no Kunga. Vienlaikus Dievs tomēr mums Sevi neuzspiež. Ko tu varētu mainīt savā dzīvē, lai netraucētu piepildīties Viņa apsolījumiem?

2. Izlasi lūgšanu Dan 9:1–23. Kādus principus mēs šeit redzam, ko var attiecināt personīgā veidā uz tavu paša pieredzi? Tas ir, ko Daniēls darīja, kāda bija viņa attieksme, un ko viņš lūdza? Ko vēl jūs šeit redzat, ko varētu attiecināt uz mums mūsdienās?

3. Ceturtdienas tēmā mēs lasījām par to, cik centrāls bija Dieva Vārds Ezras kalpošanā un cik čakli viņš darbojās, lai to izplatītu ļaužu vidū. Kādu acimredzamu un svarīgu mācību mēs gūstam sev mūsdienās attiecībā uz to, cik centrālam mūsu katra dzīvē un draudzēs vajadzētu būt Dieva Vārdam?

NEHEMIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh. 1., 2. nod., 5Moz 7:9, Ps 23:1–6, 4Moz 23:19.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad es dzirdēju šos vārdus, es sēdēju un raudāju un sēroju vairākas dienas; es arī nemitējos gavēt un griezties ar savām lūgšanām pie debesu Dieva. Un es sacīju: ‘Ak, Kungs, debesu Dievs, lielais un bijājamais Dievs, kas sargā derību un parāda žēlastību tiem, kuri mīl Tevi un pilda Tavas pavēles” (Neh 1:4, 5).

Divas gūstekņu grupas bija atgriezušās Jūdejā, vismaz daļēji piepildot Dieva apsolījumus ebreju tautai.

Bet bija vēl viena gūstekņu grupa, ko Dievs gatavoja. Pēdējās grupas uzdevums bija atrisināt kādu problēmu. Lai gan pirmās divas grupas bija atgriezušās, lai atjaunotu Jeruzālemi un pabeigtu daļu no šī projekta, pabeidzot templi, pārējie atjaunošanas darbi netika veikti apkārtējo tautu pretestības dēļ. Ļaudis no tuvākās apkārtnes negribēja, ka israēlieši būvē pilsētu un tās mūrus, jo baidījās, ka israēlieši varētu kļūt par varenu tautu, kāda tā reiz bijusi (Ezr 4:6–24). Tādēļ israēliešu atgriešanās likās kā drauds, ko viņi bija apņēmušies apstādināt. Bet Dievs nebija aicinājis Savus ļaudis, lai tos pamestu procesa vidū, uz ko pats bija aicinājis.

Tāpēc Viņš sagatavoja citu vīru, kas īstenoja Viņa gribu un piepildīja Viņa nodomus. Viņa vārds bija Nehemija, un mēs pievērsīsimies viņam un viņa darbam Kunga labā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. oktobrī.

Nehemija saņem sliktas ziņas

Nehemijas grāmata sākas līdzīgi kā Daniēla grāmata (izlasi Dan 1:1, 2), un tās bija sliktas ziņas. Jā, daudzi bija atgriezušies savā dzimtenē, bet viņiem neveicās pārāk labi.

Izlasi Neh 1:1–4. Kāpēc Nehemija bija tik noskumis? Ko viņš atbildēja uz sliktajām ziņām?

Daži jūdi, kas bija aizvesti gūstā agrāk, tika aizvesti uz Sūsām, vienu no četriem Persijas impērijas administratīvajiem centriem, kur Nehemija kalpoja ķēniņa pilī par dzērienu devēju. Frāze “Hananija, viens no maniem brāļiem” visdrīzāk attiecas uz īsto brāli, jo ir līdzīga, bet biežāk sastopama atsauce uz Hananiju Neh 7:2, lai gan tas varēja nozīmēt arī jebkuru israēlieti. Saruna ar Hananiju visdrīzāk notika laikā no novembra vidus līdz decembra vidum 445. g. p.m.ē., kādus 13 gadus pēc Ezras atgriešanās Jeruzālemē. Hananija ziņo, ka situācija Jeruzālemē ir šausmīga. Ļaudis nav spējuši atjaunot Jeruzālemi, un ienaidnieks ir iznīcinājis pilsētas sienas, atstājot to bez aizsardzības un neapdzīvotu.

Ir minēts, ka ķēniņš Artakserkss satrieca atgriezušos ļaužu cerības, apstādinot būvniecības procesu pēc tam, kad bija sūdzējušās otrpus upei dzīvojošās tautas (Ezr 4). Tas ļāva ienaidniekiem iznīcināt pilsētas mūrus (Ezr 4:23). Nehemija varēja būt dzirdējis runas par šo nelaimi, bet viņam nebija noteiktas atbildes līdz pat šim brīdim.

Lai gan tempļis bija atjaunots, tas īsti nedarbojās, jo cilvēki, kas bija vajadzīgi tempļa kalpošanā, nespēja dzīvot Jeruzālemē. Situācija apbēdināja Nehemiju, kad viņš saprata, ko šī ziņa nozīmē: jūdi nebija godājuši Dievu, kaut arī viņi bija atgriezušies šī iemesla dēļ. Viņi bija pametuši novārtā Dieva namu un svēto pilsētu, baidoties no ienaidnieka un no apspiešanas.

Līdz ar to Nehemija nekavējoties vērsās pie Dieva. Viņš nesūdzas par to, ka Jūdas ļaudīm trūkst ticības, un nenosauc viņus par glēvuļiem, viņš arī nepieņem situāciju kā pašsaprotamu. Nehemija vienkārši nometas uz ceļiem, sāk lūgt un gavēt.

Dzirdot šīs sliktās ziņas, Nehemija raudāja, gavēja un lūdza. Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, kā vērsties pie Kunga pārbaudījumu brīžos?

Nehemijas lūgšana

Izlasi Nehemijas lūgšanu Neh 1:5–11. No kādām dažādām daļām sastāv šī lūgšana?
Kāpēc viņš iekļauj lūgšanā sevi kā vienu no vainīgajiem? _____

1. Dievs, tu esi liels un žēlsirdīgs (Neh 1:5).
2. Uzklausi mani (Neh 1:6).
3. Grēku nožēla (Neh 1:6, 7).
4. Atceries apsoliņumu (Neh 1:8, 9).
3. Tu mūs esi izglābis (Neh 1:10).
2. Uzklausi mani (Neh 1:11).
1. Dievs piešķir labklājību un žēlastību (Neh 1:11).

Nehemijas lūgšana ir skaista kompozīcija, kurā pārdomāts Dieva varenums un viņu pašu grēcīgums un kas noslēdzas ar saucienu pēc palīdzības. Lūgšana atgādina Daniēla lūgšanu Dan 9. nodaļā, un, iespējams, Nehemija šo lūgšanu zināja. Ir vērts pieminēt, ka Nehemija nesāk ar saucienu pēc palīdzības, bet vispirms apliecina patiesību par to, kas ir Dievs – liels un bijājams. Viņš arī norāda, ka Dievs uztur Savu derību un žēlastību pret tiem, kas Viņu mīl, it kā atgādinot Dievam, ka Viņš vienmēr ir bijis uzticīgs un tagad nevar būt citādi.

Lūgšanai ir īpaša uzbūve (kā parādīts augstāk), tās centrā ir 8. pants, kur Nehemija skaidri formulē Dieva apsoliņumus. Nehemija saka: “Atceries!” Citiem vārdiem: Atceries, Dievs, ka Tu apsoliji mūs izkaisīt, ja mēs būsim neuzticīgi, bet arī to, ka tu apsoliji mūs aizvest atpakaļ un atjaunot visu. Pirmais jau ir noticis, tagad ir laiks piepildīties otrajam, jo mēs esam atgriezušies pie Tevis. Nehemija nebaidās pieprasīt Dieva apsoliņumu īstenošanu un Dievam tos atgādināt. Protams, nav tā, ka Dievs nezinātu vai būtu aizmirsis Savus solījumus. Bet Dievs priecājas par mūsu apņēmību turēties pie Viņa apsoliņumiem. Viņš grib, lai mēs ticam tiem un izsakām tos Viņam skaļi. Izsakot vārdos, ko Dievs mums ir apsolijis, mēs varam tikt stiprināti savā lēmumā uzticēties šiem apsoliņumiem, īpaši laikā, kad viss šķiet bezcerīgs.

Kādus Dieva apsoliņumus tu vari piesaukt sev tieši tagad? Kāpēc ir svarīgi nekad nepadoties un pastāvēt uz šiem apsoliņumiem? (Galu galā – ja mēs padodamies, vai šie apsoliņumi mums var palīdzēt?) _____

Nehemija runā

Neh 1:11 teikts, ka Nehemija ir ķēniņa dzērienu devējs. Mums tas šķiet nesvarīgs darbs, bet dzērienu devējs varēja būt cilvēks ar spēcīgu ietekmi, jo viņam bija pastāvīga un tuva pieeja ķēniņam. Dzērienu devēji pagaršoja dzērienus ķēniņam, lai pasargātu ķēniņu no slimības un nāves. Hērodots norāda, ka persieši augsti godāja dzērienu devējus, jo viņi tika uzskatīti par augstiem ierēdņiem. Piemēram, Asīrijas ķēniņa Esarhadona dzērienu devējs bija arī galvenais valsts ministrs. Pateicoties piekļuvei ķēniņam, Nehemija lūdza Dievu par iespēju izrunāt ar ķēniņu situāciju Jūdā.

Izlasi Neh 2:1–8. Kas notika, pateicoties Nehemijas lūgšanām un gavēšanai? _____

Lūgšana tika atbildēta nīsāna mēnesī, kas aptuveni ir aprīlis 444. g. p.m.ē. Kopš Hananija un jūdi bija atnesuši Nehemijam satraucošās ziņas par Jeruzālemi, bija pagājuši četri mēneši. Četrus mēnešus Nehemija lūdza un gavēja, un katru dienu viņam likās, ka Dievs neatbild. Bet Dieva laika izjūta vienmēr ir perfekta. Dievs sagatavoja ķēniņu, lai viņš uzklautu Nehemiju un atbildētu pozitīvi.

Tas nebija ikdienišķs notikums, kad dzērienu devējs tika atbrīvots uz laiku no saviem pienākumiem, lai kļūtu par pārvaldnieku kādā citā valstī. Dievs runāja ar Nehemijas starpniecību un atstāja ietekmi uz Persijas ķēniņu Artakserksu I, lai Nehemiju ieceltu par Jūdas provinces pārvaldnieku. Ķēniņienes pieminēšana norāda, ka šis, iespējams, bija privāts pasākums, jo nebija pieņemts, ka ķēniņiene piedalās formālos banketos. Nehemija nemin uzreiz Jeruzālemi, lai pasargātu ķēniņu no aizspriedumainiem uzskatiem, bet drīzāk viņš izsaka emocionālu aicinājumu ķēniņam par kaut ko viņam personīgu. Brīdī, kad tiek nosaukta specifiska vieta, ķēniņš jau ir viņa pusē.

Kādu paralēli mēs varam saskatīt starp Nehemijas pozīciju galmā un Daniēlu Babilonijā? Ko par Nehemijas raksturu vēsta fakts, ka ķēniņš izskatās tik pozitīvi noskaņots pret viņu?

Nehemija – nosūtīts

Ķēniņš sūtīja vēstules līdz ar Nehemiju horonietiem Sanballatam un amonietim Tobijam, Aiz-Eifratas apgabala augstiem ierēdņiem, lai sagatavotu ceļu tam, kas bija jāpaveic Nehemijam. Bez tam ķēniņš pavēlēja Asafam, ķēniņa mežu uzturētājam, lai nodrošina Nehemiju ar visiem kokmateriāliem, kas nepieciešami pilsētas, tās mūru un tempļa vārtu atjaunošanai.

Izlasi Neh 2:9, 10. Ko šie panti mums stāsta par pretestību, kādu piedzīvos Nehemija un jūdi? _____

Nehemija ieradās Jeruzālemē 444. gada otrajā pusē. Šķiet, ka rodas pretestība, pat pirms Nehemija uzsācis kādu darbību, jo lūgums, kas tika nodots pārvaldniekiem, izprovocē problēmas. Lai gan Tobija ir jūdu vārds, kas nozīmē “Kungs ir labs” (viņa dēlam Jehohananam arī bija jūdu vārds – “Kungs ir žēlsirdīgs”), viņš kalpoja kā Amnonas pārvaldnieks. Tādējādi Jeruzāleme bija tās ienaidnieku aplenkta: Sanballats, Samarijas pārvaldnieks ziemeļos, Tobijs, Amnonas pārvaldnieks austrumos un arābs Gešems (Neh 2:18, 19) dienvidos, kas pārvaldīja Edomu un Moābu. Diemžēl vadītāji šajā reģionā izvairījās no Nehemijas, jo viņš bija noraizējies par apspiesto “labklājību”. Terorizētāji nepriecājas par savu upuru veiksmi.

Nehemijas “ierašanās Jeruzālemē karavīru pavadībā, lai arī rādīja, ka tas nācis sevišķā uzdevumā, tomēr izsauca greisirdību pilsētai tuvu dzīvojošajās pagānu ciltīs, kas jau bieži bija izpaudušas savu naidu pret jūdiem, tos apmelojot un apsūdzot. Galvenie šajā jaunajā rīcībā bija cilšu vadoņi: horonietis Sanballats, amonietis Tobija un arābs Gešems. No sākuma tie ar kritizējošu skatu modri vēroja katru Nehemijas kustību un, cik vien spēdami, pūlējās izjaukt viņa plānus un aizkavēt darbu.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 635. lpp.)

Kādi Bībeles stāsti vēl ilustrē, kā tie, ko Dievs ir aicinājis darīt Viņa gribu, piedzīvos pretestību? Līdzdali to Bībeles izpētes grupā. _____

Nehemija gatavojas savam uzdevumam

Nav šaubu, Kungs bija aicinājis Nehemiju šim uzdevumam, un Viņš arī nodrošinās visu Nehemijam nepieciešamo. Apbruņojies ar Dieva apsolījumu atziņu un pārliecību par Viņa aicinājumu, Nehemija virzījās uz priekšu. Bet viņš to darīja uzmanīgi un ar lūgšanām. Citiem vārdiem, kaut arī viņš zināja, ka Dievs ir ar viņu, šīs atziņas nepaglāba viņu no rūpīgas plānošanas.

Izlasi Neh 2:11–20. Ko Nehemija darīja, lai sagatavotos mūru atjaunošanas projektam?

MĀCĪBAS VADĪTĀJIEM. Pirmā mācība: Nehemija nevienam nesaka, kādi ir plāni, ko “Dievs ir ielicis manā sirdī” (Neh 2:12). Viņš nesaka ne tikai ienaidniekam, bet arī jūdu vadītājiem. Viņš atrodas izlūka misijā, lai uzzinātu, ko vajadzētu darīt. Otrā mācība: Pirms kādam kaut ko atklāt, Nehemija izpilda mājasdarbu, izplānojot visu nepieciešamo darbam. Trešā mācība: Kad viņš sāk runāt par uzdevumu, Nehemija vispirms pastāsta, ko Dievs līdz šim ir darījis, vadot šo ekspedīciju, un tad viņš pievieno ķēniņa vārdus. Viņš vispirms iedrošina un tikai tad lūdz iesaistīties. Tas nav nekas cits kā brīnums, ka jūdi atbildēja tik pozitīvi un nolēma būvēt, neskatoties uz paredzamo pretestību. Pateicoties Nehemijas lūgšanām un gavēšanai, Dievs bija gatavojis ne tikai ķēniņu, bet arī jūdu tautu, lai viņi atsauktos drosmīgi un bez bailēm.

Izlasi Neh 2:19, 20. Ko šie panti stāsta par Nehemijas ticību? Kā tādi panti kā 5Moz 7:9, Ps 23:1–6 un 4Moz 23:19 ir palīdzējuši Nehemijam? _____

Mūsu sarunas parāda, kas mēs esam un kam mēs patiesībā ticam. Nehemija sliecas runāt paceļošus vārdus. Viņš nebaidās iekļaut Dievu visā, ko viņš saka, un arī izteikt Viņam godu, pat ja cilvēki nīrgājas un smejas par viņu. Kaut arī Nehemija zināja, ka ienaidnieki izjūt pret viņu nicinājumu, viņš nerunā aplinkus un neizlaiž Dievu no sava teiktā. Līdzīgi Jāzepam Ēģiptē pirms daudziem gadiem, Nehemija nebaidās paaugstināt savu Dievu to cilvēku priekšā, kas Viņam netic.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pārdomājiet grāmatas “Pravieši un ķēniņi” nodaļu “Īstais vīrs” (628.–634. lpp.).

Nehemija bija lūgšanu vīrs: “Nehemija bieži bija lūdzis par saviem ļaudīm, bet šoreiz, tā aizrunājot, viņā nobrieda svēts nodoms. Viņš nolēma, ka, ja vien ķēniņš piekritīs un ja būs iespējams sagādāt Jeruzālemes mūru uzcelšanai vajadzīgos līdzekļus, tad viņš pats uzņemsies veikt šo uzdevumu un atjaunot Israēla tautas stiprumu. Griežoties pie ķēniņa, tas lūdza no Kunga sekmes, lai varētu šo plānu izpildīt. “(..) dod jel panākumus Tavam kalpam šodien un piešķir viņam labvēlību tā vīra (ķēniņa) priekšā!” Četrus mēnešus Nehemija gaidīja labvēlīgu brīdi, lai ķēniņam izteiktu savu lūgumu.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 629., 630. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Atbildot uz trešdienas jautājumu, ko nozīmē tas, ka viscaur Bībelē – gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā – tie, ko aicināja Dievs, piedzīvoja ļoti lielu pretestību? Ko nozīmē tas, ka tā notika gandrīz katrā gadījumā? Varbūt labāks jautājums būtu: Kādus piemērus tu vari atrast, kur kāds, ko Dievs aicinājis darīt Viņa gribu, nepiedzīvo pretestību? Ko tas mums stāsta par to, ka mums nevajadzētu kļūt mazdūšīgiem, ja, īstenojot savu pārliecību par to, ko Kungs ir aicinājis mūs darīt, mēs piedzīvojam spēcīgus šķēršļus?

2. Izlasi Neh 2:18. Ko tas tev stāsta par spēku, kāds var būt personīgai liecībai, un cik tas ir izšķirošs, lai saņemtu pozitīvu atsaucību, kādu Nehemija saņēma no saviem tautiešiem jūdiem?

3. Ne Ezra, ne Nehemija nevarētu neko paveikt bez ķēniņa palīdzības. Citiem vārdiem sakot, šie Dieva vīri strādāja sadarbībā ar politiskajām autoritātēm, kas turklāt bija pagāni. Kādu mācību mēs varam gūt no tā, kad un kā mēs kā draudze varam sadarboties ar politiskajiem spēkiem, lai arī kādi tie būtu? Vienlaikus kāpēc draudzei vajadzētu būt ļoti uzmanīgai, to darot?

4. Pārlasi Nehemijas lūgšanu (Neh 1:1–11) grupā. Ko jūs varat saņemt no tās, kas var palīdzēt padziļināt jūsu attiecības ar Dievu? Ko tas māca par nodošanos, atzišanos un balstīšanos uz apsolījumiem?

DIEVA AICINĀJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ezr 7:10, Neh 1:1–11, Dan 9:24–27, Dan 8, Rm 8:28, 29, Rm 9, 2Moz 3, 4.

ATMIŅAS PANTS:

“Slavēts lai ir Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, kas ir licis ķēniņa sirdī tādu lietu kā šo, lai izdaiļotu Tā Kunga namu Jeruzālemē” (Ezr 7:27).

Vai Dievs aicina katru cilvēku kādam īpašam uzdevumam? Vai ir kādi nosacījumi, kas cilvēku kādam noteiktam uzdevumam padara vairāk piemērotu nekā citus? Vai šie nosacījumi cilvēku acīs atšķiras no Dieva redzējuma? Lielākā daļa no mums droši vien teiktu “jā”, īpaši uz pēdējiem diviem jautājumiem. Ir brīži, kad Dievs mūs gatavo kādam īpašam uzdevumam ar izglītības vai pieredzes palīdzību. Citā reizē Viņš izvēlas mūs kalpošanā tikai tāpēc, ka mēs esam labprātīgi un pazemīgi. Ne vienmēr ir viegli saprast, kāds ir Dieva aicinājums mūsu dzīvē. Tomēr Bībele ir pilna ar stāstiem par cilvēkiem, ko Dievs izvēlējies īpašam uzdevumam.

Interesanti, ka Ezru un Nehemiju Dievs aicināja īpašam uzdevumam: atjaunot drupas. Tomēr atjaunošana šajā gadījumā ietvēra dažādus uzdevumus. Viņiem bija jāved Israēla tauta atpakaļ uz Jeruzālemi un jāatjauno templis un pilsēta. Vienlaikus viņiem bija jā māca cilvēkiem par Dievu un – pāri visam – jāvada cilvēki pie tuvām attiecībām ar Viņu. Runāsim par aicinājumu no Dieva.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. oktobrī.

Ezras un Nehemijas aicinājums

Mēs varētu teikt, ka Ezra tika izraudzīts vairāku iemeslu dēļ: (1) viņš bija labprātīgs iet, (2) viņš bija vadītājs un (3) viņš bija prasmīgs rakstvedis un skolotājs. Mēs varētu atrast vēl citus iemeslus. Bet ir viens pants, kas, iespējams, vislabāk parāda, kāpēc Ezram tika dots šis uzdevums.

Ko Ezr 7:10 saka par Ezru? Kā Ezra varēja “nodot” vai “noskaņot” savu sirdi meklēt “Kunga bausību” un to pildīt? _____

Vārds “nodeva” jeb “noskaņoja” ebreju valodā ir “kun”. Šo vārdu var tulkot kā “sagatavoties, noskaņot, būt stingram, stingri nostiprināt, būt stabilam vai drošam”. Tāpēc šī apgalvojuma patiesā nozīme varētu būt tā, ka Ezra bija stingri noskaņojies savā sirdī jeb nodevies meklēt Dievu.

Pēc ierašanās Jeruzālemē Ezra bija piemērs tam, ko nozīmē nodoties Dievam, un viņš Jeruzālemē 13 gadus mācīja Dieva Vārdu. Viņam varēja likties, ka viņš šo 13 gadu laikā nav ienesis nekādas pārmaiņas, bet tad, kad mūri bija pabeigti, ļaudis sasauca sapulci – nevis tāpēc, ka kāds bija viņus spiedis, bet tāpēc, ka viņi to gribēja. Dieva Vārds, ko viņi bija dzirdējuši no Ezras, bija iesakņojies.

Kāpēc Nehemija tika izraudzīts? Izlasi Neh 1:1–11. _____

Nehemijas sirds dega par Dievu un par cilvēkiem. Viņš bija satraukts, uzzinot, ka darbs Jeruzālemē bija apstājies. Nehemijam bija degsme par konkrēto lietu, un tieši tāpat kā Ezra viņš bija šajā darbā brīvprātīgais. Dievs atbildēja uz viņu lūgšanām un ilgām. Dažreiz mēs domājam, ka, ja mums kaut kas patīk, tad tas nav no Dieva, jo Dievs dod mums darīt tikai grūtus uzdevumus, ko mēs nemaz negribam darīt. Bet, ja mēs staigājam ar Dievu, ilgas darīt kaut ko, kas mums patīk, bieži vien ir Dieva dotas. Dievs grib, lai mums ir degsme par to, ko mēs darām Viņam.

Kā tu esi piedzīvojis, ka Dievs aicina tevi darīt Viņa labā to, kas tev patīk? _____

Pravietiskais laiks

Pirmajā šī ceturkšņa tēmā mēs pētījām, kā Dievs aicināja Zerubābelu (ap 538. g. p.m.ē.) un Ezru (457. g. p.m.ē.) īpašai kalpošanai. Otrajā tēmā mēs pārdomājām Dieva aicinājumu Nehemijam (444. g. p.m.ē.). Mums ir jāsaprot, ka šie aicinājumi tika īstenoti saskaņā ar Dieva paredzējumiem. Piemēram, Dievs pamudināja Zerubābelu veikt īpašu uzdevumu 70 gūstniecības gadu beigās, par ko bija pravietojis Jeremija.

Kurā gadā Ezra tika aicināts kalpot? Tas bija tas pats gads, kad ķēniņš Artakserkss izdeva dekrētu. Cik nozīmīgs ir šis gads pravietojumā? Izlasi Dan 9:24–27. _____

Dan 9:25 teikts, ka “no tā laika, kad atskanēja vārds par Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu, līdz svaidītam valdniekam jāpaiet septiņām nedēļām, un pēc tam sešdesmit divu nedēļu laikā...”. Pēdējā nedēļa šajā pravietojumā ir minēta 27. pantā. Tā kā viena nedēļa satur septiņas dienas, pravietiskā nedēļa ir pielīdzināma septiņiem gadiem (4Moz 14:34; Ec 4:5, 6). Tāpēc šis pravietojums runā par 70 nedēļām, kas pielīdzināmas 490 gadiem. Jautājums pārdomām ir: Kad sākas 70 nedēļu pravietojums? Pants paliecina, ka tas būs no tā brīža, kad tiks izdota pavēle atjaunot un uzcelt Jeruzālemi.

Kopā tika izdotas trīs pavēles attiecībā uz jūdu tautas atjaunošanu. Pavēles atjaunot pilsētu izdeva Kīrs, Dārijs un Artakserkss. Tomēr tikai tā, ko izdeva Artakserkss, iekļauj rūpes par pašu Jeruzālemes pilsētu, un tikai šī pavēle ir saistīta ar Dieva slavēšanu par Viņa iejaukšanos (Ezr 7:27, 28).

Mēs sākam skaitīt 70 nedēļu pravietojumu no 457. gada p.m.ē., no septītā ķēnina Artakserksa I gada, kā minēts Ezr 7:7–26. Bez tam tā kā 457. g. p.m.ē. ir arī sākums 2300 dienu pravietojumam no Dan 8:14 (sk. rītdienas tēmu), šī pavēle kalpo kā sākuma punkts abiem šiem pravietojumiem. Septiņdesmit nedēļas beidzas mūsu ēras 34. gadā, kad evaņģēlija sludināšana tika paplašināta un tas tika sludināts arī pagāniem (ko iezi-mēja agrinās draudzes vajāšanas un Stefana mocekļa nāve). Pēdējās nedēļas vidus būtu 31. gads, kad Jēzus nomira pie krusta.

Pārskati Dan 9:24–27 pravietojumu. Kā tas ar pārsteidzošu precizitāti atklāj Jēzus kalpošanu? Kā šim pravietojumam vajadzētu palīdzēt mums nostiprināties stingri savā ticībā?

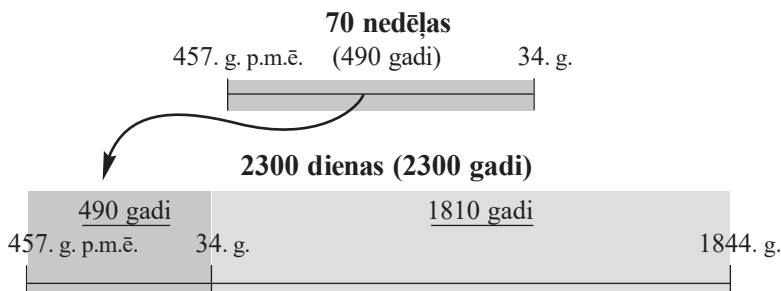
70 nedēļas un 2300 dienas

Vārds “nolemts” no Dan 9:24 burtiski nozīmē: “Septiņdesmit nedēļas ir nogrieztas.” Lai gan vārds, kas tulkots kā “nolemts”, nav izmantots nekur citur Bībelē, tas ir atrodamš jūdu literatūrā un nozīmē “nogriezt” no kaut kā garāka. Tā kā Dan 8. nodaļa ietver 2300 gadu pravietojumu, kura sākuma punkts Dan 8. nodaļā nav dots, tad loģiski, ka, nākamajā nodaļā (Dan 9. nod.) runājot par 490 gadiem kā “nolemtiem” vai “nogriežtiem”, tie var būt “nogriežti” tikai no 2300 pravietiskajiem gadiem, kas minēti iepriekšējā nodaļā. Galu galā, no kā gan vēl varētu būt nogriežts šis periods, ja ne no garāka laika pravietojuma?

Izlasi Dan 8. nodaļu. Kāda bija viena daļa no dotās atklāsmes, kas nebija izskaidrota (sk. īpaši Dan 8:14, 26, 27)? _____

Ir daudz iemeslu, kāpēc 70 nedēļu pravietojums no Dan 9:24–27 un 2300 vakaru un rītu pravietojums no Dan 8:14 ir skatāmi kopā: (1) abi ir laika pravietojumi, (2) tos saista specifiskie jēdzieni “atklāsmē” un “izpratnē” (sk. Dan 8:26, 27 un 9:23), (3) abus pravietojuma skaidrojumus ir devis Gabriēls (sk. Dan 8:16 un 9:21), (4) vienīgā atklāsmes daļa Dan 8. nodaļā, kas nav izskaidrota, ir atklāsmē par 2300 vakariem un rītiem (reizēm tulkots kā “dienas”) no Dan 8:14; (5) Dan 8. nodaļa satur atklāsmi un tad daļēju tās skaidrojumu, bet Dan 9. nodaļā ir tikai tās skaidrojums, šajā gadījumā vienīgās Dan 8. nodaļas pravietojuma daļas izskaidrojums – kas bija 2300 dienu pravietojums no Dan 8:14, tās atklāsmes daļas, ko Daniēls nebija sapratis (sk. Dan 8:27).

Informācija, kas mums dota Ezras grāmatā, aizpilda trūkstošās pravietojuma paredzējumu daļas Daniēla grāmatā, proti, kad sākt vēsturiski skaitīt pravietisko laiku attiecībā uz svarīgiem Kristus kalpošanas un darba aspektiem mūsu labā.

Dieva izvēlētie

Ir daudz runāts par to, ka Dievs ir izvēlējis mūs darīt kādam uzdevumam. Daudziem ir dažādas idejas, ko šī izredzētība nozīmē. Ko Bībele saka par mūsu izredzētību?

Izlasi Rm 8:28, 29. Uz ko Dievs mūs aicina? Kam Viņš mūs ir izredzējis? _____

Šie panti īpaši apliecina, ka Dievs ir iepriekš nolēmis, lai cilvēki būtu saskaņā ar Viņa Dēlu. Tas neapasaka to, ka Dievs jau iepriekš nolēmis mūs glābšanai vai pazušānai un ka mums nebūtu izvēles šajā jautājumā. Citiem vārdiem, izredzētības mērķis ir mūsu pārveidošana. Mums ir jātiek pārveidotiem, lai atspoguļotu Dieva Dēlu. Šī pārveidošana ir apsoluta šajā rakstvietā (Rm 8:30), kuras autors Pāvils apliecina, ka tos, ko Dievs aicina, Viņš arī taisno (dara taisnus) un pagodina (dara svētus). Tāpēc mēs neesam pamesti, lai paši sevi pārveidotu, bet drīzāk Dievs apsola īstenot šo pārveidošanu Savā spēkā.

Izlasi Rm 9. nodaļu. Kāda izredzētība vai Dieva aicinājums ir aprakstīts šajā nodaļā?

Rm 9. nodaļā Pāvils runā par Dieva izredzētību īpašam uzdevumam. Israēlieši tika izredzēti, lai nestu labo vēsti par Dievu pasaulē. Frāze "Jēkabu Es milēju un Ēsavu Es ienīdu" (Rm 9:13) ir kopumā pārprasta, ka Dievs būtu milējis tikai vienu no brāļiem. Tomēr šo pantu kontekstā Pāvils pasaka, ka Jēkabs bija izredzēts, bet Ēsavs nebija. Kam bija izredzēts Jēkabs? Būt par Israēla tautas tēvu. Līdz ar to ir divu veidu izredzētības no Dieva puses. Pirmkārt, Dievs izvēlas katru vienu no mums glābšanai un grib mūs pārveidot pēc Jēzus līdzības. Otrkārt, Dievs izvēlas dažādus cilvēkus īpašiem uzdevumiem.

Kāpēc ir iedrošinoši zināt, ka tu esi izredzēts glābšanai? Kāpēc tas tomēr nenozīmē, ka mūsu izvēles nevar panākt Dieva piedāvātās glābšanas zaudēšanu? _____

Mūsu atbildība

Ja mēs esam Dieva aicināti, mums vēl joprojām ir brīva izvēle pieņemt vai atmest šo aicinājumu, tieši tāpat kā mums ir brīva izvēle pieņemt vai atmest glābšanu, ko Viņš mums visiem piedāvā. Viņš var nolikt mūs noteiktā stāvoklī, bet mēs varam izvēlēties nesekot Viņa norādījumiem. Jā, Viņš grib, lai mēs darām kaut ko īpašu Viņam, tieši tāpat kā Viņš aicina mūs kļūt līdzīgiem Viņam. Dieva izredzētība īpašam uzdevumam ir daļa no Viņa plāna mūsu glābšanai. Darot to, ko Viņš mūs aicina darīt, mēs atklājam savā dzīvē Viņa dotās glābšanas realitāti.

Kēniņam Saulam tika iedots kēniņa postenis. Diemžēl Sauls nekad pilnībā neatdeva savu sirdi Dievam, neskatoties uz uzdevumu, kas viņam bija dots. Tikai tāpēc, ka kāds ir Dieva aicināts darīt kaut ko īpašu Viņam, nenozīmē, ka šis cilvēks pieņems Dievu. Mūsu brīvā griba paliek noteicošais faktors, un ja mēs nesekojam Dieva vadībai, mēs varam zaudēt visu.

Izlasi 2Moz 3. un 4. nodaļu. Ko tas mums māca par to, kas notiek tad, kad Kungs aicina kādu īpašam uzdevumam? _____

Mūsu atbilde var būt tāda, kāda bija Ezram un Nehemijam, kas devās nekavējoties, vai arī mēs varam būt kā Mozus, kam bija aizbildinājumi un šaubas. Mozus beigās gāja, bet tomēr viņš mēģināja no tā atbrīvoties. Viņš šaubījās, apgalvojot, ka viņš nav pietiekami labs. Kāpēc lai faraons viņā klausītos? Viņš bija arī uztraucies, ka jūdu tauta viņam neticēs un viņā neklausīsies, līdz ar to darbs būtu veltīgs. Bez tam viņš sūdzējās, ka viņš nav pietiekami spējīgs – “man ir grūta valoda un neveikla mēle” (2Moz 4:10) – un ka viņam nav nepieciešamo prasmju. Visbeidzot viņš apņēmīgi lūdza Dievu sūtīt kādu citu. Un tomēr, lasot Mozus stāstu, mēs uzzinām, par kādu spēcīgu, kaut arī nepilnīgu vadītāju Mozus kļuva. Viņš bija tāds, kas uzticīgi pildīja uzdevumu, ko Kungs bija aicinājis viņu darīt.

Kādus aizbildinājumus mēs bieži atrodam, kas mūs attur darīt to, ko mēs zinām, ka Kungs grib, lai mēs darītu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet rūpīgi grāmatā “Pravieši un ķēniņi” 697.–699. lpp. par 70 nedēļu pravietojumu un tā vēsturisko piepildījumu.

“Kristus nākšanas laiks, Viņa svaidīšana ar Svēto Garu, nāve un Evaņģēlija sludināšana pagāniem bija jau iepriekš pravietoti noteikti pieturas punkti. Jūdu tautai pirmajai vajadzēja izprast šos pravietojumus un saskatīt to piepildīšanos Jēzus misijā. Kristus saviem mācekļiem sevišķi uzsvēra pravietojumu pētišanas nozīmi. Norādīdams uz Daniēlam doto atklāsmi par laiku, Viņš sacīja: ‘Kas to lasa, lai uzmana.’ (Mt 24:15) Pēc savas augšāmcelšanās Viņš mācekļiem atkal paskaidroja ‘visus Rakstus, kas par Viņu rakstīti’. (Lūk 24:27) Pestītājs pats bija runājis ar visu praviešu starpniecību. ‘Kristus Gars viņos’ jau ‘iepriekš liecināja par Kristus ciešanām un tām sekojošo godību’. (1Pēt 1:11)” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 234. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējies vairāk pie domas, ka Dievs aicina tevi darīt kaut ko, kas tev patīk. Kādi ir daži principi, kas tev varētu palīdzēt zināt, ka tu dari Dieva prātu, nevis tikai tad, kad tu dari kaut ko, kas tev patīk, bet vispār?

2. Izlasi Jonas stāstu un kā viņš reaģēja uz Dieva aicinājumu savā dzīvē. Kādu mācību mēs varam gūt no viņa piedzīvojuma? Vienlaikus salīdziniet, ko Jona darīja un ko Pāvils darīja, kad viņu aicināja Kungs (sk. Apd 9:1–20). Kādas bija galvenās atšķirības starp viņiem?

3. “Jūdas stāsts aino bēdīgo noslēgumu dzīvei, kas varēja būt par pagodinājumu Dievam. Ja Jūda būtu nomiris pirms sava pēdējā ceļojuma uz Jeruzālemi, viņš tiktu uzskatīts par cilvēku, kas ir cienīgs ieņemt vietu starp divpadsmit mācekļiem un kura ļoti pietrūkst.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 716. lpp.) Pārdomājiet stāstu par Jūdu Iskariotu. Vai viņa “aicinājums” bija nodot Jēzu? Ja jā, cik godīgi tas būtu pret viņu? Kā mēs varam saprast Jūdu un iespējas, kādas viņam bija, salīdzinājumā ar to, ko viņš beigās izdarīja? Kādas mācības mēs varam gūt no viņa stāsta par brīvās izvēles spēku mūsu dzīvē?

PIEDZĪVOJOT PRETESTĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ezr 4:1–5, 2kor 6:14, Ezr 5:1–5, Hag 1, Ezr 4:6–24, Neh 4, Neh 6:1–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet viņu Dieva acs bija pār jūdu vecajiem, ka netika prasīta no viņiem darba pārtraukšana, kamēr vēl ziņojums nebija nonācis pie Dārija un kamēr no Dārija nebija paguvīti atnākt atpakaļ noteikts rakstīts lēmums šai lietā” (Ezr 5:5).

Ezras 3.–6. nodaļa ir sakārtotas tematiski, ietverot dažādus vēsturiskos periodus, kuros notika pretošanās tempļa atjaunošanai. Ieraugot šo tematisko struktūru, mēs varēsim skaidrāk saprast visu vēsti.

Ezra pirmo reizi vārdā ir minēts Ezr 7:1. Kad viņš ieradās 457. g. p.m.ē., viss izmainījās, un Jeruzālemes pilsētā ar tās mūriem sākās atjaunošanas darbi. Pēc trīspadsmit gadiem ieradās Nehemija (Artakserksa sūtīts 444. g. p.m.ē.), un beidzot tika atsākts darbs pie mūru atjaunošanas. Lai gan pretestība bija spēcīga, darbs tika pabeigts 52 dienās (Neh 6:15).

Pretestība Dieva darbam ir galvenā tēma Ezras un Nehemijas grāmatās, tāpēc nav pārsteigums, ka tempļa un Jeruzālemes atjaunošana izraisīja pretestību un vajāšanas. Kur vien mēs ejam mūsdienu pasaulē, Kunga darbam tiek parādīta pretestība. Sātans mēģina panākt, lai evaņģēlija darbs neizplatītos tik ātri, jo tas apdraud viņa varu. Kā jūdi tika galā ar pretestību Ezras un Nehemijas grāmatās?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. oktobrī.

Pretestība sākas

Izlasi Ezr 4:1–5. Kā tu domā, kāpēc israēlieši atteica palīdzības piedāvājumu tempļa atjaunošanā? _____

Virspusēji piedāvājums likās kā laipnība un kaimiņu būšana, tad kāpēc noraidīt palīdzību? Vienā ziņā atbilde ir atrodama pašā pantā. “Ienaidnieki” nāca piedāvāt palīdzību. Ienaidnieki? Tas vien ir spēcīgs norādījums, kāpēc israēlieši tā reaģēja.

Kāpēc viņus sauca par “ienaidniekiem”? 2ķēn 17:24–41 paskaidro, ka šie cilvēki bija ievesti Samarijā no citām tautām un no apkārtējā reģiona pēc tam, kad bija izvesti Ziemeļu valsts israēlieši. Asīrijas ķēniņš sūtīja viņiem priesterus, kam bija jānāca viņiem, kā pielūgt tās zemes Dievu, tas ir, Israēla Dievu. Tomēr iznākumā radās reliģija, kas iekļāva arī kānaāniešu dievus. Tāpēc israēliešu atlikumam bija bail, ka šī reliģija tiks ieviesta arī viņu tempļa kalpošanā. Tādējādi vislabākais un visgudrākais, ko viņi varēja darīt, bija tas, ko viņi darīja, tas ir, pateikt: “Nē, paldies!”

Mums ir jāatceras arī, kāpēc tas viss notika. Pie tempļa iznīcināšanas, kā arī viņu gūsta bija novedusi viņu senču pastāvīgie kompromisi ar apkārt esošajām pagānu ticībām. Iespējams, ka, kamēr viņi bija tikko iesākuši tempļa atjaunošanas procesu, vismazāk viņi vēlējās nonākt pārāk ciešā savienībā ar apkārt esošajām tautām.

Kas vēl šajos pantos parāda, kāpēc atteikums bija pareizā lieta, ko darīt? (Sk. Ezr 4:4, 5.)

Padomājiet, cik viegli viņi varēja loģiski pamatot palīdzības pieņemšanu. Ko 2kor 6:14 mums šajā kontekstā saka? _____

Praviešu iedrošinājums

Diemžēl pretestība, ko jūdi piedzīvoja no apkārtējām tautām, kā tas aprakstīts Ezr 4–6, iedvesa viņiem bailes un nevēlēšanos strādāt pie tempļa.

Kā minēts iepriekš, Ezr 4:6–6:22 nav rakstīts hronoloģiskā secībā. Tāpēc mēs vispirms aplūkosim 5. nodaļu, bet 4. nodaļa būs pēc tam.

Izlasi Ezr 5:1–5. Kāpēc Dievs sūtīja pie jūdiem praviešus Hagaju un Zaharju? Kāds bija viņu pravietošanas rezultāts? _____

Jūdi pārtrauca būvēšanu, jo viņiem bija bail. Bet Dievs sūtīja viņus uz Jūdu, lai viņi atjaunotu templi un pilsētu, un Viņam bija plāns. Tā kā viņi bija nobijušies, Viņam bija kaut kas jādara, lai tos iedrošinātu. Tāpēc Viņš aicināja divus praviešus. Cilvēciskā pretestība neapstādina Dievu. Kaut arī jūdi paši ar saviem darbiem bija panākuši šo pretestību, Dievs viņus nepameta. Viņš darbojās ar praviešu starpniecību, lai motivētu un mudinātu viņus atkal rīkoties.

Izlasi Hag 1. nod. Kāda ir viņiem dotā vēsts, un ko mēs varam no tās paņemt sev? _____

“Stāties pretī krīzei Kungs aicināja praviešus Hagaju un Zahariju. Ar pamudinošām liecībām šie izredzētie vēstneši atklāja tautai tās grūtību cēloņus. Pravieši norādīja, ka neveiksmes laicīgajā dzīvē izskaidrojamas ar ļaužu nevērīgo izturēšanos pret Dieva intesēm, neierādot tām pirmo vietu. Ja israēlieši būtu pagodinājuši Kungu, ja tie Viņam būtu parādījuši vajadzīgo cieņu un bijāšanu, vispirms rūpējoties par Viņa nama celšanu, tad līdz ar to būtu piesaistījuši Viņa klātbūtnes svētības.” (“Pravieši un ķēniņi”, 573., 574. lpp.)

Pārtraukums darbā

Ko darīja “ienaidnieki” Ezr 4:6–24, lai apstādinātu darbu Jeruzālemē? _____

“Tās zemes ļaudis” rakstīja apsūdzību vēstules pret jūdiem un pret viņu darbu vispirms Dārijam (Ezras 5. un 6. nodaļa), tad ķēniņam Kserksam (Ahasveram), kā arī Artakserksam. Viņi darīja visu, kas bija viņu spēkos, lai apstādinātu darbu Jeruzālemē.

Ļaudis no apkārtējām tautām apgalvoja, ka, ja pilsēta tiktu atjaunota, tad ķēniņš zaudētu varu pār to, jo Jeruzāleme pagātnē vienmēr ir bijusi sacelšanās un nemieru vieta. Diemžēl ķēniņš Artakserkss tika pārliecināts, ka jūdi būvē tikai tāpēc, ka viņi grib iegūt neatkarību un tāpēc izraisa konfrontāciju. Viņš pavēlēja pārtraukt darbu, un tika izsūtīta armija, lai neļautu turpināt pilsētas būvniecību. Šī ietekmīgā rīcība apstādināja Dieva darbu.

Izlasī Ezr 4:23, 24. Kāpēc jūdi pārtrauca būvniecību? Vai viņi nezināja, ka Dievs grib, lai viņi atjauno pilsētu? Kas viņiem iztraucēja? _____

Skaidrs ir tas, ka jūdi saprata – Dievs aicināja viņus atjaunot pilsētu un templi, bet spēcīgās pretestības dēļ viņi baidījās. Varbūt viņi izteica tādus aizbildinājumus kā “tagad nav istais laiks” vai “ja Dievs būtu gribējis, lai mēs to darām, tad viņš būtu sagatavojis ceļu”, vai arī “varbūt mums vispār nevajadzēja šurp atgriezties”. Kad ceļā nostājas pretestība, traucējot mums darīt to, ko mēs uzskatījām par savu aicinājumu, mums ir tieksme sākt šaubīties par Dieva vadību. Mēs varam viegli sevi pārliecināt, ka esam izdarījuši kļūdu. Bailes var paralizēt mūsu prātu, un tā vietā, lai pievērstos Dieva spēkam, mūsu domas var nonākt izmisumā un bezpalīdzībā.

Vai tu esi piedzīvojis kaut ko līdzīgu, iesākumā būdams pārliecināts, ka Dievs aicina tevi kaut ko darīt, bet vēlāk, kad sāk palikt grūti, kultivēt šaubas? (Padomā, piemēram, par Jāni Kristītāju.) Ko tu esi mācījies no šīs pieredzes? _____

Nehemija sāk rīkoties (444. g. p.m.ē.)

Izlasi Neh 4. nodaļu. Ko jūdi darīja Nehemijas vadībā, lai nostātos pret pretestību? Kāpēc viņiem bija svarīgi sagatavoties cīņai, nevis vienkārši neko nedarīt, ticot, ka Dievs viņus pasargās?

Pēc vairākiem iesākumiem un pārtraukumiem ļaudis sāka atkal strādāt. Jūdi lūdza, un tad Nehemija iecēla aktīvu sardzi. Maiņa nomainīja maiņu gan dienā, gan naktī, lai būtu gatavi jebkuram draudošam uzbrukumam. Nehemija arī organizēja cilvēkus ap mūriem ar ieročiem, lai katra ģimene būtu gatava cīnīties. Bez tam viņš sadalīja savus kalpus divās grupās, kur viena strādāja, bet otra turēja ieročus. Bija arī īpaši padomāts par visiem, kas strādāja uz mūra, jo viņi bija vistuvāk briesmām. Katrs celtnieks turēja zobenu vienā rokā un ar otru roku lika uz mūra ķieģeļus/akmeņus un javu. Viņi bija gatavi stāties pretī pretestībai. Viņi darīja savu daļu, Dievs darīja pārējo. Nehemijas ticība Dieva aizsardzībai ir iedvesmojoša. Tomēr viņš nesēdēja divānā un negaidīja, ka Dievs visu izdarīs. Viņi sagatavojās atbilstoši savām vislabākajām spējām.

Šeit uzrakstītie panti ir vieni no visiedvesmojošākajiem apgalvojumiem, kas atrodami Bībelē: “Nebīstieties no viņiem! Atcerieties To Kungu, kas ir liels un bijājams, un cīnieties par saviem brāļiem, saviem dēliem, savām meitām, savām sievietēm un savām mājām!” (Neh 4:14) un “Mūsu Dievs cīnīsies par mums” (Neh 4:19, 20).

Neatlaidīgās pretestības dēļ jūdi varēja atkal pārtraukt būvniecību, bet šoreiz, tā vietā, lai ļautu sevi pārņemt bailēm, viņi turējās pie Dieva apsolījuma cīnīties par viņiem. Kad mēs piedzīvojam pretestību Dieva vārda dēļ, savas ticības dēļ vai tā dēļ, ko Dievs mūs ir aicinājis darīt, mums vajadzētu atcerēties, ka “Dievs cīnīsies mūsu labā”.

Beigās jūdi saprata, ka Kungs ir bijis aiz visa, ko viņi darīja, un tas deva viņiem drosmi doties uz priekšu.

Kāpēc ir svarīgi zināt, ka tas, ko tu dari, ir Dieva griba? Tāpēc svarīgs jautājums, ko uzdot, ir: kā es varu zināt, ka tas, ko es daru, ir Dieva griba?

Darot “lielu darbu”

Izlasi Neh 6:1–13. Kāpēc Nehemija uzskata darbu, ko viņš dara Jeruzālemē, par “lielu darbu”? Kādi bija šajā gadījumā mēģinājumi viņu apstādināt? _____

6. nodaļa apraksta daudzus mēģinājumus atņemt Nehemijam dzīvību. Sanballats un Gešems turpināja sūtīt Nehemijam ziņas, lai norunātu tikšanos ar viņu. Tomēr satikšanās vieta bija Ono līdzenums, kas nodeva aicinājuma patieso nodomu. Sanballats, Tobija un Gešems redzēja iespēju, kas tiks zaudēta līdz ar mūra pabeigšanu un vārtu aizvēršanu. Jūdiem bija Persijas ķēniņa aizsardzība, un tāpēc ienaidnieki nevarēja viņus uzvarēt pilnīgi frontālā uzbrukumā. Bet, ja viņi atbrīvotos no vadītāja, viņi aizkavētu attīstību vai pat apstādinātu jūdus uz visiem laikiem. Viņi nepadodas. Pat ja Nehemija neatbild, viņi turpina mēģināt. Nehemijam noteikti nebija viegli ik uz soļa stāties pretī pretestībai. Viņš tiem atbild, sakot: “Es daru lielu darbu” (Neh 6:3).

Pēc pasaules standarta Nehemija darīja lielu darbu kā ķēniņa dzērienu devējs, kas bija prestiža nodarbošanās, viens no augstākajiem amatiem zemē, kurā viņš kalpoja kā ķēniņa padomdevējs. Bet būvēt pilsētu, kas ir drupās un kam nebija šķietami nekādas nozīmes pasaulē? Vai to viņš sauc par lielu darbu? Nehemija uzskatīja darbu Dievam par “lielu” un svarīgāku, jo viņš saprata, ka uz spēles ir likts Dieva vārda gods Jeruzālemē.

Tad, kad Dievs nodibināja kalpošanu svētnīcā, Viņš arī iecēla priesterus. Lai saglabātu svētnīcu svētu un īpašu cilvēku prātos, Viņš ļāva tikai priesteriem veikt pienākumus tempļa iekšienē. Mums pašiem ir grūti ieraudzīt Dieva svētumu, tāpēc Dievs nodrošināja palīdzību, lai israēlieši varētu nākt Dieva priekšā ar bijību. Nehemija zināja, ka tempļa pagalms ir domāts ikvienam, bet ne iekšējās telpas. Pēc viņa vārdiem par tikšanos tempļa iekšstelpās, Šemaja izrādās ne tikai viltus pravietis, ierosinot kaut ko tādu, kas ir pretējs Dieva norādījumam, bet arī atklāj sevi kā nodevēju.

Kādos veidos mēs, kam nav zemes svētnīcas, varam savā priekšā uzturēt Dieva svētuma izjūtu? Kā Dieva svētums ved mūs tuvāk pie krusta, pretēji mūsu grēcīgumam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļas “Mūru cēlāji”, “Rājiens par izspiešanu” un “Pagānu ļaunie plāni” (635.–660. lpp.).

“Pretestība un grūtības, ko no atklātiem ienaidniekiem un liekulīgiem draugiem piedzīvoja mūru cēlāji Nehemijas dienās, sniedz priekšstatu par to piedzīvojumiem, kas šodien strādā Dieva darbā. Kristiešus pārbauda ne tikai ienaidnieku dusmas, nicinājumi un nežēlība, bet arī to kūtrums, nepastāvīgums, remdenība un nodevība, kas izliekas par draugiem un palīgiem.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 644. lpp.)

“Nehemijas stingrā nodošanās Dieva darbam un tikpat noteiktā paļaušanās uz Kungu bija par iemeslu ienaidnieku neveiksmei pakļaut viņu savai ietekmei. Kūtra dvēsele viegli krīt par laupījumu kārdināšanām, bet, ja dzīvē ir cēls mērķis un visu cilvēcisko būtni aizraujoši nolūki, tad ļaunums neatrod atbalstu. Kas pastāvīgi iet uz priekšu, tā ticību nav iespējams novājināt, jo tāds atzīst, ka to no visām pusēm apņem Bezgalīgā Mīlestība, darbotamās, lai visas lietas sekmētu labo nolūku. Patiesie Dieva kalpi strādā ar neizsīkstošu apņēmību, tāpēc ka tie pastāvīgi paļaujas uz Kunga žēlastību.” (660. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Iedomājies sevi Zerubābela, Jēšuas un pārējo vadītāju vietā, kad atnāca tie, kas piedāvāja palīdzību. Tagad atskatoties mēs varam redzēt, ka viņi darīja pareizi, nepieņemot palīdzību. Kā mēs kā adventisti varam zināt, kad sadarboties un kad nesadarboties ar tiem, kas ir no citas ticības? Kā mēs izlemjam, vai tas ir pareizi vai nepareizi? Kādiem kritērijiem mēs sekojam?

2. Viscaur Bībeles vēsturē mēs varam redzēt briesmas, kad ticība tiek pakļauta kompromisiem ar pasauli. Patiešām, visa senā Israēla vēsture līdz pat Bābeles gūstam bija šī kompromisa spēcīga ilustrācija. Vienlaikus kas notiek, kad cilvēki nonāk galējībās, cenšoties izvairīties no šīm briesmām? Kad Jēzus tika apsūdzēts sabata pārkāpšanā (sk. Jņ 9:14–16), vai mums nav spēcīgs piemērs otrai galējībai? Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru?

LIKUMA GARA PĀRKĀPŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 5:1–5, 2Moz 21:2–7, Mih 6:8, Neh 5:7–12, 5Moz 23:21–23, Neh 5:14–19.

ATMIŅAS PANTS:

“Atdodiet viņiem vēl šodien pat viņu tīrumus, vīna dārzus, viņu olīvu dārzus un viņu mājas; atlaidiet viņiem tās pagaidas no naudas un labības, vīnogu sulas un eļļas, ko jūs esat no viņiem ņēmuši kā augļus un kas jums no viņiem vēl prasāmas” (Neh 5:11).

Līdz pat šai dienai mēs, cilvēki, cīnāmies ar jautājumu par bagātību, nabadzību un par plaisu starp bagātajiem un nabadzīgajiem, kā arī ko mēs varam darīt lietas labā. Jā, Jēzus teica, ka “nabagi ir arvien pie jums” (Mt 26:11), bet tas nav attaisnojums, lai neko nedarītu viņu labā. Diez vai mēs varam tad saukt sevi par kristiešiem.

Cik interesanti ir arī tas, ka pat pārbaudījumu un grūtību vidū, kad atjaunošanas procesā esošajā Jeruzālemē atgriežas trimdnieki, atkal šī tēma kļūst aktuāla, nevis tikai par nabadzību un nabagiem, bet arī par vēl problemātiskāku jautājumu, kad bagātie apspiež trūcīgos. Tā bija problēma pirms trimdas, un, kad viņi ir atgriezušies savā zemē, tā atkal parādās.

Šajā nedēļā mēs redzēsīm vēl vienu šīs laikmetiem senās problēmas gadījumu un kā Nehemija ar to cīnījās. Kā mēs redzēsīm, šo apspiestību vēl ļaunāku padarīja tas, ka tā notika “pēc likuma burta”, citiem vārdiem runājot, kā spēcīgs piemērs tam, cik uzmanīgiem mums ir jābūt, lai noteikumi un regulējumi neklūtu par pašmērķi, bet lai tie būtu līdzekļi mērķa aizsniegšanai, kas ir Jēzus rakstura atsپوļošana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. novembrī.

Ļaužu sūdzības

Izlasi Neh 5:1–5. Kas šeit notiek? Par ko ļaudis raud? _____

Šķiet, ka jūdu kopiena ir apvienojusies Nehemijas vadībā pret ārējiem uzbrukumiem. Bet tautā, kas stāv pret vajāšanām un aizstāv sevi pret uzbrukumiem no svešiniekiem, iekšienē viss nav nemaz tik labi. Neskatoties uz to, ka ārēji ir redzams spēks un kopīgas pūles pret ienaidnieku, kopiena ir salauzta iekšēji. Vadītāji un bagātie ir izmantojuši trūcīgos savam labumam, un stāvoklis ir kļuvis tik slikts, ka ģimenes sauc pēc atvieglojuma. Dažas ģimenes saka, ka viņiem nav pārtikas, ar ko pabarot savus bērnus, daži saka, ka bada dēļ viņi ir ieķīlājuši savus īpašumus un viņiem nekas nav palicis. Citas ģimenes žēlojas, ka viņiem ir jāaizņemas nauda, lai samaksātu Persijas nodokli un ka viņu bērni ir vergi.

Šķiet, ka galvenā problēma bija bads un nodokļu maksājumi, kas lika trūcīgajām ģimenēm meklēt palīdzību pie kaimiņiem. Persijas valdība prasīja 350 sudraba talantus nodokli katru gadu no Jūdas provinces (sk. piezīmi pie Neh 5:1–5 "Andrews Study Bible", 598. lpp.). Ja cilvēks nevarēja samaksāt nolikto obligāto nodokli, ģimene parasti ieķīlāja savu īpašumu vai vispirms aizņēmas naudu. Tomēr, ja viņi nevarēja nopelnīt naudu nākamajā gadā, tad viņiem bija jādara kaut kas ar savu parādu. Parasti verdzība bija nākamā izvēles iespēja. Viņi jau bija zaudējuši zemi, un tagad viņiem bija jāsūta kāds no ģimenes locekļiem, parasti tie bija bērni, būt par vergiem kreditoram, lai atstrādātu parādu.

Dzīvē ir brīži, kad mēs nonākam grūtībās savas rīcības seku dēļ. Protams, ir arī brīži, kad mēs saslimstam vai nonākam finansiālos sarežģījumos ne savas vainas dēļ. Augstāk minētais stāsts ir par laiku, kad valdības politika bija tautai neizdevīga, novedot to lielā nabadzībā. Viņi nonāca dziļā nabadzības spirālē bez iespējas no tās izkļūt.

Cik interesanti, ka toreiz, tāpat kā tagad, cilvēki cīnās ar ekonomisku apspiestību. Kādu vēsti mums vajadzētu paņemt no fakta, ka šī ir tēma, par ko bieži runā Bībele? _____

Pret likuma garu

Izlasi Neh 5:6–8 (sk. arī 2Moz 21:2–7). Kāpēc Nehemija atbild ar dusmām? _____

Kaut arī mums to ir grūti aptvert, verdzība senajā pasaulē bija kultūras norma. Vecāks varēja vai nu kļūt pats par vergu, vai arī pārdot bērnu. Sociāli un pēc likuma vecākam bija tiesības pārdot dēlus un meitas. Tomēr, tā kā Dievs ir par brīvību, Viņš bija noregulējis Israēla rīcību, prasot atbrīvot vergus ik pēc septiņiem gadiem. Tādējādi Dievs pasargāja ļaudis no ilgstošas verdzības un parādīja Savs ilgas, lai cilvēki dzīvotu brīvi.

Lai gan aizdošana bija atļauta ar likumu, nebija atļauts uzlikt procentus (Bībeles norādījumus pret augļošanu sk. 2Moz 22:25–27, 3Moz 25:36, 37, 5Moz 23:19, 20). Un tomēr tas, ko prasīja aizdevēji, bija samērā maz, salīdzinot ar to, ko prasīja apkārtējās tautas. Viņiem bija jāmaksā viens procents katru mēnesi. Mezopotāmiešu teksti no 7. gs. norāda, ka par sudrabu bija 50 procenti un par labību 100 procenti gadā. Tādējādi 12 procenti gadā bija maz, salīdzinot ar Mezopotāmijs valstu prasīto. Bet kopumā saskaņā ar Dieva Vārdu vienīgā lieta, ko kreditori darīja nepareizi, ir procentu prasīšana (Neh 5:10), un interesanti, ka ļaudis pat neminēja to savās sūdzībās. Viss pārējais bija saskaņā ar sociālajām normām, kā arī likuma robežās. Tad kāpēc Nehemija ir “ļoti dusmīgs”? Interesanti, ka viņš nerīkojas nekavējoties, bet vispirms lietu nopietni apdomā.

Fakts, ka Nehemija šo jautājumu risina tik apņēmīgi, ir ļoti apbrīnojams. Viņš neatstāj neievērotas sūdzības tikai tāpēc, ka tās tehniski nepārkāpj likumu vai ir sociāli pieņemamas, pat “jaukas” salīdzinājumā ar tās zemes praksi. Tas bija likuma gars, kas šajā situācijā tika pārkāpts. Īpaši ekonomisku grūtību laikā cilvēku uzdevums bija palīdzēt cits citam. Dievs ir apspiesto un trūcībā esošo pusē, un Viņš ir uzdevis praviešiem stāties pret ļaunumu un vardarbību, kas tiek vērstas pret trūcīgajiem.

Kā mēs varam neapzināti sekot likuma burtam, pārkāpjot aiz tā esošo garu? (Sk. Mih 6:8.)

Nehemijas darbi

Šķiet, ka rājiens dižciltīgajiem un priekšniekiem – “jūs taču visi nododaties augļošanai cits ar citu” (Neh 5:7) – nenesa vēlamos rezultātus. Tāpēc Nehemija neapstājās, bet turpināja cīnīties pret apspiestajiem viņu vidū. Viņš varēja vienkārši pateikt, ka ir centies mācīt dižciltīgos un priekšniekus, bet tas nav izdevies, un tāpēc viņš ir spiests pārtraukt risināt šo lietu. Galu galā tie bija zemes bagātie un ietekmīgie, pret kuriem viņš būtu nostājies. Bet viņš nebija apmierināts, kamēr nebija atrasts problēmas risinājums, pat ja procesā viņš bija sev radījis spēcīgus ienaidniekus.

Izlasi Neh 5:7–12. Kādi bija Nehemijas argumenti pret to, kas notika? Ko viņš izmantoja, lai pārliecinātu ļaudis izlabot nepareizo? _____

Nehemija sasauca lielu sapulci – visi Israēla ļaudis tika sasaukti kopā, lai risinātu šo jautājumu. Viņš visdrīzāk cer uz iespēju, ka tad, kad visi būs klāt, vadītājiem būs kauns, varbūt pat bail turpināt apspiešanu.

Nehemijas sākotnējais arguments ir vērsts pret verdzību. Daudzi jūdi, visticamāk, ieskaitot Nehemiju, nopirka brīvību citiem jūdiem, kas kalpoja svešiniekiem. Tagad viņi jautā dižciltīgajiem un priekšniekiem, vai viņiem ir pieņemams pirkt un pārdot pašiem savus tautiešus. Vai ir kāda nozīme israēliešiem pirkt jūdus un dot viņiem brīvību, lai viņi atkal nonāktu savu tautiešu verdzībā?

Vadītāji nepiedāvā nekādu atbildi, jo viņi redz, ka šis arguments ir saprātīgs. Tāpēc Nehemija viņiem jautā: “Tad es sacīju: ‘Jūsu rīcība ir necienīga un nav laba. Vai jums nevajadzēja staigāt mūsu Dieva bijībā, lai izvairītos no citu tautu, mūsu pretinieku, izsmiekla?’” (Neh 5:9). Tad Nehemija atzīst, ka viņš pats ir aizdevis cilvēkiem naudu un labību. Sakot “atlaidīsim viņiem šos aizdevumus” (Neh 5:10), viņš apstiprināja likumu, kas aizliedza šo praksi attiecībā uz tautiešiem un parādīja, ka viņš gribētu, lai viņa pārvaldībā cilvēki būtu gādīgi cits pret citu. Pārsteidzoši, ka atbilde ir vienbalsīga. Vadītāji piekrit atdot tautai tās īpašumus.

Vai tu esi darījis kādam sliktu? Lielākā daļa no mums, ja godīgi, atbildētu “jā”. Kas tev traucē atlidzināt – tūlīt pat? _____

Zvērests

Izlasi Neh 5:12, 13. Kāpēc Nehemija izteica lāstu tiem, kas neievēroja savu vienošanās daļu? _____

Lai gan vadītāji piekrita atjaunot un atdot to, ko viņi bija atņēmuši, Nehemija nebija apmierināts tikai ar vārdiem. Viņam vajadzīgs drošs pierādījums. Tāpēc viņš liek tiem izteikt zvērestu priesteru priekšā. Šī rīcība arī piešķir procesiem likumīgu spēkā esamību, ja gadījumā viņam vēlāk nāktos atsaukties uz vienošanos.

Bet kāpēc viņš izsaka lāstu? Nehemija veic simbolisku aktu – viņš paņem savas drēbes tā, it kā viņš tajās kaut ko turētu, un tad izkrata tās kā ilustrāciju, ka viņš tās zaudē. Tāpēc tie, kas rīkosies pret šo zvērestu, zaudēs visu. Viņš izteica lāstu, lai liktu saprast, cik nozīmīgs ir noteikts likums vai noteikums. Pastāvēja arī mazāka iespēja, ka ļaudis rīkosies pret likumu, ja lāsts būs saistīts ar tā pārkāpšanu. Nehemija acīmredzot jūta, ka šis bija tik svarīgs jautājums, ka viņam vajadzēja darīt kaut ko radikālu, lai nodrošinātu tā izdošanos.

Ko šie panti Vecajā Derībā mums māca par to, cik svēta lieta viņiem bija zvērestī?

(4Moz 30:2, 5Moz 23:21–23, Māc 5:4, 5, 3Moz 19:12, 1Moz 26:31) _____

Valoda ir spēcīga dāvana, ko Dievs ir iedevis cilvēkiem. Tā pastāv kā kaut kas radikāli atšķirīgs no tā, kas ir dzīvniekiem. Un mūsu vārdos ir spēks – spēks uz dzīvību un nāvi. Tāpēc mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, ko un kā mēs sakām, ko mēs apsolām un kādus vārdiskus apliecinājumus izsakām. Ir arī svarīgi, lai mūsu darbi saskanētu ar mūsu vārdiem. Cik daudz cilvēku ir pievērsušies kristietībai, pateicoties tiem, kuru vārdi skan kristīgi, bet kuru darbi tādi nepavisam nav?

Padomā, cik liela ir tavu vārdu ietekme uz citiem. Kā mēs varam mācīties ļoti skaidri izteikt to, ko gribam teikt, un kā mēs to pasakām? _____

Nehemijas paraugs

Izlasi Neh 5:14–19. Kādus iemeslus Nehemija min pārvaldnieka algas neprasišanai no tautas (Neh 5:18)? _____

Nehemija visdrīzāk rakstīja šos pantus pēc savas atgriešanās ķēniņa Artakserksa galmā pēc 12 gadus ilgas valdīšanas Jūdā. Lai gan pārvaldniekiem bija tiesības saņemt ienākumus no saviem padotajiem, Nehemija nekad neizmantoja šīs tiesības, bet pats sevi uzturēja. Viņš ne tikai maksāja savus izdevumus, bet arī rūpējās par savu ģimeni un par visu galmu. Zerubābels, pirmais pārvaldnieks, ir vienīgais no pārējiem pārvaldniekiem, kura vārdu mēs zinām. Runājot par “iepriekšējiem pārvaldniekiem”, viņš, visticamāk, domā pārvaldniekus starp Zerubābelu un sevi. Līdz ar to tad, kad viņš bija aizgājis no ierēdņa darba, viņš, visticamāk, zaudēja arī naudu. Tā vietā, lai iegūtu naudu, kā varētu gaidīt no prestiža stāvokļa, viņš, iespējams, tieši zaudēja bagātību un īpašumus. Nehemija bija bagāts, tieši tāpēc viņš varēja nodrošināt ēdienu daudziem cilvēkiem, un viņš bija dāsns, dodot bagātīgi (Neh 5:17, 18).

Lai gan tas nebija tas pats, ko darīja Ābrahāms, kad bija izglābis no apkārtējām tautām gūstā paņemtus (sk. 1Moz 14), Nehemijas rīcība šeit atklāj to pašu svarīgo principu.

Izlasi Neh 5:19. Ko viņš šeit pasaka, un kā mēs saprotam to evaņģēlija kontekstā? _____

Tas, ko mēs redzam Nehemijā, ir paraugs cilvēkam, kas ir nolīcis Kungu un Kunga darbu pāri savam personīgajam ieguvumam un priekšrocībām. Tā ir laba mācība mums visiem, neskatoties uz mūsu īpašo situāciju. Ir viegli strādāt Kungam, ja tas mums neko daudz nemaksā.

Izlasi Fil 2:3–8. Kādos veidos tieši tagad tu vari atklāt savā personīgajā dzīvē šeit izteiktos pašaieliedzības principus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” nodaļa “Rājiens par izspiešanu” (646.–652. lpp.).

“Uzzinājies par šo nežēlīgo izturēšanos, Nehemija sašuta. Viņš raksta: ‘Es kļuvu ļoti dusmīgs, kad dzirdēju viņu brēkšanu un šos vārdus.’ Bija skaidrs: lai lauztu izspiešanas ieradumu, tad noteikti un izšķiroši jānostājas par taisnību, un ar viņam raksturīgo enerģiju un apņēmību tas ķērās pie darba, lai glābtu savus brāļus.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 648. lpp.)

“Jēzus turpināja atklāt principu, kas padarīja zvēresta došanu nevajadzīgu. Viņš māca, ka skaidrai runāšanai vajadzētu būt runas likumam. ‘Bet jūsu vārdi lai ir: jā, jā! nē, nē! Kas pāri par to, tas ir no ļauna.’” (Elena Vaita “Domas no svētību kalna”, 67. lpp.)

“Šie vārdi nosoda visas tās bezjēdzīgās frāzes un iestarpinājumus, kas ir uz robežas ar vulgaritāti. Tie nosoda nepatiesus komplimentus, izvairīšanos no patiesības, glaimojošas frāzes, pārspilējumus un nepatiesības teikšanu tirgojoties, kas valda mūsdienu sabiedrībā un biznesa pasaulē. Tie māca, ka neviens, kas cenšas izlikties par to, kas viņš nav, vai kura vārdi neatklāj patiesās sirds jūtas, nevar tikt saukts par uzticamu.” (68. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc savtība ir mūsu cilvēcisko problēmu būtība, kad runājam par finansēm un savstarpējām attiecībām?

2. Kā Dieva ļaudis var izvairīties no mantkārības? Kāds ir Dieva nodrošinājums pret to? Izpēti šos pantus: Jes 58:3–12 un Mih 6:6–8.

3. Pakavējies vairāk pie runas dāvanas un pie mūsu vārdu spēka. Kas ir domāts Jņ 1:1, 2, nosaucot Jēzu par “Vārdu”? Kā tas palīdz mums saprast vārdu svarīgumu, un ko tie nozīmē?

4. Tas ir pārsteidzoši, ka pirms tūkstoš gadiem Jēzus teica, ka trūcīgie vienmēr būs jūsu vidū. Mēs arī esam pamācīti palīdzēt tiem, kas ir grūtībās. Kā šīs domas sader kopā, palīdzot motivēt kristiešus darbam to labā, kas nav tik veiksmīgi?

VĀRDA LASĪŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 8:1–8, 5Moz 31:9–13, Mt 17:5, Apd 8:26–38, Neh 8:9–12, 3Moz 23:39–43.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņi lasīja no Dieva bauslības grāmatas, izskaidrojot un pārliecinot, un lasītais tika saprasts” (Neh 8:8).

Jeruzālemes mūris bija pabeigts. Ieliekot vārtus, israēlieši Nehemijas vadībā bija pabeiguši galveno uzdevumu. Kad mūris bija pabeigts, apkārtējās tautas bija izbrīnītas un atzina, ka “darbs ir padarīts ar mūsu Dieva palīdzību” (Neh 6:16). Ienaidnieki saprata, ka Israēla Dievs ir reāls, jo, neskatoties uz neticamo pretestību un naidu, ko israēlieši piedzīvoja, viņi tik un tā bija pabeiguši darbu, ko bija uzsākuši.

Pēc mūra pabeigšanas Nehemija iecēla Jeruzālemes pārvaldnieku (savu brāli Hananju) un citadeles vadītāju (Hananiju). Abi vīri tika izraudzīti, balstoties uz viņu patiesumu, uzticamību un Dieva bijību (Neh 7:2), nevis radniecību. Mūris tika pabeigts elula mēnesī (sestais mēnesis, Neh 6:15).

Kas bija jādara tālāk? Sekojošās nodaļas Nehemijas grāmata apraksta svarīgu notikumu virkni, kas notika tieši jeb septītajā mēnesī (Neh 8:2). Šajos pantos mēs varam redzēt paraugu, kā Israēla bērni bija nolēmuši paklausīt Dieva Vārdam un kā viņi priecājās tajā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. novembrī.

Tautas sapulce

Izlasi Neh 8:1, 2. Ko šim vajadzētu mums atklāt par to, cik Dieva Vārds cilvēkiem bija svarīgs? _____

Kad jūdi pabeidza mūra celtniecību un pārcēlās uz Jeruzālemi, viņi visi septītajā mēnesī sapulcējās Jeruzālemes atklātajā laukumā. Septītais mēnesis tišri bija, iespējams, vissvarīgākais mēnesis israēliešiem, jo tas bija veltīts Bazūņu svētkiem (sagatavošanās uz Dieva tiesu, kas notika mēneša pirmajā dienā), Salīdzināšanas dienai (Tiesas dienai desmitajā mēnesī) un Būdiņu svētkiem (pieminot Dieva atbrīvošanu no Ēģiptes un Viņa aizgādību ceļojuma laikā tuksnēsī mēneša 15. dienā). Sapulcēšanās notika mēneša pirmajā dienā, kad tika svinēti Bazūņu svētki. Vadītāji sasauca kopā uz šo īpašo tautas sanāksmi, lai ar likumu priekšlasījumiem nodrošinātu viņiem iespēju mācīties par viņu Dievu un vēsturi.

Ļaudis aicināja Ezru atnest Mozus likumu grāmatu un lasīt to. Viņi pat izveidoja šim gadījumam platformu, paaugstinājumu. Tas nebija nekas tāds, ko vadītāji būtu uzspieduši draudzei. Tieši pretēji, "viņi", tauta, teica, lai Ezra atnes Grāmatu. Visdrīzāk Ezra lasīja tautai no Mozus grāmatām, tai skaitā likumu, kas Mozum tika dots Sinaja kalnā.

Izlasi 5Moz 9:13. Ko Kungs viņiem šeit pasaka un kādas mācības mums no tā ir jāpaņem sev? _____

5Moz 31:9–12 Mozus pastāstīja israēliešiem, ka Būdiņu svētku laikā viņiem ir jāsapulcējas un kopā jālasa Dieva likums. Minētas dažādas grupas, kurām bija jāsapulcējas: vīrieši, sievietes, bērni un svešinieki, kas dzīvo tavos vārtos.

Burtiski lasot, Neh 8:1 teikts, ka viņi sapulcējās kopā kā "viens vīrs". Ko tas mums stāsta par to, cik svarīga ir vienotība ticīgo draudzē? _____

Likumu lasīšana un dzirdēšana

Ezra “atnesa bauslības grāmatu”, lai lasītu sapulces priekšā. Ko viņš tiem lasīja? Pusi dienas atkal un atkal atkārtoja desmit baušļus? Atsauci uz bauslības grāmatu jāsaprot kā piecas Mozus grāmatas, kas zināmas kā ebreju Tora. Tāpēc jēdziens “bauslība” aplkāj tikai daļu no tā, kas ir iekļauts lasījumā; būtu labāk to tulkot kā “pamācības”. Tās ir Dieva pamācības, kas dara mūs spējīgus saprast ceļu, pa kuru mums jāiet, lai nenovirzītos no mērķa. Kad Ezra lasīja, tauta dzirdēja savu kā Dieva tautas vēsturi, sākot no radīšanas līdz pat Jozuas laikam. Ar stāstu, dziesmu, dzejas, svētību un likumu palīdzību viņi saņēma atgādinājumu par savām ciņām sekot Dievam un par Dieva uzticību viņiem. Tora ietver “likumu”, bet tā ir kaut kas vairāk par to. Tā satur Dieva tautas vēsturi un īpaši atklāj Dieva vadību. Līdz ar to tā deva kopienai saknes un identitāti.

Izlasi Neh 8:3, 5Moz 4:1, 6:3, 4, Joz 1:9; Ps 1:2; Spam 19:20, Ec 37:4 un Mt 17:5. Ko šie panti mums māca par to, kādai jābūt mūsu mijiedarbībai ar Dieva Vārdu? _____

Tauta ilgojās dzirdēt Dieva Vārdu, un to, visticamāk, panāca Ezra, lasot un mācot Vārdu jau kopš savas ierašanās Jeruzālemē aptuveni pirms 13 gadiem. Viņš bija nodevis Dieva darbam un apņēmis ienest pārmaiņas. Dieva Vārds, atkal un atkal to klausoties no Ezras mutes, ļaudīm kļuva reāls. Līdz ar to viņi pieņēma apzinātu lēmumu klausīties, jo viņi bija ieinteresēti dzirdēt no Dieva. Tāpēc šajā gadījumā viņi tuvojās Torai ar godbijību un ilgām mācīties.

legremdējoties dziļāk Vārdā, rodas dziļākas ilgas pēc Dieva mūsu katra dzīvē.

Kāda ir tava saikne ar Dieva Vārdu? Tas ir, pat ja tu saki, ka tici Bībelei, kā šis apgalvojums atklājas tavā dzīvē – kā tu centies paklausīt tam, ko Svētie Raksti māca? Cik atšķirīga būtu tava dzīve, ja tu nepaklausītu Bībelei? _____

Vārda lasīšana un skaidrošana

Izlasi Neh 8:4–8. Kā notika bauslības lasīšana? _____

Kopā ar Ezru lasīšanas laikā stāvēja divas grupas, katrā pa 13 vīriem. Pirmā grupa (Neh 8:4) palīdzēja lasīt Dieva Vārdu, bet otrā grupa (Neh 8:7) palīdzēja saprast. Mums nav nekādas informācijas, kā tas darbojās atklātā laukumā, tomēr vīri, kas palīdzēja lasīt, iespējams, turēja Toru (ebreju ruļļi bija smagi, un tos bija jārullē citiem), kā arī lasīja pēc kārtas, mainoties lasītājiem. Tā kā viņi lasīja no rīta līdz pat dienas vidum, viņi atrada veidu, kā aizsniegt ikvienu, kas bija laukumā.

Frāze “lai tauta apjēgtu un saprastu” lasīto (Neh 8:8) var attiekties arī uz pantu skaidrošanu un tulkošanu. Šajā gadījumā abi ir iespējami. Tauta bija atgriezusies no Babilonijas, kur viņi bija dzīvojuši daudzus gadus, un galvenā valoda tur bija aramiešu valoda. Tāpēc, dzirdot lasījumu ebreju valodā, daudziem varēja būt grūti saprast, īpaši jaunākajai paaudzei. Vienlaikus Bībeles lasītāji var kaut ko gūt arī no skaidrošanas vai komentēšanas. Sludināšana un skaidrošana padara tekstu dzīvu un liek klausītājiem uztvert informāciju personīgi.

Izlasi Apd 8:26–38. Kādas paralēles mēs šeit atrodam tam, kas bija noticis Jeruzālemē iepriekš minētajos pantos? Kādas mācības mēs šeit varam gūt? _____

Kā protestantiem mums ir jāsaprot, ka ticīgajiem katram personīgi jāpārzina Dieva Vārds un ka mums nav akli jāpieņem kāda cita teiktais par Bībeles patiesību, neskatoties uz cilvēka autoritāti. Tajā pašā laikā kurš gan nav guvis svētības no tā, ka kāds ir palīdzējis izskaidrot pantu nozīmi? Mums katram pašam jāzina, kam mēs ticam, bet tas nenozīmē, ka reizēm mūs nevarētu apgaismot kāda cilvēka skaidrojumi.

Tautas atbilde

Kad Ezra atver Dieva Vārdu, ebreju Toru, tauta pieceļas. Pirms Ezra lasa, viņš slavē Dievu. Pēc tam, kad viņš ir lasījis, tauta atbild ar vienbalsīgu "Āmen, āmen!" (Neh 8:6), paceļot savas rokas pret debesīm. Tad viņi noliec savas galvas un pielūdz Dievu ar seju pret zemi.

Izlasi Neh 8:9–12. Kāpēc vadītāji teica, lai tauta "nesēro un neraud"? _____

"Vēlākajos gados, kad Dieva likums tika lasīts Jeruzālemē gūstekņiem, kas bija atgriezušies no Babilonijas un tauta raudāja savu pārkāpumu dēļ, tika izteikti žēlsirdīgi vārdi: 'Nesērojiet (...). Ejiet, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un dodiet tiem, kam nav nekā, ko ēst, jo šī diena ir svēta mūsu Kungam! Neskumstiet, jūsu patvērums ir prieks, ko dod Kungs!' Neh 8:9, 10." (Elena Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana", 281. lpp.)

Kad tauta klausījās Dieva vārdus, viņi ieraudzīja savu grēcīgumu un sāka raudāt. Kad Dievs atklāj mums Sevi un mēs sākam aptvert, ka Dievs ir pilns mīlestības, labestības, žēlastības un uzticības, priekšplānā nostājas mūsu pašu nepiemērotība un neveiksmes kļūt tādiem, kādiem mums vajadzētu būt. Redzot Dieva svētumu Viņa Vārdā, mēs ieraugām savu briesmīgumu jaunā gaismā. Šī izpratne lika Israēla tautai raudāt un žēloties, bet viņiem nebija jāsēro, "jo Kunga prieks ir tavs stiprums" (Neh 8:10). Citiem vārdiem, neskatoties uz viņu neveiksmēm, viņi varēja uzticēties Dieva spēkam.

Šī bija arī īpaša diena, svēta diena, Bazūņu svētki (Rosh Hashanah), kuros īsi taures pūtieni norādīja uz to, cik svarīga ir "sirds" sagatavošana Kunga tiesai (Salīdzināšanas diena, kas tika svinēta tišri mēneša desmitajā dienā). Bazūņu pūšana bija aicinājums stāvēt Dieva priekšā un nožēlot. Tā kā šī diena bija paredzēta kā atgādinājums tautai atgriezties pie Dieva, raudāšana un žēlošanās ir saprotama. Tajā pašā laikā vadītāji viņiem atgādināja, ka tad, ja viņi reiz ir nožēlojuši, Dievs viņus ir uzklaušījis un tāpēc pienācis laiks priecāties par Dieva piedošanu.

Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik slikts ir grēks, ja reiz bija vajadzīga Jēzus krusta nāve kā vienīgais grēka problēmas risinājums un cerība? _____

Kunga prieks

“Jūsu patvērums ir prieks, ko dod Kungs” (Neh 8:10) kalpo kā atgādinājums, ka priecāties un baudīt dzīvi ir Dieva griba. Tas nav kaut kāds prieks, bet tas ir prieks, ko mēs piedzīvojam, pazīstot Dievu un Viņa mīlestības realitāti. Prieku Dievā, Viņa labestībā un priecāšanos par to, ka viss, ko Dievs mums ir devis, mums ir jācenšas piedzīvot katru dienu. Bez tam prieks Dievā dod mums spēku stāties pretī jaunai dienai un tikt galā ar to, kas nāks mūsu ceļā.

Izlasi Neh 8:13–18. Kas šeit notika, un ko tas mums stāsta par tautu un tās vadītājiem šajā laikā? _____

Nākamajā dienā tautas vadītāji nāk pie Ezras, lai uzzinātu ko vairāk no Dieva grāmatas. Šī iniciatīva, ko parādīja vadītāji, parādīja viņu ilgas vadīt kopienu pie Dieva. Viņi saprata, ka tautas vadīšana pa pareizo ceļu nenotiktu, ja viņi paši nemeklētu Dievu un zināšanas no Viņa.

Izlasi 3Moz 23:39–43. Kas israēliešiem tika pavēlēts darīt un kāpēc? _____

Ievēro, ka Neh 8:15 panti attiecas uz faktu, ka tas, ko viņi dara, bija saskaņā ar “rakstīto”. Mēs šeit redzam vēl vienu piemēru tam, cik nopietni viņi gribēja paklausīt Dieva Vārdam, ideālajā variantā tāpēc, ka pēc garajiem gadiem gūstniecībā viņi bija apguvuši savu nepaklausības mācību. Arī 3Moz pantos viņiem bija jāsvētki – “septiņas dienas liksmojiet Kunga, sava Dieva, priekšā” (3Moz 23:40). Citiem vārdiem, atceroties Dieva žēlastības un glābšanas darbus, tautai bija jāpriecājas par to, ko Kungs viņu labā bija darījis.

Padomā par to, kas mums ir dots Jēzū, kura simbols bija visos senā Israēla svētkos. Kā mēs varam mācīties priecāties Kungā pat grūtos un sāpīgos pārbaudījumos? Kāpēc, īpaši šajos laikos, ir svarīgi to darīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļa “Mācīti Dieva bauslibā” (661.–668. lpp.).

“Tagad tiem vajadzēja parādīt ticību Kunga apsolījumiem. Dievs bija pieņēmis viņu atgriešanos; tie pilnā pašlāvībā varēja priecāties par grēku piedošanu un dievišķās labvēlības nodrošinājumu. [...] Ikviens patiesa atgriešanās pie Dieva ienes dzīvē paliekošu prieku. Kad grēcinieks pakļaujas Svētā Gara iespaidam, tas ierauga pats savu vainu un garīgo netīrību pretstatā lielā siržu Izmeklētāja svētumam. Viņš atzīst, ka ir pelnījis nosodījumu kā likumu pārkāpējs. Tomēr tādēļ viņam nav jānonāk izmisumā, jo piedošana tam jau ir nodrošināta. Viņš var priecāties apziņā par piedotiem grēkiem, var būt drošs Debesu Tēva mīlestībā. Dievs jūtas pagodināts, ja grēcīgās, nožēlojošās, cilvēciskās būtnes var apskaut savām mīlestības rokām, pārsiet viņu brūces un apgērbt ar pestīšanas drēbēm.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 668. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos apstākļos tu vari piedzīvot “Kunga prieku” (Neh 8:10) kā savu stiprumu? Tas ir, vai ir kaut kas, ko mēs darām, lai piedzīvotu savā dzīvē Dieva spēku un Viņa piedošanu? Ja jā, tad ko?

2. Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru starp žēlošanos par mūsu grēkiem un vienlaikus priecāšanos Kungā? Vai tās nav pretējas emocijas? Kā likums un evaņģēlijs kopā atbild uz šo jautājumu? (Sk. Rm 3:19–24.)

3. Izlasi Neh 8:10, kur Nehemija saka tautai: “Ejiet, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un dodiet tiem, kam nav nekā, ko ēst, jo šī diena ir svēta mūsu Kungam! Neskumstiet, jūsu patvērums ir prieks, ko dod Kungs!” Ēdiet treknu, dzeriet saldu, dodiet tiem, kam nekā nav, – un dariet to visu tikai tāpēc, ka “šī diena ir svēta mūsu Kungam”? Ko tas māca mums par to, kā mēs varam priecāties Kungā? Ko fakts, ka šī diena ir “svēta”, nozīmē šajā kontekstā?

MŪSU PIEDODOŠAIS DIEVS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 9:1–3, Dan 9:4–19, Neh 9:4–8, Kol 1:16, 17, Neh 9:9–38, Rm 5:6–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas slēpj savus pārkāpumus, tam neveiksies, kas atzīst un nožēlo, tas tiks apžēlots”
(Spam 28:13).

Pēc Būdiņu svētkiem (Sukkot) vadītāji atkal sapulcināja tautu. Viņi bija tikko pavadījuši laiku svinēšanā, tagad bija jāatgriežas pie nepabeigtās grēku atzīšanas un nožēlošanas Dieva priekšā.

Jā, iepriekš vadītāji bija viņiem teikuši, lai pārstāj sērot un skumt par savām kļūdām, bet tas nenozīmē, ka skumjas un grēku atzīšana nebūtu svarīgas. Tāpēc tagad viņi svinēja svētkus, bija pienācis laiks atbilstoši grēku atzīšanai.

Šeit ainotā notikumu secība noteikti nenozīmē, ka tā ir secība, kā parasti notiek priecāšanās un grēku atzīšana. Tas arī nenozīmē, ka ir jāievēro tikai apgriezta kārtība. Lai gan dabiski mēs vispirms atzīstam grēkus un tad seko svinības, varbūt priekam par Dievu mūsu dzīvē vajadzētu būt vispirms. Galu galā Rm 2:4 skaidro, ka “Dieva labestība” ir tā, kas mums atnes nožēlu. Viņa “labestībai” vajadzētu pamudināt uz slavēšanu un svinēšanu, vienlaikus atgādinot, ka mums ir nepieciešams Dievs, kas piedod, attīra un rada no jauna.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. novembrī.

Gavēšana un pielūgumsme

Izlasi Neh 9:1–3. Kāpēc ļaudis nošķīrās no visiem svešiniekiem? _____

Lai gan Nehemija bija dedzīgs nodrošināt to, lai tautai šis ir prieka laiks, nu viņš vadīja sanāksmi uz gavēšanu. Viņi pazemojās Dieva priekšā un, tērpušies maisos, bēra zemi uz savām galvām. Tā kā svešinieki nebija līdzdalībnieki Israēla tautas kopīgajā grēkā, israēlieši no cittautiešiem atdalījās, jo ebreji zināja, ka tie bija viņu grēki, par ko bija jāsaņem piedošana. Viņi atzina savas tautas grēkus, kas bija noveduši viņus gūstniecībā.

Viņu kopīgās lūgšanas un grēku atzīšana parādīja dziļu izpratni par grēka dabu. Israēlieši varēja būt dusmīgi, ka viņu senči visu sabojājuši un noveduši visu tautu gūstā. Vai arī viņi varēja veltīt laiku sūdzībām par savu vadītāju lēmumiem un dievbijības trūkumu, ko parādīja iepriekšējās paaudzes, kas bija novedis viņus tur, kur viņi bija: atgriezusies bija tikai maza grupiņa. Tomēr tā vietā, lai uzturētu naidu un skumjas, viņi vērsās pie Dieva pazemībā un grēku nožēlā.

Neh 9:3 ziņo, ka tauta lasīja no bauslības grāmatas četras dienas, un vēl četras dienas viņi izsūdzēja grēkus un pielūdza Dievu. Šis ir trešais Toras lasījums. Toras lasīšana ir būtiska grēku atzīšanā, jo šai atziņai vajadzētu būt balstītai uz patiesību, kas nāk no Dieva. Lasot Bībeli, Dievs nonāk mums tuvumā, un Svētais Gars var runāt uz mums un mūs mācīt. Viņa Vārda patiesība veido mūsu domāšanu un izpratni, mūs iedrošina un paceļ. Israēlieši arī skuma un raudāja, jo laika pavadīšana Dieva svētajā klātbūtnē ļauj mums ieraudzīt Viņa skaistumu un labestību, iedvesmojot mūs ar brīnišķīgo domu, ka Universa Radītājs izvēlas būt ar mums, pat neskatoties uz mūsu nevērtīgumu. Tādējādi mēs saprotam, ka bez Dieva savā dzīvē mēs ne ar ko neatšķiramies no ticīgo priekštečiem. Tikai tad, ja Dievs darbojas mūsos, mēs varam būt tie, kam mums vajadzētu būt.

Izlasi Dan 9:4–19. Kādos veidos Viņa lūgšana ir attiecināma uz mums mūsdienās? Ko tam vajadzētu mums atklāt personīgi un kā draudzei? _____

Lūgšanas sākums

Tautas reakcija uz Bībeles lasīšanu bija gara lūgšana, kas apstiprināja Dieva labestību pretstatā Israēla neuzticības pilnajai vēsturei. Mēs varam redzēt, ka atbilde ir vairāk kā svētruna, ne lūgšana, jo gandrīz katram pantam ir paralēls pants citviet Bībelē.

Izlasi Neh 9:4–8. Kādas ir galvenās tēmas, par kurām runāts šīs lūgšanas ievadā, un kāpēc? _____

Pirmajā lūgšanas daļā tauta slavēja Dievu un īpaši Viņa vārdu. Ebreju kultūrā personvārdi nebija tikai tukša skaņa, kā cilvēki cits citu sauca, bet tie raksturoja personas identitāti. Lūk, kādēļ Dieva vārda slavēšana ir svarīga, jo tā parāda pasaulei, ka šis vārds ir slavas un goda cienīgs. Tas ir Universa Radītāja vārds. Lūgšana sākas ar Dieva kā Radītāja un visa Uzturētāja pielūgsmi (Neh 9:6, sk. arī Kol 1:16, 17). Vārds “uzturēt” cēlies no ebreja vārda, kas nozīmē “darīt dzīvu”.

Tas, kurš radījis visu, ir arī izredzējis Ābrahāmu, cilvēcisku būtņi, kas ne ar ko citu neizcēlās kā tikai ar to, ka “viņa sirds” bija “uzticīga”. Šķiet, ka Ābrahāmam pietrūka ticības daudzos gadījumos, bet, kad viņam bija jāatdod savs dēls, viņš nevilcinājās (sk. 1Moz 22). Viņš bija iemācījies būt uzticīgs – nevis vienā naktī, bet savā garajā ceļojumā ar Dievu. Ebreju domāšanā “sirds” nozīmē prātu. Citiem vārdiem, Ābrahāms bija attīstījis uzticību domās un darbos, nu saņemot par to Dieva atzinību.

Dažas pirmās lūgšanas frāzes pievēršas Dievam kā (1) Radītājam, (2) Uzturētājam un (3) solījumu Turētājam. Tauta vispirms atgādina sev, kas Dievs ir: Viņš ir uzticīgais, kas mūs ir radījis, kas mūs uztur un kas vienmēr ievēro dotos solījumus. Ja paturam to prātā, tas palīdz mums izprast pašiem savu dzīvi un mācīties uzticēties Viņam pat visgrūtākajās situācijās, kad var likties, ka Viņš ir tālu prom no mums un Viņam neinteresē mūsu izaicinājumi.

Kāpēc ticībai ir tik svarīga mācība par Dievu kā mūsu Radītāju? Galu galā kāda mācība vēl ir tik svarīga, salīdzinot ar šo vienu, kurā mums Dievs pavēlējis vienu septīto daļu no savas dzīves pieminēt Viņu kā savu Radītāju? _____

Mācības no pagātnes

Neh 9:9–22. Ar ko šī lūgšanas daļa atšķiras no pirmās daļas? _____

Lūgšana pāriet no Dieva uzticības slavēšanas pie pārdomām par israēliešu neuzticību Ēģiptē un tuksneša piedzīvojumos. Tā parāda visas atšķirīgās lietas, ko Dievs deva israēliešiem. Diemžēl “tēvu” atbilde uz šīm dāvanām bija lepnums, ietiepība un necieņa pret Dieva žēlsirdības darbiem viņu vidū.

Cilvēka vājuma un patiesas nodošanās trūkuma atziņa ir svarīgs solis grēku atzīšanā un nožēlā. Un, pat ja šie panti runā par cilvēkiem, kas jau sen nav mūsu vidū, neviens nevar noliegt, ka katram no mums ir problēmas šajos pašos jautājumos.

Protams, šeit mūsu un arī viņu dzīvē ienāk evaņģēlijs. Grēku atzīšana mūs neglābj, tikai Kristus upuris mūsu labā to var izdarīt. Grēku atzīšana kopā ar nožēlu ir svarīga mūsu pašu atzīnai, ka mums ir jātiek taisnotiem tikai Kristū. “Kad, pateicoties nožēlai un ticībai, mēs pieņemam Kristu par savu Glābēju, Kungs piedod mūsu grēkus un atlaiž sodu, kas mums bija uzlikts likuma pārkāpuma dēļ. Grēcinieks tad stāv Dieva priekšā kā taisns cilvēks, viņš nonāk saskaņā ar Debesīm un, pateicoties Garam, viņam ir sadraudzība ar Tēvu un Dēlu.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 3. sēj., 191. lpp.)

Tā kā Viņa labestība mudina mūs atzīt savus grēkus un tos nožēlot, mums ir arī jāapņemas Dieva spēkā tos atstāt.

Israēls bija ietiepīgs, bet Dievs bija mīlošs. Atskatīšanās uz to, ko Dievs bija paveicis Israēla tautas labā, atgādināja tautai: tā kā Dievs viņu labā pagātnē bija izdarījis tik daudz, Viņš turpinās rūpēties par viņiem kā tagad, tā arī nākotnē. Tieši tāpēc bija svarīgi, lai tauta vienmēr atcerētos, kā Dievs bija rīkojies vēsturē. Kad viņi to aizmirsā, viņi nonāca nepatīkšanās.

Atskaties uz laiku, kad tu biji pārliecināts, ka Dievs ir darbojies tavā dzīvē. Kā tu vari gūt no tā mierinājumu grūtos brīžos, kad piedzīvosi cīņas? Kā tu vari labāk iemācīties uzticēties Dieva labestībai laikos, kad tu jūties bezcerīgs, nobijies par nākotni un pilnīgi zaudējis drosmi? _____

Bauslība un pravieši

Izlasi Neh 9:23–31. Kā ir aprakstīti israēlieši, salīdzinot ar Dieva “lielo labestību” (Neh 9:25)? _____

Šī nākamā lūgšanas/svētrunas sadaļa ir par dzīvi Kānaānā, jo israēliešiem piederēja zeme, ko Dievs viņiem bija piešķīris. Viņiem bija iedota zeme, pilsētas, vīnadārzi un lauki gatavi lietošanai, bet viņi to visu bija uzskatījuši kā pašu par sevi saprotamu. 25. panta beigās mums ir pateikts, ka “viņi ēda, pieēdās un kļuva trekni”. Aptaukošanās ir izteiciens, kas Bībelē atrodams tikai dažas reizes (5Moz 32:15 un Jer 5:28), un katru reizi tam ir negatīva nozīme.

Ļaudis varbūt priecājās Kunga labestībā, bet viņu prieks nebija Dievā, bet gan visā, kas viņiem bija. Acīmredzot tas, ka kādam viss ir, nerada ciešākas attiecības ar Dievu. Daudzas reizes mēs domājam: “Ja tikai man būtu šis vai tas, tad es būtu laimīgs.” Diemžēl mēs redzam, ka israēliešiem bija viss no Dieva, tomēr viņu “prieks” par šīm lietām mazināja viņu nodošanos Dievam. Pārāk bieži ir pārāk viegli pievērsties dāvanām, aizmirstot par Devēju. Tā ir fatāla krāpšana.

Protams, tas nenozīmē, ka mēs nevaram būt priecīgi par to, ko Dievs mums ir iedevis. Viņš ilgojas, lai mēs priecātos par Viņa dāvanām, bet šis prieks par to, ko Viņš dod, negarantē attiecības ar Dievu. Vēl vairāk – ja nebūsim uzmanīgi, tās var kļūt par klupšanas akmeni.

Tomēr šajā nodaļā vadītāji nožēlo to, ka viņi bijuši neuzticīgi Dievam. Atskatoties vēsturē, viņi īpaši uzsvēra pārkāpumus, ko bija nodarījuši kā tauta. Ir aspekti, kas izrādās īpaši svarīgi, ja tie atkārtojas: (1) Israēls atmeta Dieva likumu un (2) viņi vajāja praviešus.

Citiem vārdiem, viņi saprata, ka Dieva likums un Viņa pravieši bija svarīgi dievbijīgas tautas un katra personīgajai attīstībai. Lūgšana uzsver šo secinājumu, apgalvojot, ka “cilvēkam jāpilda” Dieva baušļi, “lai dzīvotu” (Neh 9:29, citēts 3Moz 18:5), un izgaismojot, ka Gars ir tas, kas runā caur praviešiem. Dievs mums ir devis Savus baušļus bagātīgai dzīvei, un Viņš ir sūtījis Savus praviešus, lai vadītu mūs Viņa patiesības izpratnē. Tas, ko mēs darām ar šīm dāvanām, ir svarīgs jautājums mums visiem.

Slavēšana un lūgums

Izlasi Neh 9:32–38. Kam grēku atzīšanas lūgšana pievēršas noslēgumā? _____

Lūgšana atkal pievēršas Dieva slavēšanai par to, kāds Viņš ir: liels, varens un brīnišķīgs, kas tur derību un žēlastību. Lūdzēji šķiet patiesi Dieva labestības atzīšanā. Viņi arī pienes lūgumu kā derību ar Dievu, kas sīkāk aprakstīts 10. nodaļā. Kāds ir viņu lūgums?

“Tādēļ tagad, mūsu Dievs, lielais, varenais un bijājamais Dievs, Tu, kas turi derību un žēlastību, lai Tavā priekšā nav niecīgas visas tās grūtības, kas pār mums nākušas” (Neh 9:32).

Tautai ir jāmaksā nodevas ķēniņiem, kas valda pār viņiem. Apspiestība no visām pusēm nomoka mazo israēliešu pulciņu, un viņi ir noguruši no tās. Viņiem ir bijis jāiztur viena tirānija pēc otras, un tagad viņi cer uz atelpu.

Interesanti, ka viņi sevi sauc par “kalpiem”. Pēc tam, kad viņi ir uzskaitījuši savas tautas neuzticību, viņi nobeidz ar sevis nosaukšanu šajā vārdā. Kalpi, protams, paklausa tiem, kas valda pār viņiem. Šī jēdziena lietošana acīmredzot ietver to, ka viņi saprata savu vajadzību paklausīt Kungam tā, kā viņu priekšgājēji nebija darījuši. Šeit ir izteiktas viņu ilgas būt uzticīgiem Kungam un Viņa baušļiem. Kā Dieva kalpi viņi lūdza Viņu iejaukties viņu labā.

Ezras un Nehemijas kopiena apraksta savu pašreizējo pieredzi kā “lielas bēdas” (Neh 9:37), kas salīdzināmas ar ciešanām, ko israēlieši piedzīvoja Ēģiptē (Neh 9:9). Lūgšanā viņi slavē Dievu par to, ka Viņš ir redzējis viņu ciešanas un nav tās atstājis neievērotas. Viņi kā kopiena lūdz Dievu iejaukties tieši tāpat, kā Viņš bija darījis pagātnē, pat ja viņi to nav pelnījuši, jo neviens – ne ķēniņi, ne dižciltīgie, ne priesteri, pravieši vai tēvi – nav bijis uzticīgs. Tādējādi viņi paļaujas uz Dieva žēlastību pret viņiem un nevis viņu pašu vai senču darbu dēļ.

Izlasi Rm 5:6–8. Kā šie panti atspoguļo to, ko israēlieši bija lūguši Dievam? Kādu mierinājumu mēs varam gūt no tā, ko israēlieši lūdza un ko Pāvils teica romiešiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Grēku atzīšana” (37.–41. lpp.).

Neh 9:25 ebreji runā par to, kā viņu senči “priecājās” Dieva lielajā labestībā. Vārda sakne ir tā pati, kas nosaukumā “Ēdene” (1Moz 2:15).

Evaņģēlijs galu galā ir atjaunošana, un vai var būt vēl labāks simbols par Ēdeni, lai ainotu to, kādai tad galu galā jābūt atjaunošanai? Dievs aicināja ebreju tautu un vadīja viņus senās pasaules krustcelēs, lai radītu vistuvāko Ēdenes attēlu, kāds vien varēja pastāvēt uz kritušās zemes. Pat pēc gūsta un atgriešanās tas vēl joprojām bija iespējams. “Jo Tas Kungs sajūt žēlastību pret Ciānu, žēlastību pret visām tās drupu kaudzēm, Viņš padarīs visu tās tuksnešu kopu par Ēdeni un tās tuksnesīgo klajumu par Tā Kunga dārzu. Tur radīsies tad prieks un līksmība, tur atskanēs pateicības un slavas dziesmas” (Jes 51:3).

Jā, tauta baudīja materiālas svētības, ko Kungs viņiem bija apsolījis, svētības, kas, lai arī cik lielā mērā iespējamas kritušajā pasaulē, bija atgādinājums par Ēdenes pilnību. Un ar to pietika. Viņiem par to bija jāpriecājas. Dievs radīja fizisko pasauli tieši tādā veidā, lai cilvēki varētu priecāties, un senais Israēls – Dieva svētīts – to arī baudīja. Viņu grēks nebija tik daudz uzskats, ka viņi piedzīvo Ēdenes svētības Dieva lielajā labestībā, bet gan Kunga, kura labestību viņi baudīja, aizmiršana (Ec 23:35). Svētības kļuva par mērķi pašas par sevi, nevis par līdzekli mērķa sasniegšanai, kas bija atklāt Dievu tiem, kas ir ap viņiem.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Jēzus teica: “Bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, un šīs pasaules zūdīšanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenes augļus” (Mt 13:22). Ko Viņš domāja ar “bagātības viltību”, un kā tas attiecas uz grēku nožēlas lūgšanu, ko mēs pētījām šajā nedēļā?

2. Pārdomā vēlreiz radišanas doktrīnu. Ievēro Neh 9. nodaļas lūgšanā, ka viņi gandrīz nekavējoties runāja par Kungu kā Radītāju un Uzturētāju. Ko tas mums stāsta par to, cik svarīga šī doktrīna ir mūsu ticībā?

3. Kā mēs varam nonākt pareizajā līdzsvarā, atzīstot savu mantoto grēcīgumu un tomēr vienlaikus neļaujot sātanam izmantot mūsu grēcīgumu tādā veidā, ka mēs varētu zaudēt drosmi un pilnībā atstāt savu ticību?

DIEVS UN DERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 10:1–29, 1Moz 4:8–19, Ebr 13:20, Joz 24, Neh 10:30–39, Ebr 8:1–7.

ATMIŅAS PANTS:

“Visa tā dēļ mēs slēdzam un rakstām stipru derību un uz apzīmogatā raksta stāv mūsu lielkungu, mūsu levītu, mūsu priesteru vārdi. [...] Mēs negribam, lai mūsu Dieva namam kā trūktu” (Neh 10:1, 40).

Ko Bībele domā, runājot par “derību”? Vienkāršākais šāda veida Bībeles derības izskaidrojums ir tas, ka tā ir juridisks nopamatojums attiecībām starp Dievu un Viņa ļaudīm. Dievs saka: “Jūs esat mana tauta, un Es esmu jūsu Dievs.” Bez tam mēs varam atrast rakstisku derību izmantojumu arī citās senās pasaules tautās, bieži vien starp vadītājiem un zem viņiem esošajiem vasaļiem.

Šīs derības tika nodibinātas tāpēc, ka tās nāca par labu abām pusēm. Vadītāji rūpējās par tautu, un tauta maksāja nodevas. Bet derība ar Dievu bija citāda. Dievs patiesībā no tā nekā neieguva, un tomēr Viņš apsolija būt uzticīgs tai, pat ja tauta nebūs. Patiešām, svētības un lāsti, ar ko bija saistīta derība, ļāva israēliešiem uzzināt, ka tad, kad sāk notikt sliktas lietas, viņi ir laužuši derību.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim derību, ko israēlieši atjaunoja ar Dievu Neh 10. nodaļā, un arī pārrunāsim vispārīgo informāciju par vēsturi un Bībelē uzrakstītās derības svarīgumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. novembrī.

Derības ideja

Izlasi Neh 10:1–29 (un atsvaidzini atmiņā Neh 9:36–38). Kurš slēdz šo derību, un kāpēc viņi to dara? _____

Lai gan vadītāji parakstīja dokumentu, pants ar nolūku norāda, ka “visa pārējā tauta” (Neh 10:29, 30) apņēmās “ar neatsaucamu zvērestu dzīvot Dieva bauslibā” (Neh 10:29, 30). Kas tik nozīmīgs bija derībā, ka viņi visi ilgojās noslēgt vienošanos ar Dievu? Lai atbildētu uz šo jautājumu, mums ir jāatgriežas pie iesākuma un jāsaprot derības ideja Bībelē.

Derība bija svarīga tāpēc, ka tā bija daļa no Dieva stāsta par grēcīgo cilvēci, un tā parādīja Dieva ilgas pēc attiecībām ar cilvēkiem. Tā arī ļāva cilvēkiem parādīt savas ilgas nodoties Dievam.

Bībeles radīšanas stāsts 1Moz 1. un 2. nodaļā atklāj ne tikai pirmo cilvēku radīšanu, bet arī attiecības starp viņiem un Dievu, kā arī citam ar citu. Tomēr tad ienāca grēks un salauza visas šīs attiecības. Grēks ir radīšanas antitēze, ienesot nāvi, kas ir pretēja radīšanai.

Ādama ciltsraksti sadalās, kad Kains izvēlas ļauno (1Moz 4:8–19) un Sets pieņem Dievu (1Moz 5:3–24). Kaina ciltsraksti sasniedz kulmināciju Lamehā (1Moz 4:17–19), septītajā no Ādama (ieskaitot), kas iesāka daudzsievību. Vardarbība un atreibība no Kaina puses ir pretstatījums Seta līnijai. Seta ciltsraksti arī ir numurēti, bet septītais šajā līnijā ir Ēnohs, kas “staigāja ar Dievu” (1Moz 5:24) un tika paņemts uz Debesīm.

Diemžēl pasaule pieņēma vairāk ļauno, nevis Dievu, un pienāca brīdis, kad uzticīgo līnija bija ļoti maza, un drīz varēja nebūt nevienas ģimenes, caur ko Dievs varētu piepildīt Savu vārdu – sūtīt apsolīto Sēklu cilvēces glābšanai. Šajā brīdī Dievs iejaucās ar plūdiem. Tomēr plūdi bija pretēji radīšanai, dzīvības iznīcināšana, un tomēr Dievs iznīcināja tikai to, ko cilvēki jau bija sagrāvuši (1Moz 6:11–13).

Vai tu personīgi esi piedzīvojis grēka iznīcinošā spēka realitāti? Kāds ir vienīgais spēks pret grēku, un kā mēs no tā varam gūt labumu? _____

Derības vēsturē

Pēc plūdiem Dievs sāka atkal, tagad ar Noa un pēcplūdu cilvēkiem. Arī ar viņiem Viņš dibināja attiecības, un šajās attiecībās centrālā bija derības ideja. Bībele runā par septiņām galvenajām derībām, ko Dievs ir slēdzis ar cilvēkiem:

Pirmā derība – Ādams (1Moz 1.–3. nod.)

Otrā derība – Noa (1Moz 6.–9. nod.)

Trešā derība – Ābrahāms (1Moz 12:1–3)

Ceturtnā derība – Mozus un Israēla tauta (zināma kā Sinaja derība, 2Moz 19.–24. nod.)

Piektā derība – Pinehass (4Moz 25:10–13)

Sestā derība – Dāvids (2Sam 7:5–16)

Septītā derība – Jaunā derība (Jer 31:31–34)

Izlasi tālākos pantus. Kas tajos ir domāts ar “mūžīgo derību”? (1Moz 9:16, 17:7, Jes 55:3, Ebr 13:20).

Bībelē jēdziens “mūžīgā derība” ir minēts sešpadsmit reizi. No tām trīspadsmit īpaši attiecas uz derību ar Ābrahāmu, Israēlu pie Sinaja un Dāvidu. Katra no derībām, kas minēta iepriekš, bija unikāla, taču nesa “mūžīgās derības” zīmogu. Kā mūžīgais evaņģēlijs pirmo reizi tika pasludināts 1Moz 3:15, bet tad arvien vairāk atklāts viscaur Bībelē, tieši tas pats sakāms par mūžīgo derību. Katra nākamā derība kalpo kā paskaidrojums un padziļinājums mūsu izpratnei par mūžīgo mīlestības derību, kas pilnīgāk ir atklāta glābšanas plānā. Jaunā un Vecā derība, kā tās bieži tiek sauktas, satur tās pašas sastāvdaļas.

1. Svētdarīšana: “Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta” (Jer 31:33, salīdzini ar Ebr 8:10).

2. Izlīgšana: “Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta” (Ebr 31:33, Ebr 8:10).

3. Misija: “Tad nemācīs vairs draugs draugu un brālis brāli, sacīdams: atzīstiet To Kungu! – jo visi Mani pazīs, lielie un mazie” (Jer 31:34, Ebr 8:11).

4. Taisnošana: “Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs viņu grēku” (Jer 31:34, Ebr 8:12).

Derības struktūra

Bībeles zinātnieki atzīst, ka Bībeles derībai ir tipiska struktūra, tas pat bija redzams derībās, ko slēdza senie hetieši. Tas ir, Dievs sazinājās ar cilvēkiem tādā veidā, ko viņi savā kultūrā vislabāk varēja saprast.

Derībām, kas bija parasta lieta senā Israēla laikā, bija šādas daļas: ievads (kas Dievs ir), vēsturiskais prologs (tiek definētas pagātnes attiecības), noteikumi un likumi, svētības un lāsti, liecības, īpaša aizgādība vai derības zīme. Tāpēc nevajadzētu būt pārsteigumam, ka Dievs izmantoja kaut ko līdzīgu, sazinoties ar Savu tautu. Viņš izmantoja to, kas viņiem bija pazīstams.

Piemēram, visa 5. Mozus grāmata ir sarakstīta derības veidā, jo Mozus aicina Dieva tautu ieiet jaunās derības attiecībās ar savu Dievu. Tā derību izsaka šādā veidā: (1) Ievads (5Moz 1:1–5); (2) vēsturiskais prologs (5Moz 1:6–4:43), (3) likumi un noteikumi (5Moz 4:44–26:19); (4) svētības un lāsti (5Moz 27.–30. nod.); (5) liecības (5Moz 30:19) un visbeidzot (6) īpaša aizgādība (5Moz 31:9–13).

Izlasi Joz 24. nodaļu. Kā šis derības modelis ir atklāts arī šajā nodaļā? _____

Tas pats attiecas uz derības atjaunošanu, ko veica Jozua.

Pirmkārt, ir minēts ievads, kur Dievs atklāj Sevi kā “Kungu, Israēla Dievu” (Joz 24:2). Tad seko garš vēsturiskais prologs, kur Jozua atgādina tautai, ko Dievs ir darījis viņu labā pagātnē (Joz 24:2–13). Pēc šīs vēstures tiek uzskaitīti likumi un noteikumi (Joz 24:14, 15, 23), tiek izteiktas svētības un lāsti (Joz 24:19, 20), liecības (Joz 24:22, 27) un apstiprināta īpaša aizgādība (Joz 24:25, 26). Šeit tiek izmantota arī derības pamatuzbūve, lai sazinātos ar Israēlu un parādītu viņiem ne tikai Dieva vadību pagātnē, bet arī kas tiek prasīts no viņiem, lai apstiprinātu derības mērķi.

Izlasi Joz 24:15. Kāds šeit ir princips, ko mēs varam attiecināt uz sevi mūsdienās? _____

Solījums

Izlasi Neh 10:30–39. Kas ir tās četras lietas, ko israēlieši solīja darīt kā daļu no atjaunotās derības? _____

Tauta solīja:

1. Nekādu jauktu laulību (nekādu laulību ar partneri, kas varētu ievest elkdievībā).
2. Sabata patiesas ievērošana (nedrīkst novērst darba darīšanas).
3. Parādu atlaišana un sabata gada ievērošana, lai rūpētos par trūcīgajiem un dotu viņiem brīvību.

4. Finansiāla tempļa, tā kalpošanas un personāla atbalstīšana, atnesot pirmos augļus, pirmdzimtos un desmito, tādējādi nodrošinot patiesas pielūgsmes turpināšanos.

Pirmie trīs solījumi bija saistīti ar attiecībām ar citiem (laulība un parādu atlaišana) un ar Dievu (sabats), bet pēdējais attiecas un tempļa uzturēšanu.

Kopienas mērķis bija parādīt, ka viņi ir nodevušies derībai un tāpēc praktiskos veidos īsteno attiecību veidošanu ar Dievu un citiem. Pat ja viņi vienmēr pilnībā neizpildīja derības prasības, viņi saprata, ka pareizi ieradumi un rīcība ietekmēs nākotni. Ja Israēla tautai bija jānostājas uz pareizā ceļa, viņiem bija jāizveido ieradumi, kas vadīs turp, kur viņi gribēja būt. Ja viņi gribēja nokļūt tuvāk Dievam, sabata padarīšana par īpašu dienu un rūpes par templi bija svarīgi soli šajā virzienā.

Diemžēl viņi pārāk labi neturēja savus solījumus, kā tas aprakstīts Nehemijas pēdējās nodaļās. Tomēr kaut arī ne visi tos turēja, daži vai daudzi to darīja. Ar Dieva palīdzību un pievēršoties Viņam, mēs varam attīstīt labus ieradumus un turēties uz pareizā ceļa.

“Tavā dzīvē var notikt pilnīgas pārmaiņas, ja pareizi trenēsi gribu. Pakļaujot savu gribu Kristum, tu savienojies ar spēku, kas stāv pāri visām valdībām un varām. Tev būs spēks no augšienes, kas tevi turēs stipri, un tādējādi ar pastāvīgu pakļaušanos Dievam tu spēsi dzīvot jaunu dzīvi, pat ticības dzīvi.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 48. lpp.) Kas tevi attur piedzīvot to, kas šeit rakstīts? _____

Tempļis

Izlasi vēlreiz Neh 10:32–39. Kāpēc israēliešiem bija svarīga tempļa uzturēšana, kā tas izteikts ar vārdiem: “Mēs negribam, lai mūsu Dieva namam kā trūktu” (Neh 10:40)? Kāpēc tempļis bija tik svarīgs ticībai kā tādai? (Sk. arī Ebr 8:1–7.) _____

Israēlieši solīja rūpēties par tempļi. Kaut arī viņi bija neliela grupiņa, ko finansiāli apspieda kēniņi, viņi nolēma, ja nepieciešams, dot no mazumiņa, kas viņiem bija, lai tempļis uzplauktu, nevis tikai izdzīvotu. Tāpēc viņi izvēlējās katru gadu dot trešdaļu šekeļa tempļa kalpošanā, nevis tikai tad, kad notika skaitīšana, kā noteica likums. Tauta redzēja vajadzību iet pāri prasītajam. Bez tam viņi uzlika atbildību noteiktām ģimenēm dedzināt malku uz altāra, jo viņi saprata, ka bez organizēšanas tas viss izsīks.

Pirmie augļi, pirmdzimtie un desmitais un ziedojumi bija tempļa kalpošanas aspekti, kas uzturēja priesteru un levītu kalpošanu. Desmitajai daļai no visa bija jānonāk pie levītiem. Arī pirmdzimtie tika atpirkti ar naudu, kas tika pievienota summai, ko levīti saņēma. Taču desmitais no levītu desmitā nonāca pie priesteriem.

Tempļis kalpoja kā Israēla tautas sirdspuksti. Tam bija tik centrāla loma viņu ticībā, ka vislielākā traģēdija notika tad, kad Nebukadnēcars tempļi izpostīja un aizveda prom svētos priekšmetus.

Kad tempļis tika pienācīgi vadīts, tas deva tautai enerģisku garīgo dzīvību, jo tas norādīja ļaudīm uz galējo grēka problēmas risinājumu, ko ainoja jēra nāve. Kad Jēzus nomira pie krusta, šis risinājums tika īstenots (Rm 5:5–10). Vēl vairāk – ikgadējā Salīdzināšanas dienas kalpošanā Dieva plāns ir atbrīvoties no ļaunā un no grēka. Citiem vārdiem, tempļis kalpoja kā vieta, kur ļaudīm atklāt visu glābšanas plānu. Mācības, ko mēs varam apgūt, raugoties uz tempļa kalpošanu, ir milzīgas, un tās mums nepieciešamas, lai vairāk uzzinātu par Dieva raksturu un glābšanas plānu.

“Tas ir patiess un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā” (1Tim 1:15). Kāda bija Pāvila cerība, un kā mēs varam to padarīt arī par savu cerību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Nodošanās” (43.–48. lpp.).

“Kalpošana Zemes svētnīcā sastāvēja no divām daļām: priesteri ik dienas kalpoja svētajā vietā, bet vienreiz gadā augstais priesteris izpildīja sevišķu salīdzināšanas darbu, šķīstot svētnīcu ar kalpošanu vissvētākajā vietā. Dienu no dienas grēkus nožēlojošie ļaudis atveda savus upurus pie saiešanas telts durvīm, uzlika rokas uz upura galvas un izsūdzēja grēkus, tā simboliski no sevis tos pārnesot uz nevainīgo upuri. Pēc tam dzīvnieku nokāva. ‘Bez asins izliešanas,’ saka apustulis, ‘nenotiek piedošana.’ ‘Miesas dvēsele ir asinis’ (3. Moz.17:11, Glikā tulk.). Pārkāptais Dieva likums prasīja pārkāpēja dzīvību. Asinis, kas attēloja grēcinieka zaudēto dzīvību, kura noziegumu uzlika upura dzīvniekam, priesteris ienesa svētajā vietā un slacīja pret priekškaru, aiz kura atradās Derības šķirsts ar grēcinieka pārkāptajiem baušļiem. Izpildot šo ceremoniju, grēku ar asinīm simboliski pārnesa uz svētnīcu. Dažos gadījumos asinis netika ienestas svētajā vietā, bet tad priesterim bija jāēd gaļa, kā Mozus pavēlēja Ārona dēliem, sakot: “Jums tas bija dots, lai nestu draudzes grēkus.” (3. Moz.10:17.) Abas ceremonijas vienādi simbolizēja grēka pārņemšanu no grēku nožēlotāja uz svēto vietu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 418. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par solījumiem, ko tu esi lauzis, lai arī cik ļoti tu biji nodomājis tos turēt. Ko tu iemācījies no šīs pieredzes, kas varētu tev palīdzēt neizdarīt vēlreiz līdzīgu kļūdu?

2. Derība ir attiecību juridiskais pamats. Mēs esam lauzuši derību ar Dievu, bet Viņš no Savas puses ir vienmēr uzticams, pat ja mēs no savas puses tādi neesam. Kā šī izpratne par Dieva labestību un uzticamību velk cilvēkus tuvākās attiecībās ar Viņu un tādējādi palīdz mums dzīvot tā, kā vajadzētu?

3. Padomā par to, cik daudz reižu tu esi bijis neuzticīgs Dievam un apsolījumiem, kādi mums ir doti “jaunajā derībā” (sk. Lk 22:20, Ebr 8:13, 9:15). Kāpēc ir tik svarīgi saprast glābšanas plānu un piedošanas apsolījumu, kas mums ir dots, pateicoties Jēzus upurim, kura asinis ir apzīmogojušas “jauno derību”?

PĀRBAUDĪJUMI, LIKSTAS UN SARAKSTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ezr 1:9–11, Dan 1:1, 2, Dan 5, 5Moz 30:1–6, Ezr 8:1–23, Neh 11:1, 2, 12:1–26.

ATMIŅAS PANTS:

“Pievienojās ar šo saviem brāļiem, saviem varenajiem, un svēti apsolījās ar neatsaucamu zvērestu dzīvot Dieva bauslībā, kas ir dota caur Dieva kalpu Mozu, turēt un pildīt visus Tā Kunga, mūsu Dieva, pavēles, Viņa tiesas un likumus” (Neh 10:30).

Mēs parasti izlaižam ciltsrakstus un garus uzskaitījumus Bībelē. Bet Kungs tos ir iekļāvis ar nolūku. Bībeles Kungs ir detaļu Dievs. Viņš ievēro detaļas, un tas mūs pārliecina, ka nekad neesam Viņa aizmirsti.

Šie ciltsraksti liecina, ka Dievs zina visu par mūsu ģimenēm, šie saraksti pastāsta mums, ka Dievs rūpējas pat par to, ko citi varētu uzskatīt par “nenožīmīgu”. Jēzus apliecināja, ka Dievs rūpējas par zvirbuļiem un pat skaita mūsu matus: “Vai piecus zvirbuļus nepārdod par divām artavām? Un neviens no tiem nav aizmirsts Dieva priekšā. Tāpat arī jums visi galvas mati ir skaitīti. Nebīstieties, jūs esat vairāk vērti nekā daudz zvirbuļu” (Lk 12:6, 7). Dievs, kas rūpējas par šīm detaļām, rūpējas arī par mums, un Viņš zina pat visu lietu detaļas, kas mūs satrauc.

Tāpēc mēs varam pilnībā paļauties, izkopt uzticību un mieru pārliecībā, ka Kungs rūpējas par katru mūsu dzīves jomu. Tas dod mums mieru un vienlaikus norāda uz to, ka arī mums pašiem jā rūpējas par visām jomām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. novembrī.

Vēstures Dievs

Izlasi Ezr 1:9–11 un Dan 1:1, 2. Kā šie panti Daniēla grāmatā palīdz mums saprast, uz ko atsaucas Nehemija? _____

Ievēro, kā Ezras grāmatā ir uzskaitītas detaļas, bet Daniēla grāmatā atklāta kopaina. Kopā šie panti parāda, ka Kungs visu kontrolē.

“Tautu vēsture uzrunā mūs šodien. Katrai tautai un katram cilvēkam Dievs ir paredzējis vietu Savā lielajā plānā. Šodien cilvēki un tautas tiek pārbaudīti ar svērtēni Tā rokā, kurš nepieļauj kļūdas. Ikviens izlemj savu likteni ar personīgo izvēli, un Dievs valda pār visiem, lai īstenotu Savus nodomus.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 536. lpp.)

Izlasi Dan 5. nodaļu. Ko šie panti mums māca par Belsacaram izteikto spriedumu? _____

Babilonija krita 539. gada oktobrī, kad Kīrs, Medopersijas armijas ķēniņš, to uzvarēja. Belsacars, kļūdaini paļaujoties uz savu veiksmi, greznību un slavu, bija tik augstprātīgs, ka viņš noorganizēja lielu banketu naktī, un tas beidzās ar viņa nogalināšanu. Dievišķā roka rakstīja uz pils sienas, ka viņa dienas ir skaitītas un izbeigušās. Kaut arī Belsacars par zināja varenā ķēniņa Nebukadnēcara likteni un atgriešanās stāstu, viņš nemācījās no viņa. Vienmēr ir traģiski, ja mēs neklausāmies Dieva brīdinājumos un nesekojam Viņa norādījumiem.

Pravietis Daniēls bija vienmēr klāt, bet viņš tika ignorēts. Kad mēs zaudējam Dieva svētuma un Viņa klātbūtnes izjūtu dzīvē, mēs nostājamies uz ceļa, kas ir pilns ar sarežģījumiem, problēmām un traģēdijām un visbeidzot nāvi.

Pēc tam, kad Daniēls Belsacaram bija izstāstījis Nebukadnēcara stāstu, pravietis teica:

“Tu, viņa dēls, Belsacar, neiedvesi sev pazemību savā sirdī, kaut gan tu visu to zināji”

(Dan 5:22). Kā mēs varam pārlicināties, ka paši savā situācijā neizdarām tādu pašu

kļūdu, kādu pieļāva Belsacars? Kā krusta realitātei vienmēr vajadzētu mūs uzturēt

pazemīgus Dieva priekšā? _____

Viņu pilsētās

Izej cauri sarakstiem Ezr 2. un Neh 7. nodaļā. Ko tu tajos vari pamanīt? _____

Ezras 2. nodaļas atkārtojums (saraksts ar tiem, kas atgriezās no Bābeles gūsta kopā ar Zerubābelu un Jozuu) Neh 7. nodaļā ir ar iepriekšēju nodomu. Varbūt atkal šie saraksti mums var likties garlaicīgi, bet tie atklāj ko svarīgu – to, ka Dievs rūpējas par sīkumiem, ko mēs atstājam novārtā.

Jeruzālemes mūri tagad bija pabeigti, un Bībeles pants ar nodomu grib parādīt, ka Ezras un Nehemijas laikā atgriezušies gūstekņi visi ielika savu ieguldījumu, lai gan tikai Dievs deva viņiem šo veiksmi. Pašreizējā paaudze cēla uz iepriekšējās paaudzes sasniegumiem, kaut arī uzdevums bija sarežģīts, traucēkļu pilns un netika pabeigts tik ātri, cik viņi gribēja.

Ezras un Nehemijas vadība tika novērtēta, bet visi darīja savu darbu. Katra grupa iesaistījās atšķirīgos uzdevumos, kas tika veikti dažādos laikos, un rezultāts bija iespaidīgs. Sākums (Ezr 2. nod.) ir saistīts ar beigām (Neh 7. nod.), un tika uzbūvēts ne tikai templis, bet arī visa Jeruzāleme tika rekonstruēta un labi nostiprināta.

Izlasi Neh 7:73. Ko tas māca mums par to, cik veiksmīgi un nodevušies viņi bija darīt Dieva gribu? _____

“Israēla bērni bija savās pilsētās.”

Daudzos veidos atgriešanās kopumā un atjaunošanas darbi bija pārsteidzoši. Cilvēki, kuru pilsēta pirms daudziem gadiem tika izpostīta, viņu templis iznīcināts un viņu zeme padarīta par tuksnesi, tagad bija atgriezušies uz to pašu zemi un uz to pašu pilsētu un visu atjaunoja, pat templi. Tas varēja likties mīklaini viņiem pašiem un apkārtnē dzīvojošajiem. Taču viss notika saskaņā ar Dieva gribu un apsolījumiem.

Kas tavā dzīvē šobrīd liekas bezcerīgs, bet vienalga tu turpini uzticēties, ka Kungs tevi izvedīs tam cauri? _____

Kur ir priesteri?

Kā mēs vakar pārliecinājāmies, nav šaubu, ka jūdu atgriešanās no Babilonijas bija pravietojuma pārsteidzoša piepildīšanās.

Bet vienmēr, kur iesaistīti cilvēki, tur ir problēmas. Un viena no lielajām problēmām bija tā, ka, neskatoties uz visiem brīnīšķīgajiem atjaunošanas apsolījumiem, daudzi jūdi pēc gūstniecībā pavadītajiem gadiem nemaz negribēja atgriezties uz savu senču zemi. Tas ir, viņi deva priekšroku palikt Bābelē.

Kāpēc tā?

Izlasi Ezr 8:1–15. Īpaši pievērs uzmanību 15. pantam. Kādas bažas šeit izteiktas, un kāpēc par to vajadzēja raizēties tiem, kas gribēja atjaunot Israēla tautu savā dzimtajā zemē?

Fakts ir tāds, ka ne visi jūdi Bābelē, tajā skaitā daļa levītu, gribēja atgriezties. Tas varēja būt saistīts ar vairākiem faktoriem. Daudzi no viņiem bija dzimuši un auguši jaunajos apstākļos, un tas bija viss, ko viņi zināja. Daudzi varbūt negribēja doties garajā un neapšaubāmi bīstamajā ceļojumā atpakaļ uz zemi, ko viņi nepazīna. Tomēr beigās viņi atveda atpakaļ pietiekami levītu, lai kalpotu templī (sk. ceturtdienas tēmu), par spīti izaicinājumiem.

“Nu jūdi, kas palika gūstniecības zemē, bija tur nodzīvojuši jau gandrīz pusotru gadsimtu. Nipuras izrakumi ir iznesuši dienasgaismā daudzus dokumentus, kas parāda, ka ķēniņa Artakserksa I valdīšanas laikā tajā Mezopotāmijas reģionā dzīvojuši daudzi turīgi jūdi. Tāpēc Ezram un citiem vadītājiem varēja būt grūti pārliecināt daudzus atgriezties. Šie kolonisti, iespējams, domāja, ka senču dzimtenē viņus sagaida tikai smaga celmlaužu dzīve, ar daudz mazāk ērtībām nekā Babilonijā. Pārdomājot to visu, pārsteidz Ezras panākumi, pārliecinot gandrīz 2000 ģimeņu pievienoties tautas brāļu liktenim tēvzemē.” (The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 376. lpp.)

“Caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva valstībā” (Apd 14:22). Ko tas mums stāsta par grūtību un pārbaudījumu realitāti to dzīvē, kas grib uzticīgi kalpot Kungam? _____

Pazemoti Dieva priekšā

Izlasi 5Moz 30:1–6. Kāds apsolījums šeit ir dots ebreju tautai? Ko šim apsolījumam līdz ar citiem vajadzētu nozīmēt tādiem cilvēkiem kā Ezra un Nehemija? _____

Ezra un Nehemija zināja pravietojumus. Viņi zināja, ka Dievs atvedīs ļaudis atpakaļ no gūstniecības. Viņš redzēja Neh 9 nodaļā, ka viņi saprata savu vēsturi un savu problēmu iemeslus. Vienlaikus viņi arī pazina Dieva žēlastību un vadību, par spīti viņu grēkiem.

Tāpēc viņi uzticējās Kungam, ka Viņš atgriešanos no gūstniecības padarīs veiksmīgu. Apsolījumi tomēr nenozīmēja, ka viņiem ceļā nebūs jāpiedzīvo daudz izaicinājumu. Līdz šim šajā ceturksnī mēs esam aplūkojuši pārbaudījumus un grūtības, ko viņi piedzīvoja arī ar visiem Dieva apsolījumiem.

Izlasi Ezr 8:16–23. Kāds šeit bija izaicinājums, un kā viņi uz to reaģēja? _____

Neskatoties uz apsolījumiem, Ezra zināja, cik bīstams bija šis ceļojums. Tāpēc gavēšana un pazemošanās Dieva priekšā bija veids, kā viņi atzina, cik lielā mērā viņu veiksmē ir atkarīga no Kunga. Šajā laikā, kad viņu priekšā bija tik daudz briesmu, Ezram vismaz ienāca prātā ideja prasīt ķēniņam palīdzību un aizsardzību. Bet beigās viņš izvēlējās to nedarīt, pretēji Nehemijam (Neh 2:9), kam bija apsargājošs eskorts. Ezra acimredzot juta, ka, ja viņš to prasītu, tas nestu negodu Kungam, jo viņš jau bija pateicis ķēniņam: “Mūsu Dieva roka valda par glābiņu pār visiem, kas meklē Viņu, bet Viņa vara un dusmas ir pret visiem, kas Viņu atmet” (Ezr 8:22). Šajā gadījumā viņiem viss beidzās labi, jo viņš vēlāk rakstīja (Ezr 8:31), ka Kungs bija viņu pasargājis un viņi bija droši nonākuši galamērķī.

Protams, mums it visā jāuzticas Dievam. Tomēr kādos brīžos mēs lūdzam palīdzību pat neticīgajiem? Kāpēc daudzos gadījumos tas nav nepareizi, bet varbūt pat piemēroti?

Svētajā pilsētā

Izlasi Neh 11:1, 2. Kas notiek šajos pantos? Kāpēc viņiem bija jāmet lozes, lai redzētu, kam būs jādzīvo Jeruzālemē, kam – citās pilsētās? _____

Ko mums māca Neh 11? Bija nepieciešams Jeruzālemei dabūt jaunus iedzīvotājus no jaunatnācējiem, kas bija atgriezušies dzimtenē pēc gūsta.

Acimredzot bija vieglāk dzīvot laukos nekā pilsētā. Cilvēkiem bija sava zeme, mantota no senčiem. To pamest un doties dzīvot uz Jeruzālemi bija upuris, un daudzi varēja justies, it kā viņi tiktu izrauti ar visām saknēm, ja viņi to darīs. Dzīvē būs jauni izaicinājumi, un pilsētas dzīvesveids ir atšķirīgs no dzīvošanas laukos. Pārceļšanās uz jaunu, nezināmu dzīvesvietu vienmēr ir grūta.

Cik izaicinoša ir pārceļšanās uz jaunu pilsētu vai valsti, kur ir nepieciešams izplatīt evaņģēliju? Misija pilsētās prasa labprātību un ņemties jaunus piedzīvojumus un grūtības.

“Mūsu strādnieki neaizsniedz cilvēkus tā, kā vajadzētu. Mūsu vadošie vīri nav pamo-dušies darbam, kas ir jāpadara. Kad es domāju par pilsētām, kurās tik maz ir darīts, kurās ir tik daudzi tūkstoši, kas ir jābrīdina par Glābēja drīzo nākšanu, es izjūtu spēcīgas ilgas redzēt vīrus un sievas izejam darbā Gara spēkā, pildītus ar Kristus mīlestību pret bojā ejošajām dvēselēm.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 7. sēj., 40. lpp.)

Kāpēc Neh 12:1–26 minēts garais priesteru un levītu saraksts? Kāda ir saistība starp viņiem un Jeruzālemes mūru iesvētīšanu, kas aprakstīta tās pašas nodaļas otrajā daļā (Neh 12:27–47)? _____

Dievs grib, lai viss tiek darīts pareizi. Pirms tiek darītas lielas lietas, ir vajadzīgi nodevu-šies un svētījušies cilvēki. Šīs priesteru ģimenes palīdzēja Nehemijam uzbūvēt mūrus, lai viņi varētu droši pielūgt dzīvo Dievu templī bez traucēkļiem no ārpusē. Mūri bija svarīgi drošībai, bet bez priesteriem, kas nodevušies Dievam, patiesa pielūgsmē būtu pakļauta briesmām. Tāpēc ikvienam bija sava loma dažādajās funkcijās.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Mācekļu pārbaude” (57.–65. lpp.).

“Ir ļaudis, kas ir iepazinuši Kristus piedodošo mīlestību un patiesi ilgojas būt Dieva bērni, bet tomēr saprot, ka viņu raksturs ir nepilnīgs un dzīve ir kļūdaina; tādēļ tie ir gatavi šaubīties, vai viņu sirds ir Svētā Gara atjaunota. Tādiem es vēlos sacīt: “Neatkāpieties izmisumā!” Mums savu trūkumu un kļūdu dēļ bieži būs jāzemojas un jāraud pie Jēzus kājām, bet mums nav jāklūst mazdūšīgiem. Pat tad, ja ienaidnieks mūs uzvarējis, Dievs mūs vēl nav atraidījis, atmetis un pazudinājis. Nē, Kristus ir pie Dieva labās rokas un mūs aizstāv. Mīļotais Jānis sacīja: “To es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un ja kāds kriet grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns.” (1. Jāņa 2:1) Nekad neaizmirsti Kristus vārdus: “Pats Tēvs jūs mīl.” (Jāņa 16:27) Viņš vēlas tevi atgūt, redzēt tevi atstarotu savu skaidrību un svētumu. Ja tu tikai nodosies Viņam, tad Viņš, kas tevi labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai. Lūdz vēl dedzīgāk; tici vēl pilnīgāk. Neuzticoties saviem spēkiem, paļausimies uz mūsu Glābēja spēku; slavēsim Viņu, kas ir mūsu Dziedinātājs.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 64. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par Dan 2. nodaļu un kā Daniēls pēc tūkstoš gadiem tik precīzi paredzēja divu impēriju rašanos un krišanu, pat (ļoti precīzi) attēlojot mūsdienu Eiropas sašķeltību. Kā mēs varam mācīties gūt mierinājumu no šī pravietojuma, kas mums tik spēcīgi parāda, pat pasaules haosa vidū, ka Dievs zina visu, kas notiek, un to pat ir paredzējis?

2. Dievs zina par mums visu. Tas dod mierinājumu un drošības sajūtu, kā arī pārliecību, ka mēs esam Viņa rūpju lokā. “Bet tagad saka Tas Kungs, kas tevi radījis, Jēkab, un tevi veidojis, Israēl: ‘Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans’” (Jes 43:1). Kā tu vari pārliecināt citus par Dieva klātbūtni un rūpēm, kad viņi piedzīvo emocionālas, attiecību, sociālas vai finansiālas krīzes?

3. Padomā vairāk par trešdienas tēmas jautājumu – par Ezras nevēlēšanos prasīt ķēniņam palīdzību, jo baidījās, ka tas padarīs viņa vārdus par Dieva aizsardzību tukšus. Mēs, piemēram, zinām, ka Dievs ir dziedinātājs. Ja reiz Viņš var mūs dziedināt, vai līdz ar to mēs parādām ticības trūkumu, ja mēs dodamies pie ārsta? Pārrunājiet šo jautājumu grupā.

KUNGA PIELŪGSME

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 12:27–47; 1L 25:6–8; 1Jņ 1:7–9; Jņ 1:29, 36; 1kor 5:7; Ebr 9:1–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņi dziedāja, slavēdami un pateikdamies Tam Kungam: ‘Jo Viņš ir labs, un Viņa mīlestība ir mūžīgi pār Israēlu.’ Un visi ļaudis gavlēja lielās gavlēs, slavēdami To Kungu, tādēļ ka Tā Kunga nama pamati bija likti” (Ezr 3:11).

Šis nedēļas atmiņas pants mums atklāj ebreju pielūgsmes praksi un kā šāda pateicība pret Dievu pārgāja Viņa slavēšanā. 515. g. p.m.ē. viņi svinēja jaunā tempļa iesvētīšanu (Ezr 6:15–18), un tad, aptuveni 60 gadus vēlāk, tauta svinēja Jeruzālemes pabeigto mūru iesvētīšanu (Neh 6:15–7:3; 12:27 un tālāk).

Pēc Nehemijas 11. un 12. nodaļas ciltsrakstu uzskaitīšanas autors pāriet pie laika, kad viņi svinēja pilsētas mūru iesvētīšanu. Tautai bija ieradums iesvētīt lietas Dievam: templi, pilsētas mūri vai pat mājas un sabiedriskās ēkas. Šāda iesvētīšana tika rūpīgi sagatavota, un to pavadīja dziedāšana, mūzika, mielasts, upuri, priecāšanās un tautas šķīstīšana. Dāvids iedibināja upurēšanas praksi iesvētīšanas laikā, un pēc tam Israēla vadītāji ir sekojuši viņa paraugam, sākot ar Sālamānu, kad viņš ieveda templī šķirstu (1Kēn 8:5).

Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā viņi pielūdza Kungu šajā laikā, un redzēsīm lietas, ko mēs, kas pielūdzam to pašu Kungu, varam attiecināt uz sevi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. decembrī.

Kunga dziesmu dziedāšana

Izlasi Neh 12:27–29. Ievēro dažus atslēgvārdus, kas atklāj, kāda bija viņu pielūgsmē un slavēšana. Kā tu to aprakstītu? _____

Īpašai levītu grupai Israēla tauta bija uzticējusi būt dziedātājiem un mūziķiem tempļa kalpošanā. Dievs vadīja šo praksi un deva norādījumus kalpošanai, jo pielūgsmēi templī bija jābūt skaistai un profesionāli veiktai.

Ķēniņš Dāvids pārveidoja šo praksi par sīkāk izstrādātu un krāšņāku sistēmu, nekā tas tika darīts iepriekš. Tāpēc Asafa pēcnācēji, ko Dāvids bija iecēlis par tempļa pielūgsmes vadītājiem, vēl joprojām bija nozīmēti kā “dziedātāji Dieva nama kalpošanā” (Neh 11:22, NKJV).

Izlasi 1L 25:6–8. Ko tas mums māca par to, cik centrāla un svarīga loma viņu kalpošanā un “Kunga dziesmu” dziedāšanā bija mūzikai? _____

Dziedātāji bija levīti, un tāpēc oficiāli viņi bija tempļa kalpotāji. Viņu algotais darbs bija nodrošināt mūziku tempļa kalpošanā. Ķēniņa Dāvida laikā tika noorganizēta oficiāla mūzikas akadēmija, kuru viņš uzraudzīja. Tajā bija skolotāji un skolēni, jauni un veci, kas templī strādāja maiņās, nodrošinot mūziku. Daži bija instrumentu spēlētāji, citi dziedātāji, citi rūpējās par instrumentiem un apģērbu, kas tika izmantots dievkalpojumā. Kāds bija šīs profesionālās organizēšanas nolūks? Tā kalpoja talantu attīstīšanai un izcilības sasniegšanai dievkalpojumā. Izcilībai vienmēr ir jābūt mērķim Dieva pielūgsmē. Slavēšanai ir jānāk no sirds, un tai ir jātiek izteiktai vislabākajā veidā, lai cilvēki būtu garīgi pacelti. Mēs varam noprast, ka visi mūziķi un dziedātāji, kas kalpoja templī, tika rūpīgi izraudzīti, lai vadītu dievkalpojumus.

Kādos veidos tu esi piedzīvojis pielūgsmes prieku ar mūzikas palīdzību? Kāpēc tev tas ir svarīgi? _____

Šķīstīšana

Pēc mūru iesvētīšanas un dziedātāju sapulcēšanās nākamais pants Neh 12:30 ir par šķīstīšanu. “Un priesteri un levīti šķīstījās, un viņi šķīstīja arī tautu un vārtus, un mūri.”

Ebreju vārda “šķīstīties” sakne “thr” nozīmē “būt tīram, būt šķīstam”, un tā tiek izmantota daudzos kontekstos Vecajā Derībā, ieskaitot ideju par morālu šķīstīšanos un attīrīšanos Dieva priekšā.

“Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem. Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības”
(1)ņ 1:7–9). Ko šis pants mums māca par 1) cilvēka dabu, 2) Dieva piedošanu un 3) Dieva spēku mūsu dzīvē? _____

Templis un kalpošana tajā bija izšķiroša sastāvdaļa senā Israēla reliģijā. Bet templis un tā kalpošana bija līdzeklis, ar ko sasniegt kādu mērķi, nevis pašmērķis. Un šis mērķis, protams, bija ievest cilvēkus glābjošās attiecībās ar derības Dievu, Kungu Jēzu Kristu, kā arī Viņa šķīstījošā spēka iepazīšana dzīvē. Un tā ir atziņa par to, ko Dievs ir izdarījis, no kā Kungs mūs ir izglābis, kas vada mūs mīlēt Viņu un Viņu pielūgt. Tas ir viens iemesls, kāpēc atkal un atkal senais Israēls atgādināja sev, ko Dievs ir darījis ar viņiem pagātnē. Tas palīdzēja viņiem iepazīt Kunga labestību un mīlestību, kas ir tik svarīga priekam un pateicībai, kam bija jāraksturo viņu pielūgsmes pieredze.

Grēku piedošanas pieredzei un tās novērtējumam vajadzētu nākt no pateicības Dievam, no cerības un prieka izjūtas. Tad ir viegli slavēt Kungu un izteikt apbrīnu par Viņa rakstura skaistumu. Vai var būt vēl lielāka Dieva rakstura atklāsme par Jēzu pie krusta, izciešot sodu par mūsu grēkiem, lai mums nebūtu jānes sods pašiem?

Neskatoties uz taviem pagātnes grēkiem vai tavu pašreizējo raksturu, pie krusta tu vari saņemt pilnīgu piedošanu – uzreiz, acumirkļi. Kāpēc gan nepieprasīt sev piedošanu, ko Jēzus piedāvā, tagad un tūlīt? _____

Divi lieli pateicības kori

Izlasi Neh 12:31–42. Kāpēc mūzika bija tik svarīga daļa šajās svinībās? _____

Daļa no dievkalpojuma Nehemijas laikā bija divu pateicības koru izveidošana, kas staigāja pa Jeruzālemi, dziedot instrumentu pavadībā. Viņi sāka tajā pašā vietā un tad sadalījās, ejot katrs savā virzienā apkārt pilsētas mūriem. Vienu grupu vadīja Ezra, kas bija priekšā, un otra grupa bija Nehemijam aizmugurē. Abi kori atkal satikās pie ielejas vārtiem un no turienes devās uz templi. Priesteri, kas pūta taures, papildināja katru procesiju. Kad kori iegāja templī, viņi stāvēja viens pret otru. Tā bija izcili noorganizēta procesija un dievkalpojums.

Lai atbildētu, kāpēc mūzika ir tik svarīga svinību un dievkalpojuma daļa, mums ir jāaplūko tās nozīme tempļa kontekstā. Mūzika templī nebija koncerts, ko cilvēki nāca baudīt, līdzīgi kā tas būtu ar došanos klausīties Bēthovena 4. simfoniju, kas tiek izpildīta koncertzālē. Drīzāk tas bija tā – kad mūziķi dziedāja un spēlēja instrumentus, tauta noliecās lūgšanā. Tā bija daļa no viņu pielūgsmes.

Tempļa un pielūgsmes galvenā darbība bija saistīta ar upurēšanu, kas pati par sevi bija nepatīkama. Galu galā, ko gan citu viņi darīja, ja ne uzšķērda nevainīgu dzīvnieku rīkles? Skaistā mūzika daudzējādā ziņā ne tikai pacēla ļaužu domas uz Debesīm, bet arī palīdzēja padarīt patīkamāku visu pielūgsmes pieredzi.

Aplūko gadījumus Bibelē, kur mūzika bija svarīga pielūgsmes daļa. Pārdomā īpaši 2Moz 15:1; 2L 20:21, 22; un Atkl 15:2–4. _____

Gan uz zemes, gan Debesīs mūzika ir daļa no pielūgsmes. Ievēro, ka augstāk minētajos pantos dziedāšana ir par to, ko Kungs ir paveicis Savas tautas labā, ieskaitot uzvaras “pār zvēriem” (galu galā kā gan citādi viņi būtu nonākuši līdz uzvarai?) Tā ir Dieva slavēšana par Viņa glābšanas darbiem.

Upuri kā pielūgsmes daļa

Izlasi Neh 12:43. Kas īpašs bija "lielu upuru" pienešanās, kas bija daļa no dievkalpojuma?

Upuri bija visbūtiskākais aspekts pielūgsmē tempļa laikā. Vēl dažādi upuri tika izmantoti, piemēram, par piedošanas apsolījumu vai lai izteiktu savu sadraudzības prieku un pateicību Dievam. Upuri nodrošināja pielūgsmes tēmu, jo tie atgādināja pielūdžējiem Dieva patiesību un to, kas Viņš ir, kā arī norādīja uz Apsolīto Sēklu, Mesiju, kas bija gatavs upurēt Savu dzīvību viņu dēļ, jo Viņš ir Dieva Jērs.

Izlasi Jņ 1:29, 36, 1kor 5:7 un Atkl 5:6, 12, 13. Ko tie mums māca par to, uz ko galu galā norādīja upuri? Ja senie israēlieši varēja priecāties par beigtiem mājdzīvniekiem, kuru nāve tikai nedaudz varēja atklāt patiesību, cik daudz vairāk iemeslu priecāties ir mums?

Ievēro arī, cik daudz reižu ideja par prieku un priecāšanos parādās tikai Neh 12:43. Tas ir, visas godbijības un bijības vidū, ko tauta piedzīvoja savā dievkalpojumā (galu galā dzīvnieka nogalināšana par viņu grēkiem bija svinīga lieta), bija arī prieks un priecāšanās. Kad mēs tuvojamies Dievam, tam ir jānotiek bijībā, bet arī priecīgi. Ps 95 parāda, ka patiesa pielūgsmē ietver aicinājumu dziedāt, gaviļēt aiz prieka un muzicēt Dievam (Ps 95:1), kā arī noliekties un zēmoties Kunga priekšā (Ps 95:6). Cenšanās panākt līdzsvaru starp prieku un godbijību ir svarīga mūsu Radītāja apbrīnai, slavēšanai un pielūgsmei.

Ja mēs domājam, ka pie krusta karājās visu lietu Radītājs (sk. Jņ 1:1–3), mirstot par Savas radības grēkiem, kādas emocijas mēs piedzīvojam vispirms? Kāda loma mūsu krusta pieredzē var būt priekam? _____

Priesteri un levīti kā pielūgsmes daļa

Izlasi Neh 12:44–47. Kāpēc Jūda priecājās par “priesteriem un levītiem”, kas kalpoja? Kāpēc viņi bija svarīgi? _____

Ko simbolizēja priesteru darbs (kas bija levīti)? Sk. Ebr 9:1–11. _____

“Kristus iestāšanās cilvēka labā augšā esošajā svētnīcā ir tikpat būtiska glābšanas plānam kā Viņa nāve pie krusta. Ar Savu nāvi Viņš sāka šo darbu, ko pēc augšāmcelšanās Viņš devās pabeigt Debesīs. Mums ticībā ir jāieiet aiz priekškara, ‘kur Jēzus mums iegājis kā ceļvedis’ (Ebr 6:20).” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 489. lpp.)

Un atkal, lai gan cilvēkiem toreiz noteikti nebija tādas gaismas, kāda mums ir tagad, viņi saprata pietiekami, ka levītu darbs, kas vienīgie varēja strādāt templī, bija ļoti svarīgs. Viņi bija sajūsmā par to, ka ar viņu starpniecību tiks darīts Dieva darbs.

Tauta bija pavadījusi laiku ar Dievu, lasot Viņa Vārdu, lūdzot, pielūdzot un no jauna nododot sevi Viņam. Šajā laikā viņi saprata, ka tempļa kalpošana ir atstāta novārtā un tā ir jāatjauno. Kad tas tika paveikts, tauta priecājās par svarīgo darbu, ko levīti darīs viņu labā. Dievs iedvesa tautai, ka tempļa kalpošana ir daļa no Viņa pielūgsmes plāna.

Diemžēl mācītājus, Vārda skolotājus un mūziķus bieži uztver kā pašus par sevi saprotamus. Pat Nehemijas laikā levītu atbalsts bija reizēm spēcīgāks, reizēm ļoti vājš. Levītiem bieži bija jāstrādā vēl kādā darbā, lai uzturētu ģimenes, jo tauta vairs nemaksāja desmito un ziedojumus.

Bez desmitā un ziedojumiem nebūtu vispasaules draudzes. Ja mēs gribam, lai mūsu kalpošana turpinās, mums ir jānododas mācītāju atbalstīšanai gan ar materiālu ieguldījumu, gan arī ar vārdisku novērtējumu. Draudze varbūt nekad nebūs pilnīga, bet tam nekad nevajadzētu nonivelēt došanu Dievam, lai Viņa darbs varētu turpināties visā pasaulē.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Izaugsme Kristū” (67.–75. lpp.).

“Kristus krusts būs atpestīto izziņas un liksmības avots visā mūžībā. Pagodinātajā Kristū viņi skatis krustā sisto Kristu. Nekad netiks aizmirsts, ka Viņš, kura spēks radīja un uztur neskaitāmas pasaules visos milzīgajos Universa plašumos, Dieva Mīļotais un Debesu Majestāte, Viņš, kuru pielūgt pulcējās ķerubi un mirdzošie seravi, pats pazemojās, lai paaugstinātu kritušo cilvēku, kā Viņš nesa grēka vainu un kaunu un pacieta, ka pat Tēvs novērsa savu vaigu, līdz pazudušās pasaules sāpes un ciešanas salauza Tā sirdi un izdzēsa dzīvību pie Golgātas krusta. Tas, ka mīlestība uz cilvēku visu pasaulu Radītājam un visu likteņu Lēmējam lika atstāt savu godību un tā pazemoties, vienmēr modinās Universa izbrīnu un pielūgsmi. Kad izglābtie ļaudis tagad uzlūko savu Glābēju un Viņa seju ierauga Tēva mūžīgās godības atspīdumu, kad tie skata Viņa troni, kas pastāv no mūžības uz mūžību, un saprot, ka Viņa valstij nebūs gala, tad atpestīto lūpas atveras saviļņojošā dziesmā: ‘Cienīgs, cienīgs ir Jērs, kas bija nokauts un ar savām visdārgākajām asinīm mūs ir atpircis Dievam.’” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 651., 652. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet, kā atrast pareizo līdzsvaru starp godbijību un prieku. Vai arī pārdomājiet šo jautājumu: vai godbijība un prieks ir savstarpēji izslēdzoši?
2. Iesvētīšanas ceremonijā israēlieši nodeva Jeruzālemes mūri dievišķā aizsardzībā, tādā veidā atzīstot, ka mūris ir bezjēdzīgs, ja Dievs to neaizsargā. Sālamans to labi izteicis: “Ja tas Kungs namu neuzceļ, darbojas velti, kas gar to strādā” (Ps 127:1). Ko tam vajadzētu mums atklāt par Kunga centieniem?
3. Kāda ir mūzikas loma tavā personīgajā pielūgsmes pieredzē?
4. Raksti runā skaidri: Jēzus ir mūsu augstais Priesteris Debesu svētnīcā. Ko tieši Viņš tur dara mūsu labā? Ko priesteru kalpošana zemes templī var mācīt mums par to, ko Jēzus dara mūsu labā Debesu svētnīcā?

ATKRITUŠIE ĻAUDIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 13:1–9; 5Moz 23:3–6; Neh 13:10–14; 4Moz 18:21–24; Neh 13:15–22; Jņ 5:5–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad es sacīju levītiem, lai viņi šķīstās un nāk vārtus sargāt, lai turētu svētu sabata dienu. Piemini arī to manā labā, mans Dievs, un parādi man žēlastību pēc Savas lielās žēlsirdības” (Neh 13:22).

Starposmā starp 12. un 13. nodaļu Nehemija atgriežas Babilonijā. Mēs nezinām, cik ilgi viņš bija prom, bet, kad viņš atgriezās (iespējams ap 430.–425. g. p.m.ē.), ļaudis bija atslidējuši atpakaļ. Lai gan viņi bija noslēguši derību ar Dievu par šiem jautājumiem: pirmkārt, neprecēties ar elku pielūdzējiem, otrkārt, rūpīgi ievērot sabatu un, treškārt, rūpēties par templi un tā personālu, maksājot desmito un ziedojumus (Neh 10. nodaļa), – viņi bija pārkāpuši visus šos trīs solījumus.

Kad Nehemija atgriezās, viņš secināja, ka viņu nodošanās Dievam bija stipri atslābusi. Cilvēki vairs neatgriezās desmito un ziedojumus, sāka izmantot tempļa telpas citiem nolūkiem, pārstāja pienācīgi ievērot sabatu un pat bija atgriezušies pie precībām ar cittautiešiem. Visļaunākais bija tas, ka vadība, ko viņš bija atstājis aiz sevis, bija devusi savu ieguldījumu israēliešu attiecību ar Dievu pārtraukšanā. Nav nekāds pārsteigums, ka Nehemija jutās bezspēcīgs, kad viņš atklāja, cik daudz ir mainījies. Tomēr tā vietā, lai ar to samierinātos, viņš rīkojās Dievam par godu, kā to prasīja viņa raksturs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. decembrī.

Tempļa samaitātā vadība

Neh 13. nodaļa sākas ar bažām par amoniešiem un moābiešiem jeb atšķirīgu reliģiju piekritējiem viņu vidū (Neh 13:1–3). Šie panti nerunā par vēršanos pret cittautiešiem vai citām rasēm, kas seko Dievam, bet drīzāk tie attiecas uz elku pielūdzēju, nevis atgriezto cilvēku, aizraidīšanu (sk. arī 5Moz 23:3–6).

Izlasi Neh 13:1–9. Kas bija Eljašibs un Tobija? Kāpēc tas, ko viņi darīja, nav pieņemams?

Izlasi Neh 2:10, 19; 3:1; 12:10, 22; 13:28. _____

Gan Eljašibs, gan Tobija ir zināmi Nehemijas grāmatas tēli. Eljašibs bija tautas augstais priesteris un viņš bija arī atbildīgs par templi. Tobija ir minēts kā amoniešu ienaidnieks, kas aizrautīgi pretojās Nehemijas darbam Jeruzālemē. Eljašiba un Tobijas savienība norāda uz attiecībām, kas radušās, pateicoties laulībai.

Kaut arī nav saglabājušies ziņojumi par laulības savienību, mēs zinām, ka Tobijam bija jūdu vārds (kas nozīmē “Kungs ir labs”), un tāpēc visdrīzāk viņam bija jūdiska izcelsme. Viņa sievas ģimene, kas bija Aras pēcteči, lai gan nav sīkāk pateikts, iespējams, bija rados ar Eljašiba ģimeni. Bez tam horonietim Sanballatam, otram Nehemijas pretiniekam, bija meita, kas bija precējusies ar Eljašibas mazdēlu. Tāpēc intrigu loks ap Nehemiju droši vien bija spēcīgs, jo augstākā ranga ierēdņi valstī bija radi, kas bija nostājušies pret Nehemijas vadību.

Pārvaldnieka prombūtnes laikā augstais priesteris bija iedevis Tobijam vienu no istabām templī, kas bija domāta desmitā, dāvanu un ziedojumu glabāšanai. Tobijam bija piešķirta ilgstoša uzturēšanās atļauja templī, kas bija kā veids, kas padarīja viņu par vienu no tautas vadītājiem. Nehemijas ienaidnieki beidzot saņēma to, ko viņi visu laiku bija gribējuši: gāzt Nehemiju un paši ieņemt viņa vietu. Par laimi, Nehemija nebija nolēmis sēdēt un neko nedarīt.

Vai Dieva ļaudis visā svētajā vēsturē – jūdi senajā Israēlā vai arī kristieši Jaunās Derības laikā un vēlāk – viegli ļāvuši sevi novest no ceļa? Kā mēs varam izvairīties no viņu kļūdām?

Levīti tīrumos

Izlasi Neh 13:10–14. Ko Nehemija šeit cenšas labot? _____

Dziedātāji, vārtu sargi un citi tempļa kalpi bija devušies atpakaļ strādāt uz saviem personīgajiem tīrumiem, lai pabarotu savas ģimenes, jo darbs Dievam netika atbals-tīts. Visa desmitā un ziedojumu sistēma, kas bija tik rūpīgi ieviesta, tagad bija sagrauta. Nehemijam bija jāšāk no jauna. Visa mešana ārā no telpas norāda uz izmisumu.

“Sagānīts bija ne tikai templis, bet arī upurus izlietoja nepareizi. Tas iedragāja tautas augstsirdību dāvanu pieešanā. Zuda dedzība un nodošanās, un ļaudis vairs negribēja dot desmitos. Kunga mantu nams bija trūcīgi apgādāts, tā ka daudzi dziedātāji un citi dievnama kalpotāji, nedabūdami pietiekošu atbalstu, atstāja Dieva darbu, lai strādātu kur citur.” (“Pravieši un ķēniņi”, 670. lpp.)

Ir fascinējoši redzēt, ka visa Jūdas tauta sanāca kopā no jauna un atjaunoja to, kas bija iznīcināts. Ļaudis bija Nehemijas pusē pret Tobiju un Eljašibu, jo viņi acimredzot saprata, ka Nehemija darīja visu, ko varēja, lai būtu labi tautai. Bez tam Nehemija uzticēja tempļa teritorijas uzrauga vietu cilvēkiem, ko viņš uzskatīja par uzticamiem un uzticīgiem. Viņiem tika dots uzdevums vākt desmito un ziedojumus, pārliecināties, ka materiālās vērtības tiek pienācīgi uzglabātas, un izdalīt resursus attiecīgajām pusēm. Citiem vārdiem, Nehemija atnāca un izsakņoja samaitāto vadības sistēmu, šķiet, ar vienu vēzienu.

Lai gan Nehemija iecēla uzticīgus vīrus tempļa darba organizēšanā, samaitātais augstais priesteris Eljašibs nezaudēja savu vietu, jo to viņš bija saņēmis kā Ārona pēcnācējs. Viņa pienākumi templī pēc Nehemijas īstenotās tīrīšanas, iespējams, tika samazināti, un varbūt vēl kādiem uzticētas atsevišķas augstā priestera atbildības, bet viņš joprojām bija augstais priesteris.

Nehemija bija lūdzis: “Piemini mani par to, mans Dievs, un neizdeldē no ļauzu piemiņas manus labos darbus, kurus esmu darījis sava Dieva nama un tā uzturēšanas labā!”
(Neh 13:14). Kas šajā lūgšanā ir tik cilvēcisks? _____

Desmitais un ziedojumi

Nehemijas reofrmas tempļa kalpošanā ietvēra desmitā un ziedojumu ieviešanu.

Izlasi 4Moz 18:21–24; Mal 3:10; Mt 23:23; 1kor 9:7–14; 2kor 9:6–8 un Ebr 7:1, 2. Ko šie panti mums māca par desmitā un ziedojumu svarīgumu ne tikai tempļa kalpošanā, bet arī mūsdienās? _____

Bez desmitā un ziedojumiem templis nevarētu darboties. Kad tika pārtraukta desmitā atgriešana, kalpošana templī izjuka, un visa pielūgsmes sistēma bija pakļauta briesmām. Tā kā tempļa personāls devās meklēt citu darbu, lai pabarotu savas ģimenes, viņi nevarēja pievērsties rūpēm par templi. Rezultātā Dieva pielūgsmē mazinājās.

“Desmitā atgriešanas sistēma ir skaista savā vienkāršībā. Tās vienlīdzība atklājas proporcionālajā prasībā pret bagātajiem un nabagajiem. Proporcioniāli tam, kā Dievs ir iedevis mums lietošanā Savu īpašumu, tā mums ir jāatgriež Viņam desmitā tiesa. Kad Dievs aicina atgriezt desmito (Mal 3:10), Viņš neaicina uz pateicību vai dāsnumu. Lai gan pateicībai vajadzētu būt daļai no jebkuras mūsu vēršanās pie Dieva, mēs dodam desmito tāpēc, ka Dievs to ir pavēlējis. Desmitais pieder Kungam, un Viņš prasa, lai mēs to atgriežam Viņam.” (”Seventh-day Adventists Believe . . .”, 2nd ed., Boise, Idaho: Pacific Press® Publishing Association, 2005, 304. lpp.)

Tieši tāpat, kā tas notika ar israēliešu templi, mūsu draudze izjuktu bez tās locekļu desmito un ziedojumu atbalsta. Mūsu draudzes kalpošana nedarbotos, ja nebūtu cilvēki, kam tiek maksāts, lai kalpošana, plānošana un vadīšana būtu kvalitatīva. Tomēr vissvarīgāk ir tas, ka bez desmitā un ziedojumiem nevarētu pastāvēt evaņģelizācija.

Bez tam mēs atgriežam desmito, jo Dievs ir iedibinājis šo sistēmu Savā Vārdā. Reizēm Dievam nav jāpaskaidro, kāpēc Viņš kaut ko ir izveidojis. Viņš sagaida mūsu uzticēšanos, ka Viņš visu kontrolē. Mums vajadzētu saprast, kā sistēma darbojas, un tad pilnībā uzticēt to Viņa rokās.

Kāpēc desmitā atgriešana ir tik svarīga mūsu pašu garīgumam, un kāpēc desmitais ir kā mēraukla mūsu pašu uzticībai Dievam? _____

Vīna spaida mīšana sabbatā

Izlasi Neh 13:15, 16. Par kādu jautājumu Nehemija šeit runā? _____

Nav viegli nostāties par Dievu, kad esi mazākumā. Tā kā Dievs ir pateicis, ka sabbatam ir jābūt svētai dienai, kurā neviens nestrādā, Nehemija bija nolēmis nodrošināt, lai Jeruzālemē šī pavēle tiktu ievērota. Nav šaubu, ka viņš izjuta morālu pienākumu ieņemt šo pozīciju un tad rīkoties saskaņā ar to.

Sabats tika radīts kā radišanas nedēļas kulminācija, jo tā bija īpaša diena, kurā cilvēkiem bija jātiek atjaunoti un pārradītiem, pavadot laiku ar Dievu tā, kā viņi nespēj, kad ir darbā vai citās laicīgās darīšanās.

Ir teikts, ka “vairāk nekā Israēls turēja sabbatu, sabats turēja Israēlu”. Ideja ir tāda, ka septītās dienas sabats ir un paliek spēcīgs līdzeklis, lai palīdzētu uzturēt dzīvu ticību tajos, kas Dieva žēlastībā cenšas to ievērot un bauda fiziskus un garīgus ieguvumus, ko tas mums piedāvā.

Izlasi Neh 13:17–22. Ko Nehemija dara, lai apstādinātu “pirkšanu un pārdošanu” sabbatā?

Tā kā Nehemija bija Jūdas pārvaldnieks, viņš redz savu lomu kā likumu ieviesējs. Tā kā likumi Jūdā bija balstīti uz Dieva likumu, viņš kļūst par likuma sargu, ieskaitot sabbatu. Varbūt tad, ja Jūdas dižciltīgie būtu nostājušies pret korupciju, ko bija ieviesis augstais priesteris, Nehemija nebūtu nonācis šādā situācijā. Tomēr valdnieki un dižciltīgie varbūt jau bija apvainojušies uz Nehemiju par to, ka viņš bija atgriezis viņus iepriekšējā nabadzībā. Tāpēc viņi, šķiet, neiebilda Eljašiba un Tobija ieviestajām pārmaiņām.

Nehemija norāj vispirms dižciltīgos un tad pavēl, lai vārti tiek aizvērti un noliek kalpus pie vārtiem, lai tos sargātu. Kad tirgus laukums vienkārši pārceļas no pilsētas iekšienes uz ārpusi, viņš pieņem vēl drastiskākus mērus un draud nākamajā sabbatā ņerties klāt tirgotājiem. Nehemija droši vien bija cilvēks, kas turēja savu vārdu, jo tirgotāji saprata un no tā brīža vairs nenāca sabbatā.

Vai jūsu tēvi tāpat nav darījuši?

Nehemijas degsme par sabata dienu ir apbrīnojama. Nehemija tik dedzīgi centās ievērot sabatu pareizi, ka viņš pat solīja apcietināt tirgotājus no citām tautām. Citiem vārdiem, viņš būtu personīgi iejaucies, ja vēlreiz viņus sabatā pieķertu pilsētā vai pie vārtiem. Kā pārvaldniekam viņam bija oficiāla atbildība, lai nodrošinātu to, ka šis bauslis tiek atbilstoši ievērots.

“Nehemija tiem bezbailīgi pārmeta pienākuma nepildīšanu. “Kas tā par Jaunu lietu, ko jūs darāt un tā apgānāt Sabata dienu?” viņš stingri prasīja. “Vai jūsu tēvi tāpat nav darījuši, tā ka mūsu Dievs lika nākt pār mums un visu šo pilsētu visai šai nelaimei? Tomēr jūs vēl pavairojat dusmas uz Israēlu, nonievādami sabatu!” Tad viņš pavēlēja, lai, tumsai metoties Jeruzālemes vārtos, durvis tiek aizslēgtas un tās neatdara, kamēr svētā diena nav pagājusi. Paļaudamies vairāk uz saviem kalpiem, nekā uz tiem, ko nozīmēja Jeruzālemes pārvaldnieki, viņš vārtos nolika savējos, lai pārliecinātos, vai viņa rīkojumu izpilda.” (“Pravieši un ķēniņi”, 671., 672. lpp.)

Nehemijas brīdinājums par sabata apgānīšanu līdz ar citiem brīdinājumiem par tā pārkāpšanu acīmredzot ir atbalsojies cauri laikmetiem līdz pat Jēzus laikam. Mēs to zinām, jo evaņģēliji laiku pa laikam attēlo Jēzu kā tādu, kas cīnās par atbilstošu sabata ievērošanu.

Izlasi Mt 12:1–8, Mk 3:1–6, Lk 6:6–11 un Jņ 5:5–16. Kāda bija šeit problēma, un kā izpratne par senā Israēla vēsturi palīdz izskaidrot, kāpēc radās sacelšanās? _____

Šie fanātiskie reliģiskie vadītāji savā dedzībā, vai tik sabats nav “apgānīts”, apsūdzēja Jēzu, “sabata Kungu” (Lk 6:5). Pārrunājiet labas lietas novešanu galējībās! Kamēr reliģijas vadītāji izteica lielas bažas par šo vienu likumu, viņi diemžēl aizmirsu “smagākus likumus”: “tiesu, žēlastību un ticību” (Mt 23:23).

Kā mēs katrs atsevišķi un kā draudze varam būt uzmanīgi, lai nepieļautu tāda paša veida kļūdu, kādu pieļāva šie vīri sabata jautājumā vai jebkādā citā jautājumā, ko mēs uzskatām par svarīgu ticībai? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļa “Prieks Kungā” (115.–126. lpp.).

“Norādot uz Dieva pavēlēm un draudiem, kā arī uz briesmīgo sodu, ko Israēls par šo pašu grēku bija piedzīvojis pagātnē, viņš atmodināja ļaužu sirdsapziņu, un iesākās reformas pasākumi, kas novērsa draudošo sodu un atgriezta Dieva labvēlību un svētības. Daži, kas ieņēma svētus amatus, aizrunāja un lūdza par savām pagānu sievām, teikdami, ka nespēj no tām šķirties. Tomēr izņēmumus nepieļāva un neņēma vērā ne dienesta, ne sabiedrisko stāvokli. Ikvienu priesteri vai valdītāju, kas atteicās saraut saites ar elku kalpiem, nekavējoties atšķīra no kalpošanas Kungam. Augstā priestera mazdēlu, kas bija apprecējis bēdīgi slavenā Sanballata meitu, ne tikai atlaida no amata, bet arī tūlīt izraidīja no Israēla. Nehemija lūdz Kungu: ‘Piemini viņiem, mans Dievs, to, ka viņi visvairāk ir aptraipījuši priesteru kārtas godu un laužuši derību, ko Tu esi noslēdzis ar priesteriem un levītiem.’” (“Pravieši un ķēniņi”, 673., 674. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi augstāk minēto Elenas Vaitas citātu. Grupā pārrunājiet, ko jūs domājat par to, ko Nehemija darīja, nepieļaujot izņēmumus pat tiem, kas, kā likās, patiesi mīlēja savas sievas un nevēlējās no tām šķirties. Vai tu domā, ka Nehemija bija pārāk stingrs, pārāk nepiekāpīgs un varēja pieļaut kādus izņēmumus? Kāpēc jā vai kāpēc nē? Kā draudze šajā pašā kontekstā var piekopt mīlošu un izprotošu disciplīnu un vienlaikus būt saskanīga un nepazemināt Dieva patiesības standartus?

2. Lai gan mēs zinām, ka sabata ievērošana nav burta kalpība – tieši tāpat kā burta kalpība nav iekārošana, zagšana vai melošana –, kā mēs varam būt uzmanīgi un nepadarīt sabata ievērošanu (vai paklausību jebkuram bauslim) par burta kalpību? Kāpēc tad, ja vienmēr turam savā priekšā krustu un to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, mums ir vislabākā aizsardzība pret burta kalpības slazdu?

3. Vienlaikus kā mēs varam pasargāt sevi no briesmām, kas nāk no lēna, bet neatlaidīga kompromisa, kādam pretī stājās Nehemija?

KĀ TIKT GALĀ AR SLIKTIEM LĒMUMIEM?

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Neh 13:23–25; 5Moz 7:3, 4; 2kor 6:14; Ezr 9, 10; 1kor 7:10–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Mans Dievs, es kaunos un bīstos pacelt savu vaigu uz Tevi, mans Dievs, jo mūsu noziegumi ir auguši pāri mūsu galvām un mūsu vaina sniedzas līdz debesīm” (Ezr 9:6).

Ezra un Nehemija kļuva par vadītājiem kopienās, kur precēšanās ar citām tautām bija kļuvusi par normu. Abi vadītāji bija ļoti nobažījušies par to, jo viņi gribēja vadīt tautu tuvākās attiecībās ar Dievu. Viņi apzinājās negatīvo ietekmi, kādu neticīgie un elku pielūdzēji varēja atstāt uz Israēla tautu, jo viņi bija redzējuši šausmīgās sekas visā vēsturē. Kānaāniešu reliģijas bija izplatījušās visā Israēlā, un Baāla un Ašēras pielūgums notika uz katra augstāka pakalna. Bez tam pagānu dzīvesdraugu ietekme uz Israēla ģimenēm bija postoša. Bileāms ieteica moābiešiem sūtīt savas sievas pie israēliešiem kā drošu veidu, lai israēlieši novērstos no Dieva un kristu šo sieviešu dēļ. Diemžēl viņam bija taisnība. Dzīvesbiedri ne tikai ietekmēja cits citu, bet tika ietekmēti arī viņu bērnu ticība.

Ko darīs Ezra un Nehemija šajā situācijā? Vai viņi ļaus tam visam notikt vai nostāsies pret to? Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā abi vadītāji risināja šo jautājumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. decembrī.

Nehemijas reakcija

Izlasi Neh 13:23–25. Kas šeit notika, un kā mēs varam izskaidrot Nehemijas reakciju šajā situācijā? _____

Tā kā bērni nerunāja aramiešu valodā (gūstniecības laikā izmantotā valoda) vai ebreju valodā, viņi nevarēja saprast Rakstu mācības. Tā bija reāla problēma, jo zināšanas par Dieva atklāsmi varēja tikt izkropļotas vai pat pazust. Rakstu mācītāji un priesteri skaidroja Toru galvenokārt aramiešu valodā, lai sludināšana būtu skaidra tautai. Tā kā mātes bija no Amonas, Ašdodas un Moāba zemes un bija parasti galvenās bērnu aprūpētājas, nav nekāds pārsteigums, ka bērni nerunāja tēvu valodā. Valoda, kurā mēs runājam, nosaka to, kā mēs domājam par dažādiem konceptiem, jo mēs izmantojam šīs kultūras vārdu krājumu. Bībeles valodas neprašana varēja nozīmēt viņu īpašās identitātes zaudēšanu. Tāpēc Nehemijam tas bija neiedomājami, ka ģimenes zaudēja saskarsmi ar Dieva Vārdu un rezultātā savu saikni ar dzīvo Dievu, ebreju Kungu.

Bībeles pētnieki norāda, ka Nehemijas rīcība, visticamāk, bija ļauzu publisks apkauņojums kā daļa no noteiktā soda tajā laikā. Lasot, ka Nehemija viņus norāja un nolādēja, mums nevajadzētu domāt, ka Nehemija izmantoja neķītru valodu un lamuvārdus, bet drīzāk viņš tiem izteica derības lāstus. 5Moz 28. nodaļā ir uzskaitīti lāsti, kas notiks ar tiem, kas būs lauzuši derību. Ļoti iespējams, ka Nehemija izvēlējās Bībeles vārdus, lai liktu viņiem saprast savu nepareizo rīcību un sliktās izvēles sekas.

Un, kur ir rakstīts “pat situ dažus no viņiem un plēsu viņu matus” (Neh 13:25), Nehemija nerīkojās atriebīgi vai dusmās; sišana tolaik bija noteikts publiskas sodīšanas veids. Šāda uzvedība tika izmantota tikai pret “dažiem”, kas norāda uz vadītājiem, kas izraisīja un veicināja šo nepareizo uzvedību. Šai darbībai vajadzēja kalpot kā publiskas apkaunošanas metodei. Nehemija gribēja pārliecināties, ka cilvēki saprot savas izvēles ietekmi un rezultātu, kas tai seko.

Kā tev vajadzētu reaģēt, saskaroties ar, tavuprāt, nepareizu rīcību draudzē? _____

Nehemijas rājiens

Izlasi Neh 13:26, 27. Ko tas mums parāda, cik svarīga ir Bībeles vēsture kā informācijas avots, kas brīdina no briesmām novirzīties no pareizā ceļa? _____

Sālamans tika vadīts dziļāk grēkā ar izdarītajām izvēlēm. Būtu pareizi teikt, ka Sālamans izraisīja savu sagrāvi, nepaklausot Dieva pavēlei, kas tika dota Israēla ķēniņam: “Viņš arī nedrīkst apņemt daudzas sievas, lai viņa sirdsprāts nenogriežas no Tā Kunga; lai viņš arī pārāk daudz nekrāj sev sudraba un zelta” (5Moz 17:17). Sālamana dzīve ir izmantota kā negatīvs piemērs: viņš ne tikai apprecēja vairāk nekā vienu sievu, bet, kā Nehemija norāda, viņš izvēlējās sievietes, kas nepielūdza Dievu.

Kāpēc Nehemijam bija taisnība, norādot tautu par precēšanos ar pagāniem? 1Moz 6:1–4; 1Moz 24:3, 4; 1Moz 28:1, 2; 5Moz 7:3, 4 un 2kor 6:14. _____

Pavēle neprecēties ar cittautiešiem nebija saistīta ar nacionālismu, bet gan ar elku pielūgsmi. Cilvēki Bībelē precējās ar tiem, kas nebija israēlieši. Mozus apprecēja Ciporu, midiāniešu sievieti; Boāss apprecēja Rutu, moābieti. Šeit jautājums par precēšanos ar citām tautām ir saistīts ar kāda apprecēšanu, kas ir no atšķirīgas ticības, nevis bez ticības. Problēma bija tā, ka cilvēki Ezras un Nehemijas laikā neizvēlējās precēties ar tiem, kas tic Dievam. Ričards Dāvidsons grāmatā “Flame of Yahweh” apliecina: “Ēdens plāns laulībai .. prasīja abu partneru savstarpēju papildināšanu garīgajā ticībā, kā arī citas svarīgas vērtības.” (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 2007, 316. lpp.) Pagāņu sievas šajā stāstā neizvēlējās atteikties no elku pielūgsmes. Rezultātā Nehemija varbūt bija vairāk apbēdināts nekā atriebīgs cilvēku izvēles dēļ, jo viņam tas parādīja patiesas nodošanās Dievam trūkumu.

Bībele dod mums formulas tādai rīcībai, kas palīdzēs mums palikt iesakņotiem Dievā un kas ir paredzētas, lai vairotu mūsu laimi. Tādā pašā veidā pavēle savienoties laulībā zem viena un tā paša jūga ir dota, lai palīdzētu mums nodzīvot labāku dzīvi un iedrošināt kopīgu nodošanos Dievam.

Kādus principus mēs varam paņemt no šiem ziņojumiem mūsdienās, kas var palīdzēt mums pasargāt savu ticību un savas ģimenes ticību? _____

Ezra rīkojas

Izlasi Ezras 9. nodaļu. Kā Ezra reaģēja, kad izdzirdēja par israēliešu laulībām ar citām tautām? Ezr 9:1 un 2 apliecina, ka ļaudis nebija “nošķīrušies”. Vārds “nošķirties” ir izmantots arī šādos pantos: 3Moz 10:10; 11:47; 2Moz 26:33; 1Moz 1:4, 6, 7, 14, 18. Kā šī vārda lietošana attiecas uz jautājumu, kas saistīts ar ticīgo precēšanos ar neticīgajiem? _____

Ļaudis nāca pie Ezras ar precēšanās jautājumu. Terminoloģija, ko viņi izmantoja, uzskaitot tautas, kas bija iesaistītas riebigās darbībās, parādīja viņu Toras zināšanas, jo saraksts ir ņemts tiešā veidā no Bībeles ziņojumiem. Interesanti, ka ziņas Ezram atnesa laicīgie vadītāji, jo pat garīgie tautas vadītāji – priesteri un levīti – bija vainīgi šajā pārkāpumā.

“Pētot cēloņus nonākšanai Babilonijas gūstā, Ezra bija atradis, ka Israēla atkrišanās ļoti nozīmīgu lomu spēlēja tieši sajaukšanās ar pagānu tautām. Viņš saprata, ka, ja tie būtu paklausījuši Dieva pavēlei turēties atšķirti no apkārt dzīvojošajiem ļaudīm, tad tiktu pasargāti no daudziem nepatikamiem un pazemojošiem piedzīvojumiem. Tagad, dzirdot, ka pat vadošie vīri, neņemot vērā pagātnes mācības, ir uzdrošinājušies pārkāpt likumus, kas doti, lai pasargātu no atkrišanas, viņš savā sirdī ļoti uztraucās. Ezra pārdomāja, cik gan laipns ir bijis Dievs, atļaudams savai tautai atkal dzīvot dzimtenē, un to pārņēma taisnīgas dusmas un skumjas par tās nepatecību.” (“Pravieši un ķēniņi”, 620. lpp.)

Vārds “nošķirt” ir izmantots, runājot par pretējām vienībām. Patiesībā tas norāda uz pilnīgiem pretstatiem. Ar šo apgalvojumu ļaudis apliecināja iepriekšējās zināšanas un izpratni par Dieva pavēli netuvoties viltus reliģijām. Viņi saprata, ka neviens nevar teikt, ka precēšanās ar cilvēku, kuram ir atšķirīgi uzskati, neietekmēs laulības attiecības un to, kā viņi audzinās savus bērnus. Viņi saprata, cik nopietna ir kļuvusi situācija.

Ko mēs varam darīt, lai uzturētu dzīvu ticību mūsu mājās un ģimenēs, pat ja mēs pagātnē esam pieņēmuši nepareizus lēmumus? _____

Ezras darbi

Izlasi Ezr 10. nodaļu. Kā Ezra un vadītāji ķērās pie jautājuma par laulībām ar cittautiešiem? _____

Visa sanāksme nolēma sūtīt svešās sievas prom. Pārsteidzoši, ka pat tie, kas bija viņas apprecējuši, piekrita plānam, izņemot četrus vīrus, kas nosaukti vārdā Ezr 10:15. Jūdi apsoltīja sūtīt savas sievas prom, un, lai plāns varētu īstenoties, bija vajadzīgi trīs mēneši. Beigās 111 jūdu vīri aizsūtīja savas sievas prom (Ezr 10:18–43). Interesanti, ka pēdējais pants (Ezr 10:44) apliecina, ka dažās no šīm jauktajām laulībām jau bija bērni. Sūtīt prom no ģimenes māti ar bērniem nešķiet loģiski, un mums tas arī nešķiet pareizi. Tomēr mums ir jāatceras, ka šis bija unikāls laiks, kad Dievs ar jūdu tautu sāka jaunu posmu un savā ziņā arī tauta sāka jaunu dzīvi ar Viņu. Pilnīga sekošana Dievam prasīja radikālu rīcību.

Specifiskie vārdi, kas tika izmantoti Ezr 10:11, 19 “šķirties” (badal) un “atlaist” (yatza) netiek izmantoti nekur citur Bībelē, lai runātu par šķiršanos. Ezram vajadzēja zināt terminus, ko parasti izmantoja šķiršanās apzīmēšanai, bet viņš izvēlējās tos nelietot. Tāpēc ir skaidrs, ka Ezra neuzskatīja laulību par derīgu pēc tam, kad tika atklāts, ka ir pārkāpta Tora. Citiem vārdiem, laulība tiek anulēta, jo tā ir pretēja likumam. Tātad notika nederīgu laulību anulēšana. Tomēr mums nav dota informācija par to, kas notika ar šīm sievietēm un bērniem un kāda bija šīs rīcības ietekme uz kopienu. Saskaņā ar tā laika tradīciju, iepriekšējiem vīriem bija jāparūpējas par savu iepriekšējo sievu un viņu bērnu pārcelšanos. Sievas parasti atgriezās savās dzimtajās tēva mājās.

Pēc kāda laika daži jūdu vīrieši atkal sāka precēties ar neticīgajiem, un varbūt daži pat atgriezās pie sievietēm, ko bija aizsūtījuši prom. Risinājuma islaicīgais raksturs var būt saistīts ar cilvēka dabu, kāpumiem un kritumiem tajā, cik liela ir mūsu nodošanās Dievam. Pat ja uzskatām sevi par stipriem kristiešiem, mums jāatzīst, ka esam piedzīvojuši periodus, kad bijām mazāk nodevušies Dievam un kad mūsu gaitas ar Viņu varētu drīzāk aprakstīt kā neesošas. Diemžēl cilvēkiem jācinās ar Dieva nolikšanu pirmajā vietā.

Kāda ir bijusi tava pieredze ar brīžiem, kad nodošanās Dievam ir mazāka? Ko tu esi iemācījies no šiem piedzīvojumiem? _____

Laulība mūsdienās

No tā, ko esam lasījuši Ezras un Nehemijas grāmatās par jaukto laulību jautājumu, ir skaidrs, ka Dievs laulību uztver nopietni un ka arī mums tā vajadzētu darīt. Mums vajadzētu ar lūgšanām pārdomāt, kurš būs mūsu laulību partneris, un lēmuma pieņemšanā iekļaut Dievu. Mums vajadzētu pieņemt lēmumu būt uzticīgiem Dieva principiem, kas var mūs pasargāt no lielām bēdām un nelaimes.

Kā Pāvils risināja jautājumu, kur kristietim bija neticīgs dzīvesbiedrs? Rūpīgi izpēti 1kor 7:10–17. Kā mums vajadzētu skatīties uz laulībām, kurās nav viens un tas pats “jūgs”?

Tā kā mums Bībelē nav sīki izstrādātu norāžu, ko darīt ar jauktu ticību laulībām, nebūtu gudri un nesaskanētu ar šī panta un tā principu nolūku, ja mēs apgalvotu, ka šķiršanās no neticīga dzīvesdrauga ir pareizā pieeja un ka, balstoties uz šo Ezras ziņojumu, tā būtu ieteicama. Ezras un Nehemijas situācija bija īpaša un saskaņā ar Dieva gribu (Ezr 10:11), jo bija apdraudēta visas Israēla kopienas nākotne un pielūgsmē. Viņi zaudēja savu identitāti kā dzīvā Dieva pielūdzēji.

Mēs zinām, ka jūdu apmetnē Elefantīnā Ēģiptē (vienlaikus ar Ezras un Nehemijas notikumiem) vadītāji pieļāva jauktas laulības un attīstīja jauktu reliģiju ar Jahvi un viņa pagānu dzīvesbiedri dievieti Anatu. Bez tam tika apdraudēta mesianiskā līnija. Tāpēc šo vienreizējo notikumu nevajadzētu uzskatīt par vadlīnijām laulību un ģimeņu izjaukšanai ikreiz, kad kāds ticīgais apprec neticīgo. Tā vietā ziņojums parāda augsto vērtību, kādu Dievs piešķir vienādiem jūgiem laulībā. Sātans ir priecīgs, ja mēs apprecamies ar cilvēku, kas neveicina mūsu nodošanos Dievam, jo dvēseļu ienaidnieks zina – ja abiem dzīvesbiedriem būs vienāda pārliecība, viņi būs stiprāki Dieva darbā.

Lai gan Bībele dod skaidru padomu pret nevienlīdzīgiem jūgiem laulībā (2kor 6:14), mēs varam arī atrast pantus, kuros atklājas žēlastība pret tiem, kas ir izdarījuši pretēju izvēli. Dievs tiem, kas ir apprecējuši neticīgos, dod spēku būt uzticīgiem Dievam un saviem dzīvesdraugiem. Dievs neatmet mūs pat tad, ja mēs izdarām izvēli, kas ir pretēja Viņa gribai, un, ja mēs lūdzam Viņu pēc palīdzības, Viņš to nodrošinās. Tas nenozīmē, ka mēs varam darīt, ko vien gribam, un tad gaidīt, lai Dievs mūs tik un tā svētī. Drīzāk tad, kad mēs nākam pie Viņa ar savu vajadzību un pazemīgu sirdi, Viņš vienmēr uzklausa. Bez Dieva žēlastības nebūtu cerības nevienam no mums, jo mēs visi esam grēcinieki.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi", nodaļa "Reformācija" (669.–678. lpp.).

"Čaklums Kunga nozīmētā pienākuma izpildē ir īstas reliģijas svarīga sastāvdaļa. Cilvēkam apstākļi jāizlieto kā Dieva sagādāti darbarīki, lai izpildītu Viņa gribu. Ar ātru un izšķirošu rīcību īstā laikā var gūt spožas sekmes, kamēr vilcināšanās un nolaidība nes zaudējumus un apkauno Kungu. Ja Dieva darba vadītāji nav dedzīgi, ja tie ir vienaldzīgi un strādā bezmērķīgi, tad draudze būs bezrūpīga, kūtra un izprieceas mīloša, bet, ja vadītāji nenovēršoties seko svētam mērķim kalpot Dievam un vienīgi Viņam, tad ļaudis būs vienprātīgi, cerības pilni un enerģiski. Dieva Vārds pārpilnībā atklāj asus, uzkrītošus pretstatus. Grēks un svētums nostādīts viens otram blakus, lai, tos uzlūkodami, mēs no viena atteiktos un otru pieņemtu." (Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi", 676. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lasot šos stāstus, kļūst skaidrs, ka daudzi no šiem cilvēkiem nebija nolikuši Dievu pirmajā vietā, un tieši tāpēc viņi izvēlējās pagānu sievas. Tādējādi Ezra neatstāj viņus vienkārši īstenot savus plānus, bet mēģina norāt un izlabot viņus, cerot panākt pārmaiņas. Vai pārmaiņas notika? Izmainot viņu uzvedību, vai viņi mainījās arī iekšēji? Vai viņu nodošanās Dievam patiešām pieauga? Kādi mums ir pierādījumi, ka daudzi no viņiem nemainījās? Ko mēs varam mācīties no viņu kļūdām par to, cik svarīga ir sirds pārmaiņa?

2. Kā mēs varam palīdzēt tiem mūsu draudzes locekļiem, kam jācīnās ar negudru laulību radītām problēmām?

3. Lai gan Dieva principi ir mūžīgi un absolūti, kultūras lielā mērā atšķiras. Kāpēc mums vajadzētu paturēt prātā šīs atšķirības, mēģinot attiecināt Dieva principus uz mūsu pašu dzīvi un situācijām?

VADĪTĀJI ISRAĒLĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1ķēn 12:1–16; Apd 15:7–11; Jņ 11:46–53; Neh 4:7–23; Ezr 8:21–23, 31, 32.

ATMIŅAS PANTS:

“Un visa tauta aizgāja ēst un dzert, un sūtīt ēdienus, un sarīkot lielus priekus, jo viņi bija sapratuši tos vārdus, ko viņi tiem bija mācījuši” (Neh 8:12).

Gan Ezra, gan Nehemija ir izcilu vadītāju paraugs – viņi bija nodevušies Dievam un izpildīja uzdevumus, ko Kungs bija aicinājis īstenot. Viņu mīlestība uz Dievu iedvesa viņos ilgas būt uzticīgiem kalpiem. Viņu uzticība ir bijusi mūsu šī ceturkšņa pētījuma centrā.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim vadītājus, kas ir atrodami Bībelē, ieskaitot Ezru un Nehemiju. Tas noteikti nebūs vispusīgs pētījums, jo ir vēl tik daudz jautājumu, ko varētu pārrunāt. Tomēr mācības, kas tika izvēlētas, ir būtiskas jebkuram vadītājam. Varbūt tu neuzskati sevi par vadītāju šajā konkrētajā dzīves posmā, bet mums visiem ir ietekme pār kaut kādiem cilvēkiem. Tāpēc mācības ir attiecināmas uz ikvienu.

Galvenais šo vadītāju stāstā ir Dieva Vārds. Vārds pārveidoja viņu domāšanu un dzīvi, un tā rezultāts bija atmodas un reformācijas programma. Viņi bija pateicību parādā pilnībā Dieva Vārdam un pamācībām, ko viņi tajā atrada. Tieši tāpat, lai arī kas mēs būtu un mūsu katra loma, Dieva Vārdam ir jābūt kristieša dzīves centrā – kā mēs kā septītās dienas adventisti dzīvojam.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. decembrī.

Vadītāju ietekme

Viscaur Bībelē mēs varam atrast gan labus, gan sliktus vadītājus un reizēm pat abu sajaukumu. Slikti vadītāji reizēm ir darijuši labas lietas, bet labi vadītāji reizēm smagi kļūdījušies. Galu galā, visi vadītāji ir cilvēki un kā tādi viņi ir spējīgi gan uz labu, gan ļaunu, gan uz pareizu rīcību, gan kļūdainu. Kurš gan nav piedzīvojis šo realitāti?

Tomēr problēma ir tāda – ja tu esi vadītājs, tu atstāj lielu ietekmi vai nu uz labu, vai ļaunu. Ir pietiekami slikti, ka tev ir negatīva ietekme savās mājās vai darba vietā, vai jebkur citur, kur ir jūtama tava klātbūtne. Bet, ja tu esi vadītāja pozīcijā, vienalga, vai tā ir garīga, politiska vara vai abas, ietekme lielā mērā vairojas. Cik tāpēc ir svarīgi jebkurā lomā, bet īpaši kā vadītājam atspoguļot Rakstu principus un mācības!

Aplūko šos pantus. Kādus vadītāju piemērus mēs šeit varam atrast? Ja labus, paskaidro, kāpēc tie ir labi. Ja sliktus, paskaidro, kāpēc tie ir slikti.

Rehabeāms (1kĕn 12:1–16) _____

Pēteris (Apd 15:7–11) _____

Josija (2kĕn 23:1–10) _____

Debora (Soģu 4:1–16) _____

Ahabs (1kĕn 21:1–16) _____

Lai gan šeit nav daudz pateikts, kādas mācības mēs varam gūt no šiem stāstiem par to, kad vadība ir laba un kad slihta, un kā mēs varam attiecināt to, ko mēs mācāmies, uz sevi, lai arī kādā lomā mēs esam? _____

Launs Kunga acīs

Izlasiet šos pantus. Ko mēs uzzinām par šiem vadītājiem un viņu ietekmi uz cilvēkiem, ko viņi vadīja?

1kēn 15:26, 34 _____

2kēn 13:1–3 _____

Jņ 11:46–53 _____

Daudzi no mums, kas esam kaut kāda veida vadītāji, apzināties, ka mūsu vadīšana var cilvēkus garīgi vai nu pacelt, vai sagraut. Visos šeit aprakstītajos gadījumos sekas bija ārkārtīgi negatīvas.

Precīzāk sakot, mūsu raksturs un nodošanās Kristum ietekmē tos, ar kuriem mēs mijiedarbojamies. Garīgi vadītāji ietekmē cits citu, vai nu vedot tuvāk Dievam, ja viņi paši meklē Dievu, vai arī tuvāk ļaunajam, ja viņi to nedara.

Pretēji tam, ko mēs redzējām šodien, fakts, ka Ezram un Nehemijam bija stipras attiecības ar Dievu, ir nenoliedzams. Gavēņu un lūgšanu daudzums, par ko ir ziņots šajās grāmatās par Ezru un Nehemiju, pārsniedz to, ko Bībele ziņo par citiem lieliem vadītājiem. Tauta staigāja ar Dievu viņu vadībā, pat ja viss nebija ideāli. Viņu dzīves virziens bija pretī Dievam. No otras puses, fakts, ka bija tādi, ko Ezras un Nehemijas ietekme neizmainīja, apliecina, ka neviena cita ticība kā vienīgi mūsu pašu ir tā, kas mūsu dzīvē var ko mainīt. Galu galā paskatieties uz cilvēkiem, kam bija iespēja redzēt Jēzu miesā, dzirdēt Viņa sludināšanu un pat būt Viņa brīnumu aculieciniekiem un dzirdēt par tiem, bet kas beigās Viņu tomēr atmeta. Jā, mums ir sava loma, lai arī kādu vietu mēs dzīvē ieņemam, un mēs varam būt ietekme uz labu vai ļaunu. Bet beigās katrs cilvēks Dieva priekšā atbildēs pats par sevi.

Padomā par cilvēkiem savā ietekmes lokā. Kā tu varētu uzlabot savu ietekmi? _____

Drosme un spēks

Izlasi Neh 4:7–23. Kādos veidos Nehemija parādīja drosmi? Kas viņam deva šādu drosmi?

Nehemija nostājās pret saviem ienaidniekiem, kas centās jūdus iebiedēt. Nehemija atbildēja, uzņemoties iniciatīvu savākt cilvēkus, kas bija gatavi cīnīties. Nehemija nepateica vienkārši: “Labi, Dievs, dari to visu!” Viņš panāca, ka cilvēki izpildīja savu daļu. Viņi savāca zobenus un citus ieročus, vienlaikus strādājot pie mūra būvēšanas. Jūdi Nehemijas vadībā netupēja bailēs, bet drosmīgi paņēma ieročus, lai sevi aizstāvētu. Nehemija iedrošināja cilvēkus, ticēja viņiem, strādāja ar viņiem un uzticēja viņiem atbildību darboties. Viņš deva tiem darbu, uzticot un piešķirot atbildības. Tomēr Nehemija vienkārši nepateica cilvēkiem, ko viņiem darīt, un pēc tam nepaslēpās savā istabā. Viņš stāvēja kopā ar viņiem un darīja grūto darbu, kas bija jāpaveic.

Ir bijuši laiki Bibēlē, kad Dievs pateica cilvēkiem, lai viņi stāv klusu un skatās, kā Viņš cīnās, un tad bija daudzi citi gadījumi, kad Dievs pateica: “Sagatavojieties rīkoties, un Es došu jums uzvaru.” Ja mēs gribam redzēt Dieva atbrīvošanu un svētības, mums ir jādara sava daļa.

“Nehemijas stingrā nodošanās Dieva darbam un tikpat noteiktā paļaušanās uz Kungu, bija par iemeslu ienaidnieku neveiksmei pakļaut viņu savai ietekmei. Kūtra dvēsele viegli krīt par laupījumu kārdināšanām, bet, ja dzīvē ir cēls mērķis un visu cilvēcisko būtnei aizraujoši nolūki, tad ļaunums neatrod atbalstu. Kas pastāvīgi iet uz priekšu, tā ticību nav iespējams novājināt, jo tāds atzīst, ka to no visām pusēm apņem Bezgalīgā Mīlestība, darbotamās, lai visas lietas sekmētu labo nolūku. Patiesie Dieva kalpi strādā ar neizsīkstošu apņēmību, tāpēc ka tie pastāvīgi paļaujas uz Kunga žēlastību.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 660. lpp.)

Beigās Nehemija guva drosmi no savas izpratnes par realitāti un Dieva spēku. Un tomēr, kā mēs redzējam, šī Dieva atziņa lika viņam rīkoties saskaņā ar savu ticību.

Lai gan konteksts ir atšķirīgs, kā tas, ko mēs redzējam Nehemijas grāmatā, atspoguļo šo pantu: “Bet gan kāds teiks: tev ir ticība, un man ir darbi. – Parādi man savu ticību bez darbiem, un es tev parādīšu ticību no saviem darbiem” (Jēk 2:18)?

Nolūks un degsme

Ko šie panti mums māca par Ezras un Nehemijas dzīves galveno virzītājspēku?
(Neh 2:1–10, Ezr 7:8–10).

Visā, ko Ezra un Nehemija darīja, viņi centās ieraudzīt Dieva gribas īstenošanu Viņa ļaužu dzīvē. Jā, cilvēki bija visu sabojājuši, jā, viņi tika par to sodīti. Bet Dievs, būdams uzticīgs Saviem atjaunošanas apsolutumiem, atvēra ceļu, lai Viņa ļaudis varētu atgriezties Apsolītajā zemē un, ja viņi būs uzticīgi, tad piepildīt Viņa nospraustus mērķus. Kungs Savā gudrībā izvēlējās divus ļoti nodevušos vīrus – vīrus, kas bija līdzīgi Mozum, lai viņiem būtu galvenā loma šajā atjaunošanā, tieši tāpat kā Viņš bija izmantojis Mozu iepriekšējās paaudzēs īpašam uzdevumam.

Tādiem izciliem vadītājiem, kādi bija šie divi vīri, ir mērķis. Viņiem ir dzīves uzdevums, kas virza uz priekšu katru viņu rīcību. Var teikt, ka gan Ezram, gan Nehemijam bija dzīves uzdevums. Viņiem bija vīzija par to, kur Dieva ļaudīm būtu jābūt, un tad viņi ieguldīja visu, lai īstenotu mērķi.

Ezra to darīja, pētot Rakstus un mācot ļaudīm Vārdu. Nehemija iedrošināja ļaudis darīt to, kas ir pareizs, un drosmīgi nostāties par Dievu. Abi vīri gribēja redzēt atjaunotu Jeruzālemi, bet nevis tikai materiālu atjaunošanu. Viņi gribēja arī redzēt atmodu un reformāciju tās iedzīvotāju garīgajā dzīvē. Tieši tāpēc viņi laboja, norāja un reizēm pieprasīja noteiktu rīcības veidu. Izcili vadītāji tic kaut kam lielākam nekā ikdienišķais un viduvējais. Ezra un Nehemija ticēja mīlošam, spēcīgam Dievam – Dievam, kas spēj darīt brīnumus, –, un viņi gribēja, lai ikvienam ir dziļa savienība ar Viņu.

Sākot ar Nehemijas pirmo nodaļu, lasītāju iespaido Nehemijas nodošanās Dieva lietai un arī viņa nemiers par tautas nožēlojamo stāvokli. 1. nodaļā viņš raud, kad viņam stāsta par israēliešu grūtībām Jūdā. Viņš nokrīt ceļos un solās darīt visu, ko Dievs viņu aicina darīt. Nehemiju motivē ideja par pārmaiņu ienešanu pasaulē. Viņš ir cilvēks, kas rīkojas un strādā Dievam. Ne jau ar lielāko algu vai īpašo stāvokli Nehemija gribēja ieviest pārmaiņas (lai gan Persijā viņam bija abi), bet gan dodoties uz Jūdu, pie trūcīgas tautas, un uz katra soļa sastopoties ar pretestību. Viņš izgāja ticībā, neskatoties uz šķēršļiem, kas bija viņa priekšā.

Pazemība un neatlaidība

Izlasi Ezr 8:21–23, 31, 32. Vai tu uzskati Ezras lēmumu nerunāt ar ķēniņu par muļķīgu vai drosmīgu? Kā Ezra un tauta parādīja pazemību? _____

Kādu laiku vēlāk Nehemija pieņēma ķēniņa pavadoņus aizsardzībai. Savukārt Ezra ticēja, ka Dievs Sevi vislabāk var parādīt, ja viņš ķēniņam neko neprasa. Tāpēc, kad viņi sasniedza Jūdu neskarti, tas tika piedēvēts viņu Dievam. Varbūt noteiktās situācijās mēs pārāk daudz ļaunajamies uz citiem cilvēkiem un neļaujam Dievam pietiekami Sevi parādīt. Ezra izvēlējās ļaut Dievam darboties šajā situācijā un pierādīt ķēniņam, ka Dievs patiešām ir spēcīgs Dievs.

Tomēr Ezra nerīkojās pašpaļāvīgi. Viņš sasauca ļaudis kopā, un viņi gavēja un lūdza par šo situāciju. Viņi nedevās ceļā, kamēr nebija pavadījuši pārdomu pilnu laiku kopā ar Dievu. Viņi pazemīgi nāca Dieva priekšā, lūdzot, lai Viņa aizsardzība kļūst par Viņa varas zīmi, un Dievs atbildēja.

Izlasi Neh 5:14–19. Kā Nehemija parāda pazemību? _____

Patiesiem vadītājiem ir jābūt labprātīgiem pazemot sevi un būt kalpiem. Prasmīgi vadītāji neprasa “titulu”, lai mantotu godu, un viņiem tas nav vajadzīgs. Nehemija atvēra savas durvis un dāsni deva cilvēkiem. Viņš parādīja savu ticību Dievam, un šī neticamā nodošanās bija paraugs cilvēkiem. Viņam bija spēcīga personība un lietišķs temperaments, bet viņš neuzskatīja sevi pārāku par citiem. Viņam bija visaugstākais stāvoklis jūdu tautā tajā laikā, un tomēr viņš bija labsirdīgs. Šādā veidā viņš atspoguļoja Jēzus dzīvi un mācību, kas mācīja mums, ka vislabākais vadīšanas veids ir kalpot citiem. Jēzus to darīja, un tāpēc mums, neskatoties uz mūsu stāvokli, ir jādara tas pats.

“Un Viņš apsēdies atsauc tos divpadsmit un tiem saka: Ja kas grib būt pirmais, tas lai ir no visiem pēdējais un visu kalps.” (Mk 9:35). Ko Jēzus vārdi šeit māca mums par to, ko nozīmē būt patiesam vadītājam Dieva acīs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Lūgšanas priekštiesība” (93.–104. lpp.).

“Atjaunošanas un reformas darbs, ko pie pārnākušajiem trimdiniekiem veica Zerubābels, Ezra un Nehemija, attēlo garīgās atjaunošanas pasākumus, kas jāīsteno šīs zemes vēstures noslēdzošajās dienās. Israēla atlikums bija vāji ļaudis, padoti ienaidnieka postošajai ietekmei, bet ar viņiem Dievs bija nodomājis saglabāt atziņu par sevi un savu bauslību. Tie bija patiesās dievkalpošanas sargi, svēto Dieva Vārdu namturi. Atjaunojot templi un Jeruzālemes mūrus, tiem bija dažādi piedzīvojumi, kuros nācās sastapties ar spēcīgu pretestību. Uz darba vadītājiem gūlās smagas nastas. Tomēr šie vīri gāja uz priekšu nešaubīgā pārliecībā, pazemīgā garā un stipri paļaujoties uz Dievu, ticēdami, ka Viņš savai patiesībai piešķirs uzvaru. Nehemija pieķērās Kungam līdzīgi ķēniņam Hiskijam, kurš “no Dieva nenovērsās un sargāja baušļus, (...) un tas Kungs bija ar viņu” (2. Ķēn. 18:6,7).” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 677. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc mums ir jādara viss iespējamais, lai atbalstītu savus vadītājus?
2. Kāpēc vadītāja kā kalpa vadīšanas stils ir tik grūts, tik daudz prasa no vadītāja, bet vienlaikus sniedz tik lielu gandarījumu? Kāpēc kristīgam vadītājam ir tik svarīgi būt arī kalpam?
3. Grāmatas beigās, kā arī vidū Nehemija lūdza Dievu. Gan Ezra, gan Nehemija bija lūgšanu vīri. Izskaiti rūpīgi, cik reizes vārds “lūgšana” vai “lūdza” ir pieminēts Ezras un Nehemijas grāmatās. Šie vadītāji pastāvīgi lūdza. Ko tam vajadzētu mums pateikt par mūsu lūgšanu dzīvi?
4. “Viņš cieši pieķērās Tam Kungam, viņš no Dieva nenovērsās un sargāja tos baušļus, ko Tas Kungs bija caur Mozu pavēlējis” (2. Ķēn 18:6). Kā cilvēks var “cieši pieķerties Kungam”? Ko tas nozīmē? Kā pieķeršanās Kungam ir saistīta ar Viņa baušļu ievērošanu?

SATURS

l p p .

Ieraugi vēstures nozīmi: Zerubābels un Ezra _____	5
Nehemija _____	12
Dieva aicinājums _____	19
Piedzīvojot pretestību _____	26
Likuma gara pārkāpšana _____	33
Vārda lasīšana _____	40
Mūsu piedodošais Dievs _____	47
Dievs un derība _____	54
Pārbaudījumi, likstas un saraksti _____	61
Kunga pielūgsmē _____	68
Atkritušie ļaudis _____	75
Kā tikt galā ar sliktiem lēmumiem? _____	82
Vadītāji Israēlā _____	89